CUVÂNT ÎNAINTE

Este foarte posibil ca, dintre toate misterele şi necunoscutele care au marcat istoria planetei şi a existenţei umane, „PROIECTUL MONTAUK" să reprezinte cea mai uluitoare şi totodată cea mai ocultată acţiune de anvergură a oamenilor. Aspectele care sunt prezentate în această carte (şi în seria de cărţi care va urma, vizând acelaşi subiect) sunt atât de neobişnuite şi, practic, atât de uimitoare prin conţinutul şi natura lor, încât ele pot fi încadrate cu uşurinţă la capitolul de science-fiction. Scepticismul cititorilor poate fi alimentat, pe de o parte, de ignoranţa lor în domeniu, iar pe de altă parte de educaţia ştiinţifică formală şi materialistă cu care au fost îndoctrinaţi încă din copilărie. Deja este o realitate şi un fapt recunoscut că informaţiile ştiinţifice care sunt prezentate în manualele şcolare sunt cu mult depăşite de concepţiile, studiile şi descoperirile din ultimii ani în cercurile mai puţin ortodoxe ale ştiinţei. Pe de altă parte, este relativ dificil să se ţină pasul cu „explozia" invenţiilor, teoriilor şi ideilor ştiinţifice inovatoare care apar, chiar dacă multe dintre acestea, fiind „incomode" pentru interesele unor sfere de influenţă politică, economică şi socială, sunt în mod deliberat ocultate, ignorate sau chiar denigrate, astfel încât să nu ajungă la conştiinţa publicului larg.

Prin urmare, aproape că nu trebuie să ne mai mirăm că, în plin progres tehnologic şi extindere a orizontului ştiinţific la nivel mondial, cea mai mare parte a oamenilor sau a reprezentanţilor unor mijloace de informare massmedia încă îşi mai pun întrebări puerile cu privire la existenţa sau nonexistenţa civilizaţiilor extraterestre, încă mai consideră istoria oficială ca fiind adevărată şi încă mai iau în derâdere, cu o crasă ignoranţă, posibilitatea descoperirii şi utilizării dispozitivelor care folosesc „energia liberă, infinită şi gratuită"

(free energy) din univers.

În contextul unei „minciuni dirijate” la nivel mondial şi al unui extrem de complex sistem de control şi manipulare a populației Pământului (aspecte care au început să fie revelate şi demonstrate în tot mai multe lucrări de către diverşi autori occidentali şi chiar din țara noastră), mintea omului obişnuit este tentată de cele mai multe ori să ia minciuna drept adevăr şi adevărul drept minciună. Omul simplu se bazează de cele mai multe ori pe un aşa-zis „bun simț” de concepție, care îi este inoculat în mod gradat încă din copilărie de sistemul cultural şi social în care el trăieşte. DECONDIȚIONAREA de aceste impresii subconştiente false (prin intermediul observației atente, a vigilenței şi a refuzului de încadrare în aşa-zisele „şabloane” de gândire şi comportament) este dificilă, dar ESENȚIALA pentru a străpunge vălul iluziei şi al automatismului în care „omul-mecanic” îşi duce existența.

Unul dintre cei mai importanți factori în această direcție îl reprezintă accesul la INFORMAȚIA CORECTĂ, care de cele mai multe ori este SECRETA şi OCULTATĂ. În general vorbind, se consideră că cel mai înalt nivel de securitate (UTS - ULTRA TOP SECRET) îl reprezintă imixtiunea diverselor civilizații extraterestre în societatea umană şi relațiile pe care acestea le au cu anumite grupuri de influență ocultă care sunt mai presus chiar decât forța politică a guvernelor unor state considerate Mari Puteri; în aceeaşi categorie (ULTRA TOP SECRET) se încadrează şi „PROIECTUL MONTAUK”, care printre altele a inclus şi tehnologia de a călători în timp. Multe dintre aspectele pe care autorul (Preston Nichols) le prezintă în carte sunt atât de neobişnuite pentru concepția noastră uzuală, încât ele pot să inducă foarte uşor ideea unei farse sau a unui roman de ficțiune. Analiza atentă a dovezilor despre care se vorbeşte în carte, utilizând elemente din diverse alte surse de informare, ne poate conduce însă nu numai la convingerea că experimentele de deplasare în timp care au fost efectuate în cadrul „PROIECTULUI MONTAUK” sunt autentice, ci că

există chiar multe dovezi fizice care pot fi coroborate cu afirmațiile din carte.

Şansa a făcut să pot lua legătura cu Preston Nichols şi Peter Moon şi astfel să aflu anumite aspecte pe care, însă, nu le pot dezvălui deocamdată aici. Totuşi, trebuie să menționez faptul că domnului Nichols i-a fost refuzată în repetate rânduri eliberarea unui paşaport internațional de către autoritățile americane. Prin urmare, Preston Nichols nu poate călători în nici o țară; mai mult, prezența lui este supravegheată mereu în mod discret, fiind considerată o persoană implicată în acțiuni specifice care sunt încadrate în categoria „Secretelor de Stat". Dacă într-adevăr totul este o minciună, atunci de ce toate aceste precauții?

Chiar dacă domnul Nichols nu are momentan posibilitatea de a călători în România (unde ar fi fost de acord să susțină o serie de conferințe pe tema „PROIECTULUI MONTAUK", Peter Moon s-a declarat de acord să ne viziteze țara şi să împărtăşească celor interesați multe elemente inedite în ceea ce priveşte uluitorul secret care învăluie acest proiect şi călătoriile în timp. El ar putea fi însoțit, de asemenea, de frații Edward (actualul Al Bielek) şi Duncan Cameron, adică de două dintre ființele umane care au intrat în mod efectiv în vortexul temporal de la Montauk şi s-au deplasat în diverse locații spațio-temporale ale istoriei omenirii.

DAN BOZARU

INTRODUCERE

În extremitatea estică a oraşului Long Island se află Montauk Point, care este cunoscut majorității new yorkezilor datorită farului şi a frumuseții peisajelor sale. În zona de vest din imediata apropiere a farului există o bază militară misterioasă, părăsită, ce aparține Forțelor Aeriene SUA, fiind construită pe terenul mai vechiului Fort Hero. Deşi a fost în mod oficial închisă şi abandonată de Forțele Aeriene SUA încă din 1969, baza a fost ulterior redeschisă, continuându-şi activitatea fără aprobarea Guvernului Statelor Unite.

Sursa finanțării bazei reprezintă, de asemenea, un mister. Nu s-au descoperit dovezi că guvernul sau armata ar fi furnizat fondurile necesare. Oficialii guvernului au căutat unele răspunsuri, însă fără succes.

Secretul operațiunii a dinamizat imaginația oamenilor care au creat legende ce se puteau asculta la tot pasul prin Long Island. Este totuşi improbabil ca vreunul din localnicii de la Montauk sau cei care au lansat zvonurile să cunoască întreaga poveste a celor petrecute acolo.

Un grup de persoane care au fost implicate în aceste experimente consideră că „Proiectul Montauk" a fost, de fapt, o continuare, reprezentând un punct culminant al cercetărilor efectuate la bordul distrugătorului *USS Eldridge,* în 1943. Fenomenul, cunoscut sub numele de „Experimentul Philadelphia", în care nava a dispărut literalmente din spectrul vizual, s-a produs în timp ce Marina americană realiza experimente în ceea ce priveşte obținerea invizibilității navelor la detectarea lor prin intermediul radarului.

Conform acestor relatări, au urmat trei decenii de cercetări secrete şi tehnologie aplicată. Experimentele includeau supravegherea electronică a minții şi controlul anumitor categorii de populație. Punctul culminant al acestor

experimente a fost atins la Montauk Point, în anul 1983 şi a reprezentat momentul când „Proiectul Montauk” a reuşit deschiderea unei porți spațio-temporale către 1943.

În mod cert, persoana cea mai pregătită să ne expună întreaga poveste este Preston Nichols, inginer electronist şi inventator care a studiat, vreme de mai bine de un deceniu, „Proiectul Montauk”. Interesul său pentru acest studiu a fost amplificat parțial de circumstanțe neobişnuite ce au avut loc în propria sa viață. El a reuşit să achiziționeze în mod legal o parte din echipamentul folosit în cadrul proiectului. Investigațiile sale perseverente au revelat propriul său rol pe care l-a avut în acest proiect, adică cel de director tehnic. În ciuda repetatelor „spălări ale creierului” şi amenințărilor pe care el le-a suferit, Preston a supraviețuit şi a decis că este în interesul tuturor să-şi spună povestea.

PETER MOON

GHID PENTRU CITITOR

Datorită faptului că subiectul acestei cărți este destul de controversat, dorim să oferim cititorului unele jaloane de orientare.

Această carte este un exercițiu pentru conştiință. Este o invitație de a privi timpul într-o nouă manieră şi de a vă redimensiona orizontul cunoaşterii universului. Timpul ne dirijează soarta şi ne conduce spre moarte. Deşi ne ghidăm după legile sale, sunt multe goluri în cunoştințele noastre despre timp şi despre modul său de relaționare cu conştiința noastră. Sperăm că aceste informații vor avea cel puțin un efect de lărgire a orizonturilor cunoaşterii actuale.

Unele informații pe care le veți citi aici pot fi considerate „date probabile". Aceasta nu înseamnă că ele nu sunt adevărate, dar nu sunt însă susținute de dovezi irefutabile. „Datele concludente" sunt reprezentate de documentații sau de dovezile fizice care pot autentifica un fapt.

Datorită naturii subiectului în discuție şi a considerațiilor de securitate, datele concludente despre „Proiectul Montauk" au fost greu de obținut. Există o zonă de hotar între aceste două tipuri de informații, care poate fi numită zona „datelor cenuşii". Acestea sunt foarte plauzibile, însă nu sunt la fel de uşor de dovedit ca în cazul celor concludente.

Orice investigație asiduă va demonstra că „Proiectul Montauk" a avut loc cu adevărat. Probabil că cei care vor încerca aceasta vor putea găsi persoane care au luat parte la aceste experimente într-un fel sau altul.

Cartea de față nu este o încercare de a dovedi ceva anume. Scopul său este de a relata evenimentele petrecute, care sunt de un interes esențial pentru cercetătorii ştiințifici, metafizicieni, dar şi pentru toți locuitorii planetei Pământ, în general. Este povestea unui anumit individ şi a cercului său de contacte cu

ființe şi situații excepționale. Sperăm astfel ca din ce în ce mai multe persoane care au fost implicate în acele experimente să iasă din anonimat şi că cercetătorii vor realiza investigații, furnizând astfel mai multe informații.

Fenomenele şi evenimentele descrise în această carte nu sunt fictive şi nu conțin informații false, după buna cunoaştere a autorilor.

La sfârşitul cărții este prezentat un glosar care conține atât termeni din electronică, cât şi din domeniul ezoteric, pentru a fi de ajutor cititorilor în vederea unei cât mai bune înțelegeri a lucrării. Oamenilor de ştiință care vor citi această carte le este indicat să înțeleagă că definițiile din acest glosar au fost oferite pentru a înlesni cititorului (care nu este familiarizat cu acest limbaj) lecturarea acestei cărți. Prin urmare, ele nu corespund celui mai nou limbaj tehnic. De asemenea, celorlalți le propun să înțeleagă că diagramele prezentate în carte au fost incluse pentru sprijinul tehnicienilor. Dacă veți fi interesați să înțelegeți în profunzime simbolurile şi termenii tehnici ce au fost prezentați vă recomand să studiați *Manualul Radio-amatorului* sau o carte de natură asemănătoare.

PETER MOON

1
EXPERIMENTUL PHILADELPHIA

Originea „Proiectului Montauk" datează din anul 1943, când s-au realizat cercetări cu privire la fenomenul de invizibilitate la instalațiile radar, operațiune care s-a desfăşurat la bordul distrugătorului *USS Eldridge*. Datorită staționării lui *USS Eldridge* în portul Navy Yard din Philadelphia, testele la care nava a fost supusă au fost numite „Experimentul Philadelphia"[1]. Deoarece a reprezentat deja subiectul multor cărți precum şi al unui film de lung metraj, vom oferi aici doar o scurtă sinteză a evenimentelor.

Experimentul Philadelphia a fost cunoscut atât celor care conduceau operațiunile, cât şi celor direct implicați sub numele de cod „Proiectul Rainbow". Fusese gândit ca un proiect strict secret, care ar fi ajutat la încheierea celui de-al doilea război mondial. Premergător al tehnologiei *stealth,* „Proiectul Rainbow" experimenta o tehnică ce făcea ca nava să devină invizibilă la detectarea prin radar. Invizibilitatea se obținea prin crearea unui „scut" elctromagnetic care avea efect de redirecționare a undelor radar în jurul navei. Un „scut" electromagnetic are rolul de a schimba întregul câmp electromagnetic al zonei implicate în acest caz, cel din jurul navei *USS Eldridge*.

Deşi obiectivul experimentului era de a face ca nava să fie nedetectabilă prin intermediul radarului, el a avut un efect secundar drastic şi total neaşteptat. Nava a devenit invizibilă pentru ochiul liber şi a fost practic „extrasă" din continuumul spațio-temporal, pentru a reapărea brusc la Norfolk, în Virginia, la sute de kilometri distanță.

Din punct de vedere material, proiectul a fost un succes, dar

[1] Mai multe informații despre Experimentul Philadelphia pot fi găsite în Anexa E.

în ceea ce priveşte oamenii implicați (adică echipajul de pe navă), el a însemnat o catastrofă. Cât timp *USS Eldridge* „a fost transportat” la Norfolk şi înapoi, echipajul s-a aflat într-o stare de completă dezorientare. În mod evident, acele ființe umane părăsiseră universul fizic, precum şi tot ce era legat de acesta. La întoarcerea navei în Philadelphia Navy Yard (Portul Marinei Militare Philadelphia), unii membri ai echipajului erau contopiți cu pereții navei. Cei care au supraviețuit se aflau într-o stare mintală de dezorientare totală şi groază teribilă.

Ulterior, echipajul a fost disponibilizat, cu diagnosticul „nepotriviți din punct de vedere mintal”, după ce în prealabil membrii lui au petrecut o perioadă de timp considerabilă pentru a-şi reface sănătatea. Cu acest „statut”, relatările lor au fost uşor de discreditat.

Această situație a adus „Proiectul Rainbow” într-un mare impas.

Deşi se făcuse o descoperire majoră, nu era nici o siguranță că ființele umane puteau supraviețui continuării experimentului. Era mult prea riscant. Dr. John von Neumann, cel care conducea proiectul în acea perioadă, fusese convocat să lucreze la „Proiectul Manhattan”. După cum se ştie, acesta implica construirea bombei atomice care a încheiat, în cele din urmă, cel de-al doilea război mondial. Deşi nu este foarte sigur, vastele cercetări care începuseră la „Proiectul Rainbow” au fost reluate spre sfârşitul anilor '40. Proiectul a continuat, culminând cu deschiderea unei porți în continuumul spațio-temporal la Montauk, în anul 1983. În cele ce urmează, vă voi povesti cum eu, Preston Nichols, am ajuns să descopăr atât existența acestui proiect, cât şi uimitoarea mea implicare în cadrul său, ca director tehnic.

2
MONTAUK DESCOPERIT

În 1971 am început să lucrez la compania BJM[2], care era o companie bine cunoscută în Long Island. De-a lungul timpului am obținut calificarea de inginer electronist şi apoi am devenit specialist în fenomene electromagnetice. Pe atunci nu auzisem încă de Experimentul Philadelphia şi nici de proiectele care erau conexe cu acesta.

Deşi nu eram extraordinar de interesat de aspectele paranormale la acea vreme, am obținut aprobarea de a studia telepatia şi de a determina dacă aceasta există sau nu. Am căutat să dovedesc că nu există, dar am fost surprins să descopăr contrariul.

Am început cercetările şi am descoperit faptul că transmisiile telepatice operează pe principii uimitor de similare cu cele ale undelor radio. Astfel, am descoperit o undă care putea fi numită „undă telepatică". În unele privințe, această undă se comportă precum o undă radio. Aşadar, am urmărit să obțin toate caracteristicile acestei „unde telepatice", studiind lungimea ei de undă şi alte aspecte corelate. Astfel am ajuns la concluzia că, în vreme ce o undă telepatică se comportă precum o undă radio, ea nu este, de fapt, o undă radio. Deşi se propagă în mod similar undelor electromagnetice şi deține proprietăți asemănătoare, nu toate trăsăturile undelor telepatice se încadrau în caracteristicile normale ale unei unde radio.

Toate acestea mi se păreau deosebit de interesante. Descoperisem o funcție electromagnetică cu totul nouă, despre care nu existau referințe în nici o carte de specialitate. Doream să aflu tot ce se putea şi am studiat toate activitățile care foloseau acest tip de funcție. Interesul meu în metafizică fusese astfel trezit.

[2] BJM este un nume fictiv al corporației pentru care am lucrat.

Am continuat cercetările în timpul liber şi am colaborat cu diferiți mediumi pentru a testa şi monitoriza variatele lor reacții. În 1974 am observat un fenomen straniu, care era comun tuturor mediumilor cu care lucram. În fiecare zi, la aceeaşi oră, minţile lor erau bruiate. Aparent, în acel interval de timp, ei nu mai puteau gândi. Suspectând faptul că interferența era cauzată de un semnal electronic foarte puternic, mi-am folosit echipamentul radio şi l-am acordat cu ceea ce venea pe calea undelor în momentele când mediumii erau blocați. De fiecare dată când apărea în eter un ciclu de 410-420 MHz, ei deveneau ca paralizați. Când ciclul se oprea, mediumii îşi puteau reîncepe activitatea după alte 20 de minute. Era clar că acest semnal limita capacitățile lor.

Am hotărât să depistez locul de proveniență al semnalului. Am instalat o antenă improvizată pe capota maşinii, am luat un receptor VHF şi l-am programat pentru căutarea sursei. Astfel am ajuns la Montauk Point. Am descoperit că semnalul provenea de la o antenă radar de culoare roşu cu alb, aflată pe teritoriul bazei militare a Forțelor Aeriene.

La început am crezut că acest semnal era generat accidental. Am cercetat zona şi am descoperit că baza era încă operațională. Din păcate, era foarte bine păzită, iar paznicii nu mi-au oferit informații folositoare. Mi-au spus doar că radarul era pentru un proiect realizat de către FAA. Nu puteam insista mai mult, dar ceea ce au spus ei era un nonsens. Antena, de fapt, era un sistem radar de apărare utilizat în cel de-al doilea război mondial, cunoscut sub numele „Sage”. Era de-a dreptul o antichitate şi nu găseam nici un motiv plauzibil pentru care FAA ar fi avut nevoie de un asemenea sistem învechit. Nu i-am crezut, dar eram intrigat. Din păcate ajunsesem într-un punct mort.

Împreună cu echipa mea de mediumi am continuat cercetările, dar nu ajunsesem nicăieri cu investigația despre antena de la Montauk până în 1984, când m-a sunat un prieten. Mi-a spus că locul este acum abandonat şi că ar trebui să merg

să verific. Când am ajuns acolo, am găsit moloz împrăştiat peste tot. Am văzut un stingător de foc printre multe hârtii aruncate haotic. Poarta era deschisă, la fel uşile şi geamurile clădirii. Nu acela era modul în care armata renunță la o bază.

M-am plimbat prin zonă. Echipamentul de mare voltaj a fost primul lucru care mi-a captat atenția. Am devenit dintr-o dată foarte interesat, căci acela reprezenta deliciul oricărui inginer radio. Colecționez echipamente radio şi voiam să-l cumpăr. Mă gândeam că va fi ieftin, dacă făceam demersurile necesare prin Surplus Disposal Agency din Michigan.

După examinarea echipamentului am contactat agenția şi am discutat cu o doamnă amabilă. I-am spus ce doream, iar ea m-a asigurat că se va interesa despre aceasta. Echipamentul părea a fi abandonat şi arăta precum un material de reciclare. Dacă într-adevăr era aşa, atunci aş fi reuşit să obțin ce doream. Nu am primit nici un răspuns, aşa că am sunat din nou, trei săptămâni mai târziu. Mi s-a spus că agenția nu reuşise să descopere proprietarul acelui echipament. Atât armata, cât şi GSA (General Service Administration - Serviciul General de Admnistrație) susțineau că nu ştiu nimic despre acest subiect. Din fericire, agenția mi-a comunicat că vor continua căutările. După încă o săptămână sau două, am sunat din nou. Aceeaşi doamnă mi-a spus că mă va pune în legătură cu un anume John Smith (nume fictiv), care se afla la o bază militară maritimă din Bayonne, New Jersey.

„Vorbiți cu el şi vă va ajuta", mi-a spus. „Întotdeauna dorim să ne satisfacem clienții."

M-am întâlnit cu John Smith, căci nu a dorit să discutăm nimic la telefon. Mi-a spus că, în mod oficial, nimeni nu admitea că ar deține echipamentul. Din punctul lor de vedere echipamentul era abandonat, iar eu puteam să merg acolo să iau tot ce doream. Mi-a dat un act care părea a fi oficial şi mi-a spus să-l arăt oricui mi-ar fi pus întrebări despre prezența mea în zonă. Nu era însă un document oficial şi nici nu fusese înregistrat undeva, dar m-a asigurat că va ține poliția la

distanță. De asemenea, m-a recomandat administratorului de la baza Forțelor Aeriene din Montauk care urma să îmi prezinte zona.

3
O VIZITA LA MONTAUK

În cursul aceleiaşi săptămâni eram deja la bază. Acolo l-am întâlnit pe administrator, dl. Anderson. A fost foarte amabil. Mi-a arătat cum erau aranjate lucrurile şi mi-a spus să fiu atent, ca să nu cad prin podeaua şubredă. Mi-a mai spus că eram binevenit să iau tot ce puteam, dar dacă mă mai vedea vreodată pe acolo mă dădea afară. Sarcina lui, la urma urmei, era să-i țină pe eventualii vizitatori departe de zonă. Şi-a dat seama că actul pe care îl aveam era, în cel mai bun caz, semi-oficial. A fost totuşi suficient de amabil să-mi spună că în fiecare seara, la ora 7, obişnuieşte să plece să bea ceva.

Călătoria la Montauk am făcut-o cu un prieten, Brian, un medium care mă ajuta în cercetările mele. Analizând zona, am luat-o fiecare în două direcții diferite. Eu am intrat într-o clădire şi am văzut o persoană care părea a fi fără adăpost. Mi-a spus că locuise în clădire de când aceasta fusese abandonată. Mi-a mai spus că în urmă cu un an avusese loc un experiment important şi că totul căpătase o turnură bizară. Aparent, el încă nu-şi revenise din acel şoc.

De fapt, această persoană m-a recunoscut, dar eu habar nu aveam cine era sau despre ce vorbea. I-am ascultat însă cu atenție povestea. Spunea că fusese tehnician la această bază. Părăsise proiectul chiar cu puțin timp înainte ca baza să fie abandonată. Îmi vorbea despre un monstru uriaş care apăruse speriindu-i pe toți. A menționat multe detalii tehnice despre aparatură şi despre modul cum funcționa. Mi-a mai mărturisit ceva deosebit de straniu. Mi-a spus că îşi amintea destul de bine de mine. De fapt, fusesem şeful lui în cadrul proiectului. Bineînțeles, mi s-a părut un nonsens.

La acea vreme, nu ştiam cât adevăr exista în povestea respectivă. Acesta avea să fie începutul descoperirii mele că

„Proiectul Montauk” era real.

Am plecat de lângă acest om şi l-am găsit pe Brian. Se plângea că ceva nu era în regulă şi că simțea vibrații stranii. L-am rugat să efectueze o scanare mediumică a locului chiar în acel moment. Ceea ce a văzut el era similar cu cele descrise de persoana fără adăpost. Vorbea despre tipare meteorologice neregulate, despre controlul minții şi despre apariția unui monstru ciudat. Controlul minții a fost principalul fenomen „citit” de Brian.

Scanarea a fost interesantă, dar eram acolo să transportăm echipamentul. Mare parte din el era deosebit de greu şi nu ni s-a permis să aducem maşina aproape. Oricum, am reuşit să luăm o mare parte din echipamentul abandonat ce fusese utilizat în „Proiectul Montauk”.

Câteva săptămâni mai târziu, am fost uimit de vizita unei persoane care a dat buzna în laboratorul meu. A venit direct la laborator, care se afla în spatele casei, fără a suna la uşă. Susținea că mă cunoştea şi spunea că am fost şeful lui. A continuat să-mi explice multe din detaliile tehnice din „Proiectul Montauk”. Povestea lui se completa cu cele spuse de medium şi de persoana fără adăpost. Nu l-am recunoscut, dar am ascultat tot ce avea de spus.

Eram sigur că ceva se petrecuse la baza militară de la Montauk, dar nu ştiam ce. Implicarea mea în acest proiect era evidentă, dar nu o luam foarte serios în considerare. Mărturisesc, însă, că eram destul de nedumerit de faptul că diferite persoane îmi spuneau că mă recunosc. Trebuia să investighez cu atenție „Proiectul Montauk”. Aşa că am plecat şi mi-am montat cortul pe plaja de la Montauk Point pentru vreo săptămână. Am intrat prin diferite baruri, întrebând localnicii despre ce se mai aude referitor la baza militară. Am vorbit cu oameni pe plajă, pe stradă, oriunde îi găseam. I-am întrebat despre toate activitățile dubioase despre care se presupune că au avut loc în acea zonă.

Şase oameni diferiți mi-au spus că ninsese în mijlocul lui

august. Au fost înregistrate vânturi de o forță specifică uraganelor, apărute de nicăieri. Furtuni puternice, tunete şi fulgere au fost văzute în zonă apărând în circumstanțe neobişnuite. Fenomenele se manifestau, deşi nu existau informații meteorologice care să sugereze iminența declanşării lor.

Au existat şi alte poveşti neobişnuite în afara celor despre vreme. Acestea includeau povestiri despre animale care apăreau în oraş în turme şi uneori chiar se izbeau de ferestre. Venisem acolo împreună cu câțiva mediumi. Povestirile localnicilor au confirmat ceea ce mediumii puteau simți prin propria lor receptivitate.

În sfârşit, mi-a venit ideea să vorbesc cu şeful poliției care, de asemenea, m-a informat despre tot felul de întâmplări bizare. De exemplu, el observase că cele mai multe infracțiuni erau săvârşite într-o anumită perioadă a zilei, care ținea cam două ore. Apoi brusc, nimic. După linişte, urma o altă perioadă de două ore în care se săvârşau alte infracțiuni. Mi-a relatat despre tinerii din oraş care se adunau în grupuri timp de două ore după care, în mod misterios, se despărțeau, ducându-se fiecare în propria sa direcție. Şeful poliției nu putea oferi explicații, însă declarațiile corespundeau perfect cu informațiile oferite de mediumi despre experimentele de control abuziv al minții altor oameni.

Am adunat o serie de informații destul de stranii, însă nu dețineam prea multe răspunsuri. Devenisem, însă, foarte intrigat de toate aceste aspecte. Mergeam deseori la târguri unde se comercializau echipamente radio, iar acolo eram recunoscut de mai multe persoane. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre cine erau acestea, dar mă obişnuisem să vorbesc cu ele şi să le întreb despre Montauk. Cu timpul, mi-au parvenit din ce în ce mai multe informații, dar totul era încă un mare puzzle.

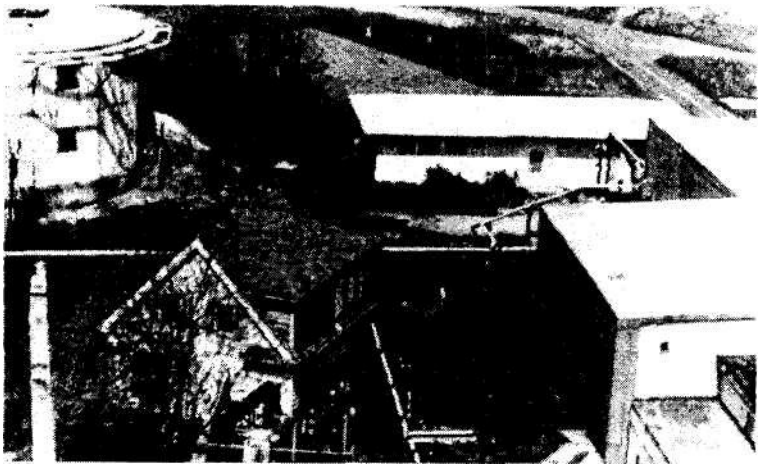

BAZA MILITARĂ MONTAUK AIR FORCE

Imagine generală, privită dinspre nord. Centrul computerelor se află pe partea dreaptă. În spatele acestuia se află o clădire de birouri. Clădirea rotundă din stânga este o clădire pentru radar care a fost folosită ca depozit.

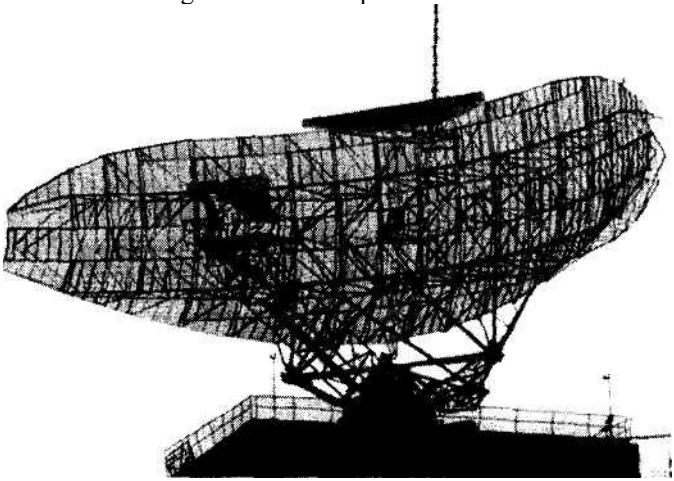

REFLECTORUL RADARULUI

Acesta este uriaşul reflector de radar care se află pe clădirea transmițătorului de la Baza Militară Montauk Air Force.

4
SOSEŞTE DUNCAN

În luna noiembrie a anului 1984, în uşa laboratorului meu şi-a făcut apariția o persoană pe care nu o cunoşteam. Numele ei este Duncan Cameron. Avea un fragment de echipament audio şi dorea să ştie dacă îl puteam ajuta. S-a adaptat rapid la grupul de mediumi cu care lucram la acea vreme. Interesul său în domeniul tehnic era o continuare a liniei mele inițiale de cercetări. Duncan avea aptitudini foarte bine dezvoltate pentru aceste cercetări şi era deosebit de entuziast. Mă gândeam că totul era prea frumos pentru a fi adevărat. Asistentul meu, Brian, simțea la fel. Nu vedea cu ochi buni implicarea bruscă a lui Duncan şi a decis să continue cercetările pe cont propriu.

La un moment dat, l-am surprins pe Duncan spunându-i lui Brian că urma să-l duc într-un loc pentru a vedea dacă îl va recunoaşte. L-am dus cu maşina la baza Forțelor Aeriene de la Montauk. Nu numai că a recunoscut-o, dar mi-a spus care era scopul deservit de fiecare dintre diferitele clădiri. Ştia cu exactitate multe detalii. Evident, mai fusese acolo. Cunoştea locul precum propriul său buzunar. Noile informații primite de la Duncan se îmbinau de minune cu cele pe care deja le dețineam.

Când Duncan a păşit în clădirea transmițătorului, brusc a intrat într-o formă de transă şi a început să divulge tot felul de informații. A trebuit să-l scutur de câteva ori pentru a-l scoate din acea stare. Când l-am readus pe Duncan în laborator, am aplicat unele tehnici pe care le învățasem pentru a-l ajuta să-şi deblocheze amintirile. Multe dintre straturile de programări mentale subconştiente erau acum verbalizate, iar o mare parte dintre acestea conțineau informații despre „Proiectul Montauk”.

Au fost astfel revelate multe informații valoroase, până

când Un aspect şocant a răzbit din profunzimile subconştientului direct în mintea conştientă a lui Duncan. El a spus că fusese programat să vină la mine acasă, să se împrietenească cu mine şi apoi să mă ucidă şi să arunce întregul laborator în aer. Toată munca mea ar fi fost astfel distrusă. Duncan era mult mai îngrozit de toate acestea decât eram eu însumi. A jurat că nu-i va mai ajuta pe cei care l-au programat şi de atunci a lucrat cu mine.

Cercetările realizate împreună cu Duncan au scos la lumină informații şi mai stranii. El fusese implicat în Experimentul Philadelphia! Mi-a mărturisit că atât el, cât şi fratele său, Edward, au fost membri ai echipajului de pe *Eldridge*[3]. Foarte multe lucruri au ieşit mai apoi la suprafață, ca rezultat al investigațiilor realizate împreună cu Duncan. Eu începusem deja să-mi amintesc de unele aspecte despre „Proiectul Montauk" şi acum eram sigur că fusesem personal implicat în realizarea acestuia. Doar că nu ştiam cum sau de ce. Puzzle-ul se limpezea gradat. Am descoperit că Duncan era un medium deosebit de sensibil şi, cu ajutorul lui, am reuşit să confirm noi informații.

[3] O descriere a rolului lui Duncan în Experimentul Philadelphia poate fi citită în cartea *Experimentul Philadelphia şi Alte Conspirații* (The Philadelphia Experiment & Other Conspiracies) scrisă de Brad Steiger, Al Bielek şi Sherry Hanson Steiger.

5
O CONSPIRAȚIE DEMASCATA

De atunci, am vizitat oraşul Montauk de mai multe ori, de obicei însoțit de diferite persoane care fuseseră implicate în proiect. Un mic grup dintre noi ne-am dat seama că descoperisem unul din proiectele ce beneficia de o confidențialitate excepțională în SUA. Era deci imperios necesar să facem ceva cu aceste informații. În caz contrar, ne-am fi putut trezi pe lumea cealaltă.

Ne-am hotărât, deci, să acționăm. Care era însă cel mai indicat lucru de făcut în această direcție? Să publicăm întreaga poveste? Am dezbătut pe larg toate posibilitățile. În iulie 1986, am decis cu toții că ar trebui să merg la *United States Psychotronics Association,* USPA (Asociația Americană de Psihotronie) din Chicago şi să vorbesc despre cele descoperite. M-am dus şi am reuşit să incit interesul conducerii de acolo. Zvonul a ajuns cu repeziciune la cei care nu doreau dezvăluirea „Proiectului Montauk". Fiind la Chicago, am ținut un curs neprogramat despre acest subiect. Informația a ajuns astfel la sute de oameni şi a contribuit considerabil la siguranța noastră. Nu puteam fi pur şi simplu anihilați fără să se stârnească o furoare în masă. Chiar şi astăzi apreciez atitudinea deschisă şi libertatea de exprimare oferită de USPA.

Ne-am hotărât apoi să transmitem informațiile descoperite guvernului federal. Unul din asociații mei îl cunoştea pe nepotul unui senator (în zona de sud-vest). Nepotul, pe care îl vom numi Lenny, lucra pentru senator. I-am furnizat informațiile lui Lenny, care le-a transmis unchiului său. Aceste informații cuprindeau şi fotocopii ale ordinelor primite de diferiți militari din personalul proiectului, pe care noi le găsisem împrăştiate la bază.

Senatorul a întreprins o anchetă personală şi a descoperit

că, într-adevăr, militarii tehnicieni fuseseră transferați la acea bază. Senatorul mai aflase că baza militară de la Montauk fusese închisă şi abandonată încă din anul 1969. Pentru că a servit țara în uniformă de general al Forțelor Aeriene Americane, senatorul era interesat în mod deosebit să ştie de ce personalul Forțelor Aeriene lucra într-o bază părăsită şi, mai ales, de unde proveneau fondurile pentru redeschiderea şi întreținerea ei.

După ce a întreprins propria lui investigație şi după ce a văzut fotografiile şi documentele pe care noi i le oferisem, senatorul nu a mai avut nici o îndoială că baza fusese, într-adevăr, activă. Astfel, s-a verificat şi s-a descoperit că bazele militare Fort Hero (care este, de altfel, numele original al bazei militare ce exista în timpul primului război mondial şi care cuprinde şi actuala bază militară a Forțelor Aeriene) şi Montauk erau într-adevăr abandonate şi figurau ca fiind în proprietatea Serviciul General de Administrație (General Services Administration), încă din 1970.

Senatorul s-a implicat foarte mult în aceste cercetări şi a călătorit la Long Island pentru a întreprinde cercetări despre baza Forțelor Aeriene Americane de la Montauk. Nu a fost întâmpinat cu cooperare entuziastă, în ciuda acreditărilor sale impresionante. Oamenii relatează că l-au văzut privind de după garduri, căutând să înțeleagă ce se petrece. M-a vizitat personal şi m-a rugat să păstrez tăcerea, căci altfel îi periclitam ancheta. Acesta este motivul pentru care am ținut ascunse aceste informații până acum.

Până la finalizarea investigației, senatorul nu a reuşit să descopere nici o urmă de finanțare guvernamentală, nici aprobări oficiale, nici comisii de supraveghere şi nici înregistrarea vreunei plăți. După un timp, el a ieşit la pensie, dar am fost informat de către Lenny că senatorul nu are nimic împotrivă ca povestirea mea să fie publicată. Mi-a mai spus că senatorul este încă „în scenă" şi că ancheta a fost redeschisă.

6
PROIECTUL MOONBEAM

În vreme ce senatorul investiga documente ce ar putea revela secretele de la Montauk, am ştiut că el nu-mi va elucida propriile neclarități. Eram recunoscut de oameni pe care eu însumi nu îi cunoşteam şi era evident că mă confruntam cu severe blocaje de memorie. Nu mă puteam resemna datorită faptului că aveam un set complet de amintiri „normale”, care îmi spuneau unde fusesem.

Memoria mea se îmbunătățise de când lucram cu Duncan şi la un moment dat am realizat că existasem în două dimensiuni temporale distincte. Oricât de straniu ar putea să pară această afirmație, ea era totuşi singura explicație rezonabilă în acele circumstanțe. Datorită faptului că memoria mea era încă în mare parte blocată, am identificat trei moduri de abordare a problemei. Primul consta din a urmări să îmi amintesc de celălalt mediu temporal prin regresie sau hipnoză. S-a dovedit a fi însă foarte dificil în cazul meu, iar rezultatele au fost, practic, nule. Al doilea mod presupunea căutarea de indicii şi sugestii (în propriul nostru mediu temporal) că celălalt mediu temporal exista cu adevărat. Al treilea mod consta din încercarea de a găsi răspunsuri cu ajutorul tehnologiei. Acesta includea anumite teorii ale modului în care exista celălalt mediu temporal şi despre cum am ajuns eu acolo. Am apreciat că al treilea mod de abordare era cel mai uşor. Mi s-a spus că multor oameni li se poate părea situația ca fiind deosebit de stranie, dar eu eram foarte familiarizat cu teoriile implicate în Experimentul Philadelphia şi nu mă simțeam intimidat de fizică şi electromagnetism. Mi se părea plauzibil. Al doilea mod de abordare a situației s-a dovedit a fi, de asemenea, de mare ajutor, însă indiciile erau greu de depistat.

Eram în anul 1989. Am început să hoinăresc prin uzina

BJM, unde încă lucram. Obişnuiam să vorbesc cu diferite persoane, urmărind să obțin orice informație se putea fără să par prea interesat. Mă plimbam adeseori prin uzină, focalizat fiind asupra diferitelor reacții emoționale care îmi erau dinamizate de locurile prin care ajungeam. Am observat că, de fiecare dată când mă aflam în dreptul unei anumite camere, deveneam foarte iritat. Stomacul meu pur şi simplu vibra. Am simțit foarte clar că în acea cameră se găsea ceva ce mă deranja. Am sunat la acea uşă şi mi s-a spus că nu aveam permisiunea să intru. Era o zonă de maximă securitate. Se spunea că doar zece oameni din uzină aveau dreptul să intre în acea cameră. Am descoperit apoi că, practic, nimeni nu ştia care era utilitatea acelei camere. În sfârşit, descoperisem două persoane care fuseseră înăuntru, dar care au spus că nu pot vorbi despre aceasta. Probabil una dintre cele două persoane m-a denunțat, căci la scurt timp am primit vizita personalului de pază şi securitate. Era timpul să mă opresc pentru o vreme.

La un an de zile de la zadarnica mea investigație, camera a fost în întregime dezafectată. Uşile erau larg deschise şi oricine putea intra. Era evident că înăuntru fuseseră depozitate şi întrebuințate tot felul de echipamente. Semne de praf arătau că în cameră existaseră patru obiecte rotunde. Am presupus că era vorba de bobine. Era foarte clar că acolo fusese instalată o consolă. Mai exista şi un cablu de înaltă tensiune. Acest loc îmi dădea fiori, dar eram hotărât să aflu tot ce se putea.

În spatele camerei am descoperit un lift. Am intrat înăuntru şi am văzut cu uimire că nu erau decât două butoane: parter şi subsol. Mai exista şi o mică tastatură cu cifre. Am apăsat pe butonul subsol încercând să cobor, dar liftul nu s-a pornit. Am auzit o voce care îmi spunea să introduc codul numeric la acea tastatură. Nu ştiam codul şi, drept urmare, s-a declanşat un semnal sonor care a durat 30 de secunde. Securitatea fusese alertată. Intrasem din nou pe un drum mort.

Nu prea înscriam în favoarea mea, spre deosebire de serviciul de securitate, şi a trebuit să ies din cadru din nou

pentru o vreme. Începusem să mă gândesc cum aş putea demonstra că ceva neobişnuit se petrecea acolo.

De asemenea, îmi aminteam de anumite experienţe stranii anterioare, care au avut loc în vreme ce lucram la BJM. Astfel, a existat o perioadă când, brusc, un plasture de prim ajutor apărea pe mâna mea. Eram sigur că nu fusese acolo cu 15 minute înainte! Nu-mi aminteam să-l fi pus eu. Şi acest fenomen straniu s-a petrecut de mai multe ori la rând. La un moment dat, în timp ce lucram la birou, am simţit brusc cum mâna începe să mă doară. Pe mână aveam o rană şi peste ea se afla un plasture. Eram absolut sigur că nici eu, nici altcineva nu-mi lipise acel plasture. Am devenit foarte suspicios. M-am ridicat de la birou şi m-am dus la infirmieră. I-am spus: „S-ar putea să-ţi pară ciudat, dar spune-mi, te rog, am fost eu aici pentru a-mi pune un plasture?".

„Nu, nu aţi fost", mi-a răspuns ea.

Am întrebat-o de unde l-aş fi putut lua şi mi-a spus: „Probabil l-aţi luat din trusele de prim ajutor. Nu vă amintiţi?".

„Încerc să înţeleg", i-am spus, după care am plecat.

Mă gândeam că singurul loc unde aş putea găsi un plasture la BJM este infirmieria. Aveam nevoie de orice dovadă, aşa că mi-am promis să nu mai folosesc vreodată o trusă de prim ajutor.

În final mi-am amintit de ce suferisem atâtea răni la mâini. În cealaltă realitate (în realitatea alternativă) eram deseori nevoit să mut diferite elemente de echipament. Eram cam singurul care putea face aceasta, căci oricine se apropia de acel echipament avea probleme. Dintr-un anumit motiv, pe mine nu părea să mă afecteze, însă obiectele erau foarte masive şi greu de manevrat. Neavând pe nimeni dispus să mă ajute, rănile de la mâini şi plasturii de prim ajutor deveniseră un fapt curent. Îmi ţinusem promisiunea de a nu folosi truse de prim ajutor. De fiecare dată când apăreau, verificam dacă fusesem la infirmerie, iar fişele arătau clar că nu fusesem acolo. Pentru că era un fapt destul de straniu, probabil că infirmiera m-a raportat

la serviciul de securitate. Aceştia m-au vizitat şi mi-au spus: „De ce întrebați de plasturi de prim ajutor, d-le. Nichols?”. Ştiam încă o dată că nu trebuie să mai continui.

Rememorarea acestor experiențe legate de plasturii de prim ajutor m-a ajutat să-mi împing amintirile până în 1978. Îmi aminteam de o zi când mă aflam la masa mea de lucru. Brusc, am simțit un miros puternic de transformatoare încinse. Apărea şi dispărea foarte repede. Era extrem de înțepător, precum mirosul de smoală arzândă. Aceasta s-a produs la ora 9 dimineața. Restul zilei a continuat normal până la ora 4 după-amiaza, când întreaga uzină a început să miroasă a fum irespirabil de la transformatoare încinse. M-am gândit: „Este exact acelaşi miros pe care l-am simțit la ora 9 dimineața!”. Dar mi-a trecut prin minte că probabil evenimentul nu s-a produs când credeam eu. Nu poți să dai foc unui transformator şi să faci fumul să dispară aşa de repede cum am simțit eu în acea dimineață.

S-au mai petrecut multe evenimente de o asemenea natură. Fiecare piesă din puzzle dădea o notă de confuzie subiectului principal. O mulțime de oameni au continuat să mă recunoască. Ara început să primesc genul de corespondență pe care îl primeşte în mod normal o persoană care ocupă funcția de vicepreşedinte într-o companie. De exemplu, am fost invitat să particip la o conferință despre patente şi brevete. Nu ştiam despre ce vorbeau. Am mai fost invitat la întâlniri cu un anumit director. De fiecare dată când vorbeam cu el, părea foarte agitat şi neliniştit.

Cele mai multe întrebări pe care le primeam de la aceste persoane erau despre „Proiectul Moonbeam”. Nu ştiam ce era. Dar într-o zi am avut un îndemn intuitiv. Subsolul clădirii de la BJM din Melville avea o zonă de maximă securitate. Deşi conştient că nu am aprobarea de a merge acolo, m-am dus. În mod normal, când treci dintr-o zonă de securitate în alta, trebuie să predai gardianului de serviciu ecusonul tău, iar el îți înmânează altul (cu un aspect diferit). Aceasta îți permite apoi

să intri în zona respectivă de securitate. M-am dus pur şi simplu şi am predat ecusonul meu, care era caracteristic unei zone de o mai mică securitate. Şi ce credeți? Mi-a înmânat un alt ecuson cu numele meu pe el. Avusesem o presimțire şi a funcționat. Am mers prin acea zonă şi mi-am lăsat intuiția să mă ghideze. M-am îndreptat către o încăpere îmbrăcată elegant în lemn de mahon. Înăuntru am găsit un birou mare pe care se afla o plăcuță ce avea inscripționate următoarele: „Preston B. Nichols, Assistant Project Director" (Asistentul Directorului de Proiect). Aceasta a fost prima dovadă fizică tangibilă pe care o aveam că, în mod clar, se petrecea ceva cu totul ieşit din comun. M-am aşezat la birou şi am început să răsfoiesc diferite dosare. Era imposibil să ies cu vreun document din birou, căci ştiam că la ieşirea din zona de înaltă securitate voi fi percheziționat. Aşa că am încredințat tot ce vedeam memoriei mele. Am avut o a doua carieră aici despre care nu ştiam aproape nimic! Nici măcar nu pot vorbi despre aceasta, deoarece sunt informații strict confidențiale. Sunt obligat să nu dezvălui nimic din aceste informații pe parcursul a 30 de ani în urma unei înțelegeri pe care am semnat-o cu BJM. Totuşi nu am semnat nimic cu privire la activitățile din cadrul „Proiectului Montauk". Am petrecut în jur de şase ore în biroul meu nou descoperit, cercetând cu multă atenție diferite documente. Apoi am decis să mă întorc la slujba mea obişnuită, înainte ca ziua să se fi terminat. Am predat ecusonul şi am plecat. Au trecut cam două zile până când m-am decis că a sosit timpul să mă întorc şi să verific din nou situația. Am predat încă o dată ecusonul gardianului dar, de data aceasta, nu mi-a dat nimic în schimb. Mi-a spus: „Apropo, dl. Roberts (nume fictiv) doreşte să vă vorbească".

Un bărbat, dl. Roberts se pare, a ieşit dintr-un birou pe uşa căruia scria „Project Director" (Director de Proiect). M-a privit şi m-a întrebat: „De ce vreți să intrați aici, domnule?".

„Să ajung la celălalt birou al meu", am răspuns eu.

Mi-a spus: „Nu aveți nici un alt birou aici".

Am indicat camera unde ştiam că se află biroul meu. Dar, după ce am intrat în cameră împreună cu directorul de proiect, am descoperit că totul dispăruse. În cele câteva zile cât nu mai fusesem acolo, ei şterseseră orice urmă de-a mea din acea cameră.

Probabil cineva realizase că-mi vizitasem biroul când nu trebuia. Intrasem într-o stare normală a minții, care nu era pe placul lor. Se pare că ei nu lansaseră programul (prin care eram transferat în realitatea alternativă) pentru acea zi şi sunt convins că se întrebau de ce venisem. Probabil ei concluzionaseră că procesul avea fisuri şi că eram oarecum capabil să-mi amintesc de existența alternativă. Drept rezultat, ei au hotărât să oprească totul. Am fost escortat afară şi mi s-a spus că, dacă scoteam vreun cuvânt despre ceea ce credeam că văzusem, voi fi trimis în închisoare, iar „cheia va fi aruncată".

Am încercat să mă gândesc la alte incidente bizare care avuseseră loc. Mi-am păstrat o atitudine suspicioasă şi am făcut investigații ani la rând. Eram acum sigur că experimentasem două existențe separate. Cum se face că mă aflam la Montauk şi lucram la BJM, aparent în aceeaşi perioadă de timp? Deja ajunsesem la concluzia că trebuie să fi avut două slujbe simultan, pentru că a existat o perioadă când mă întorceam acasă epuizat.

Ajuns în acest punct, tot ceea ce ați citit forma un haos imens în mintea mea. Ştiam că lucrasem în două dimensiuni temporale diferite sau poate chiar în mai multe. De fapt, descoperisem multe lucruri, dar totul îmi era mai degrabă confuz, decât limpede. În 1990, am reuşit să fac, totuşi, o descoperire majoră în cercetările mele. Începusem să construiesc o antenă Delta T[4] pe acoperişul laboratorului meu.

[4] O antenă Delta T este o antenă în formă de octaedru care are un efect de transpunere în alte domenii (realități) temporale. Este menită să curbeze timpul. Delta T = Delta Timp. În știință, Delta este folosit pentru a sublinia schimbarea, iar „Delta T" se referă la o schimbare temporală. Mai multe informații despre natura acestei antene vor fi oferite în paginile următoare.

Într-o zi, mă aflam pe acoperişul laboratorului şi lipeam inelele antenei în cutiile releului (care transmite semnale de la antenă în laborator). Se pare că, în vreme ce țineam firele să le lipesc, funcțiile timpului îmi făceau mintea să se transpună în altă realitate. Cu cât sudam mai mult firele între ele, cu atât mai mult reuşeam să devin mai conştient de acest proces. Apoi, brusc, într-o zi, întreaga memorie mi-a revenit! Ceea ce puteam înțelege era că antena Delta T unea fluxurile de unde temporale în momentul în care eu conectam firele între ele. Pur şi simplu îmi modifica gradat percepția minții cu privire la timp. Antena accentua timpul (curbându-l) şi astfel se producea o curbare suficientă pentru ca eu să mă aflu la modul subconştient în două linii temporale. Aceasta a fost reuşita memoriei mele.

Oricare ar fi fost explicația, eu eram bucuros că recâştigasem o mare parte din memoria mea. Cred, de asemenea, că teoria mea despre antena Delta T este corectă, deoarece, cu cât petreceam mai mult timp lucrând la antenă, cu atât îmi reveneau mai multe amintiri. Până în iunie 1990, îmi recăpătasem toate amintirile mele importante.

În iulie am fost concediat. După acel moment toate relațiile mele apropiate au fost, de asemenea, înlăturate. După ce lucrasem la BJM mai bine de două decenii, acum nu mai aveam prieteni şi nici alte legături cu compania. Sursele mele de informații au fost sever reduse.

Aveți acum o panoramă generală a circumstanțelor în care am reuşit să-mi recâştig memoria. Următoarea parte a cărții conține prezentarea „Proiectului Montauk", ce include o descriere generală a tehnologiei implicate. Istorisirea se bazează pe propriile mele amintiri şi pe informațiile care mi-au fost împărtăşite de diferiți colegi implicați, la rândul lor, în acest proiect de amploare.

7
WILHELM REICH ŞI PROIECTUL PHOENIX

Guvernul Statelor Unite începuse, spre finalul anilor '40, proiectul pentru controlul vremii ce purta numele de cod „Phoenix”. Informațiile şi tehnologia pentru acest proiect proveneau de la dr. Wilhelm Reich, un om de știință austriac care studiase împreună cu Freud şi Carl Jung.

Reich era un om genial, dar foarte controversat. Deşi a întreprins vaste experimente şi a scris multe volume de specialitate, puțini din criticii săi i-au privit cu bunăvoință cercetările, iar multe dintre acestea nu ne sunt disponibile. O parte din vină poate fi atribuită şi organizației „Food And Drug Administration” (FDA, autoritatea americană care are un cuvânt greu de spus în privința protecției consumatorilor) , care a supravegheat arderea masivă a tuturor materialelor sale disponibile şi a distrus mare parte din echipamentul său de laborator.

Reich este cunoscut şi ca descoperitorul energiei orgonice, numită, de altfel, şi energia orgasmică sau energia vieții. Experimentele sale au revelat că energia orgonică este în mod distinct diferită de cea electromagnetică obişnuită. Reich era capabil să demonstreze în laborator existența acestei energii. Descoperirile sale au fost consemnate în diferite jurnale medicale şi de psihiatrie ale vremii. Nu atât descoperirea în sine a energiei orgonice a făcut din Reich un personaj celebru, dar controversat, ci mai ales faptul că el a declarat, în fața autorităților, că a reuşit să vindece cancerul cu ajutorul teoriilor sale. El asocia, de asemenea, energia „orgonică” cu „energia cosmică” şi cu conceptul newtonian de „eter”. Nici una din viziunile sale nu i-au câştigat susținerea din partea oamenilor de știință convenționali ai anilor '40.

La începutul secolului trecut (1900), oamenii de ştiinţă îmbrăţişaseră noţiunea newtoniană de „eter”. Aceasta se referea la o ipotetică substanţă invizibilă despre care se postula că umple tot spaţiul şi serveşte drept mediu de manifestare a energiei radiante şi a luminii. Einstein, care a acceptat teoria în anii de început ai studiilor sale, a concluzionat în final că nu putea exista o mare calmă de eter prin care materia se mişcă. Nu toţi fizicienii i-au acceptat însă opinia, iar Reich a fost unul dintre aceştia. El a arătat că Einstein a argumentat greşit conceptul de eter static. Reich considera că eterul se manifestă sub forma undelor în natură şi nicidecum static.

De atunci savanţii convenţionali au recunoscut existenţa fenomenului care reprezintă o încrucişare între particule şi unde. Uneori s-au făcut referiri asupra acestora cu numele de „wavecles” (wave + particles). Cercetări obişnuite au demonstrat că vidul conţine, de asemenea proprietăţi complexe care sunt de natură dinamică.

Deşi nu este scopul meu să preiau cazul lui Reich, conceptul său asupra eterului s-a dovedit a fi funcţional în cadrul cercetărilor mele. Nu contează dacă ne referim, de fapt, la „wavecles” sau la fenomene mult mai ezoterice când vorbim despre eter. Acesta este cuvântul pe care Reich l-a folosit şi este mai uşor pentru mine să descriu astfel diferitele aspecte pentru publicul larg. Cititorul este invitat să lectureze lucrările lui Reich, căci opera sa este vastă şi cuprinde mult mai multe elemente decât pot fi reproduse în cadrul acestei cărţi.

De exemplu, Reich a descoperit întrebuinţări practice ale teoriilor sale, cum ar fi cele care ţin de modificarea vremii. El a descoperit că furtunile violente acumulează „energie orgonică moartă” pe care a numit-o DOR. Energia orgonică moartă se referă la acumulările de energie care se află pe o spirală descendentă. Despre energia orgonică şi cea DOR s-a descoperit că ele sunt prezente nu numai în organisme biologice, dar şi în regiuni libere ale mediului înconjurător. Un om energic, activ şi entuziast este considerat a avea o mare

energie orgonică, în vreme ce un ipohondru plângăcios are o mare energie DOR.

De exemplu, Reich a descoperit că gradul de intensitate al furtunii este direct proporţional cu cantitatea de energie DOR, astfel că, cu cât există mai multă energie DOR într-o furtună, cu atât furtuna va fi mai violentă. A experimentat multe modalităţi de a dispersa energia DOR şi a inventat o metodă electromagnetică simplă de a reduce violenţa furtunilor. Spre finalul anilor '40, Reich a contactat guvernul SUA şi le-a spus membrilor acestuia că a creat o tehnologie care poate reduce intensitatea furtunilor. În ciuda oricăror informaţii false pe care le-ați putea auzi, guvernul american ştia deja ce poate face Reich şi îi recunoştea meritul de geniu. Guvernul i-a solicitat prototipurile, iar el a fost încântat să colaboreze, căci nu era interesat de progresul mecanic, ci doar de cercetare.

Astfel, echipa tehnologică a guvernului a folosit informaţiile obţinute de la Reich împreună cu modalităţile tehnologice descoperite de ei în vederea monitorizării meteo si astfel au dat naştere la ceea ce a devenit cunoscut sub numele de „radiosondă”. Contribuţia guvernului la crearea radiosondei datează din 1920, o dată cu realizarea dispozitivului numit „metrograf aeropurtat”[5]. Acesta era un dispozitiv mecanic care înregistra temperatura, umiditatea şi presiunea atmosferică. Era lansat într-un balon dotat cu paraşută şi înregistra informaţiile pe un sul de hârtie. Balonul era proiectat astfel încât la un moment dat se spărgea, urmând ca paraşuta să ducă metrograful la pământ în bune condiţii. Publicul era încurajat să le recupereze, primind câte 5 dolari pentru fiecare dispozitiv predat, sumă ce era considerabil mai valoroasă decât în prezent. Acesta era modul în care guvernul obţinea informaţii meteorologice exacte.

Pentru că aceste dispozitive erau trimise prin poştă, timpul care trecea până când informaţiile puteau fi studiate şi analizate

[5] Cuvântul „metrograf este mai uşor de înţeles ştiind că de fapt „metro" se referă la un dispozitiv meteorologic şi „graf semnifică reprezentare grafică.

era mult prea îndelungat.

Spre sfârşitul anilor '30, a fost proiectat un nou dispozitiv ce purta numele de „metrograf radio”. Acesta era similar metrografului aeropurtat, cu excepția că noul dispozitiv era dotat cu senzori electrici, conectați la un transmițător care trimitea informația la un receptor aflat pe pământ.

Când Wilhelm Reich a contactat guvernul SUA, spre sfârşitul anilor '40, cel mai bun dispozitiv meteo era pe atunci metrograful radio. El le-a prezentat un mic pachet din lemn de plută care putea fi trimis în aer cu un balon. Conform declarațiilor martorilor, în apropierea furtunilor cu descărcare electrică, pachetul de plută se desfăcea şi se declanşa automat procesul de cercetare a zonei.

Guvernul a combinat tehnologia metrografului radio cu dispozitivul de disipare a energiei DOR al lui Reich şi au realizat un aparat relativ simplu, pe care l-au numit „radiosondă”. Acesta a fost perfecționat până când s-a reuşit obținerea unor efecte considerabile asupra aspectelor meteo ce puteau fi reproduse.

În anii '50 erau trimise în aer aproximativ două sute de radiosonde pe zi. Din moment ce aceste dispozitive erau trimise în aer cu ajutorul baloanelor, ele nu aterizau suficient de brusc pentru a se autodistruge în urma impactului. Publicul le găsea şi era aproape imposibil să păstreze dispozitiul suficient de secret fără să atragă suspiciuni. Guvernul a dat publicității aparentul scop al înregistrării informațiilor meteo, fapt care ar fi ajutat cercetările a căror reală natură nu fusese divulgată, dezinformând astfel populația. Adevăratul scop nu este foarte evident. Dacă cineva s-ar fi acordat pe frecvența dispozitivului dintr-un asemenea montaj, utilizând echipament radio normal, semnalul nu ar fi părut deloc neobişnuit. Până aici toate bune!

Ei au arătat publicului o stație de recepție a informațiilor; era programată să primească datele inexacte şi nefolositoare. Acest echipament de recepție a fost produs în serie redusă.

Zilnic în aer pluteau sute de astfel de radiosonde. Având o

rază radio limitată la 160 de kilometri, ar fi trebuit să existe o „mulțime” de receptoare pentru radiosonde şi ar fi trebuit să fie foarte comune. Deoarece sunt un pasionat colecționar de echipamente radio, este foarte straniu că nu am văzut niciodată vreun receptor pentru radiosonde şi nici echipamentul care ar trebui să o însoțească. Este foarte neobişnuit ca radiosondă să dețină un transmițător fără vreun receptor care să preia informațiile. De aceea îmi este foarte clar că guvernul nu a folosit, de fapt, receptoarele.

Următoarea mea idee a fost să cercetez descrierea tehnică a lămpii radio din compunerea radiosondei care, în mod categoric, afirmă că durata de viața a acesteia este doar de câteva ore. În ciuda acestor afirmații, eu am ținut o astfel de lampă radio în funcțiune vreme de peste 2000 de ore şi în prezent am construit peste 20 astfel de unități având un singur eşec (este o rată industrială foarte bună de eşec, dar în acelaşi timp reprezintă un semn de avertizare). Singura mea explicație este că, dacă un radio amator găseşte sau cumpără o radiosondă, el, citind datele, va fi indus în eroare şi nu se va obosi să creeze un montaj care să dureze „doar câteva ore”. Va folosi fără îndoială o altă lampă radio.

Se pare că guvernul nu doreşte ca publicul să folosească aceste lămpi radio, pentru a nu descoperi ceva neobişnuit ce le-ar putea astfel spulbera secretul. De aceea, informațiile greşite din descrierea tehnică au ca scop menținerea secretului. De fapt ei nu mint, pentru că au proiectat bateria astfel încât lampa radio să ardă în aproximativ 3 ore. Aceasta este cauzată de bombardarea catodului, care se va răci gradat şi apoi se va autodistruge.

Radiosondele erau deja distruse înainte de a atinge pământul. În acest mod, publicul, care era încurajat să le recupereze şi să le returneze, nu avea cum să culeagă vreun dispozitiv în funcțiune. Dacă nu a fost nici un secret la mijloc, atunci de ce guvernul a proiectat o baterie care să ardă o lampă radio costisitoare ce trebuia înlocuită după o scurtă

întrebuințare? Pentru a fi siguri că secretul lor nu va fi descoperit, ei împachetau senzorii în fiole sigilate, ceea ce însemna că, după expunerea lor în aer, senzorii aveau o viață scurtă. Datorită acestor precauții, secretul a fost menținut vreme de patruzeci de ani. La o examinare mai atentă a radiosondei şi a schemei sale electrice de montaj, am descoperit că contoarele de umiditate şi temperatură din interior nu funcționau. Nici măcar unul!

Senzorul de temperatură nu era capabil să înregistreze temperatura, însă avea totuşi o funcție.[6] Se comporta precum o antenă pentru energia DOR, în vreme ce senzorul de umiditate se comporta precum o antenă orgonică. Dacă antena sesiza prezența energiei DOR, transmițatorul urma să emită defazat disipând astfel energia DOR şi extrăgând violența dintr-o furtună. În mod opus, emisia sinfazică genera amplificarea în mediu a energiei DOR.

Senzorul de umiditate avea acelaşi efect, însă pentru energia orgonică. Emisia sinfazică amplifica energia orgonică, iar emisia defazată o reducea.

Radiosonda mai conținea un element de presiune care se comporta precum un semnal de comutare şi menținea energia DOR sau cea orgonică. Acesta este modul în care ei amplificau energia orgonică.

Transmițatorul conținea două oscilatoare. Unul era un oscilator purtător şi funcționa la 403 MHz. Celălalt funcționa la 7 MHz şi era un oscilator de pauză. Acesta pulsa pe deschis şi închis în funcție de elementele ce apăreau şi monitoriza funcția eterică a radiosondei. Nu am descoperit tot ce se putea despre radiosonde, dar am realizat o analiză ştiințifică a acestora pe care am inclus-o în anexă (vezi anexa A) pentru cei interesați.

[6] Pentru cei cu înclinații tehnice, senzorul de temperatură este un termistor; dar în loc să fie pe bază de carbon el conține metale nobile şi elemente exotice. Este un senzor de temperatură foarte prost pentru că în vreme ce temperatura il face să oscileze, curba rezistenței se schimbă şi nu-şi menține calibrarea. Senzorul de umiditate suferă de aceeaşi problemă.

Ceea ce v-am prezentat despre radiosonde reprezintă dovezi solide care pot înfrunta cu succes orice cercetare. Ele stau la baza credinței mele că în cadrul proiectului de control meteo a existat un alt proiect secret. Nu putem şti exact dacă radiosondele aveau doar rolul de a disipa furtunile violente, pentru că exista şi posibilitatea de a le crea şi amplifica. În final, guvernul a abandonat proiectul de control meteorologic. Manipularea vremii putea conduce la procese în instanță, dacă putea fi dovedită în tribunal.

Un aspect mai revoltător decât cel privind controlul meteorologic îl reprezintă potențialitatea negativă a energiilor DOR şi orgonică. Teoretic, aceasta înseamnă că guvernul îşi putea lua drept ținte comunități, clădiri sau populații întregi pentru a transmite energie orgonică sau DOR. Astfel de activități au fost raportate în Rusia. Deşi acestor situații nu li s-au acordat spații prea importante în presă, subiectul nu a rămas nedezbătut. Dacă aceste energii au fost folosite cu un scop malefic sau în cadrul unui război nu pot răspunde, însă posibilitatea există. Patruzeci de ani de cercetări ar fi putut, de asemenea, transforma acest dispozitiv într-unui foarte avansat.

Pentru informații suplimentare despre Wilhelm Reich puteți studia anexa B.

8
„PROIECTUL PHOENIX” ABSOARBE „PROIECTUL RAINBOW”

În vreme ce „Proiectul Phoenix” investiga aspectele meteorologice şi utilizarea radiosondelor, „Proiectul Rainbow” (care era numele de cod pentru operaţiunile ce au dat naştere Experimentului Philadelphia) a ieşit din nou la suprafaţă spre sfârşitul anilor '40. Acest proiect trebuia să continue cercetările începute la bordul distrugătorului *USS Eldridge*. În cadrul proiectului a fost folosită tehnologia „recipient electromagnetic” care, în cele din urmă, a rezultat în ceea ce astăzi cunoaştem sub numele de „avion militar invizibil” *(stealth* fighter).

Cam în aceeaşi perioadă de timp, dr. John von Neumann şi echipa sa de cercetare au fost din nou solicitaţi de guvernul SUA. Ei lucraseră iniţial la „Proiectul Rainbow”, dar mai apoi s-au transferat la un nou proiect. Acesta era similar Experimentului Philadelphia, însă avea un alt scop. Ei trebuiau să afle ce a mers prost în cazul „factorului uman” din acel experiment dramatic şi de ce el s-a încheiat cu un eşec total.

La începutul anilor 1950, s-a luat hotărârea ca „Proiectul Rainbow”, precum şi proiectul cu radiosonde să fie incluse sub acelaşi pavilion cu studiul factorului uman. După aceea, numele „Proiectul Phoenix” a fost folosit pentru referiri asupra tuturor acestor activităţi.

Cartierul general al proiectului era la Brookhaven Labs (Laboratoarele Brookhaven) din Long Island şi primul ordin a fost acela de a-l numi pe dr. von Neumann director şi responsabil al întregului proiect.

Dr. John von Neumann era un matematician venit în Statele Unite din Germania. El era un bun teoretician în domeniul fizicii şi a fost remarcat pentru conceptele sale avansate despre

spațiu şi timp. Este inventatorul calculatorului şi a construit primul calculator cu lămpi de vid la Universitatea Princeton, în cadrul căreia a ocupat funcția de director la Institute for Advanced Study (Institutul pentru Studii Avansate).

Dr. von Neumann avea ceea ce ar putea fi numit „un bun simț tehnic". El avea capacitatea de a transpune teorii avansate în tehnologie, adică în practică. De asemenea, rezultatele excepționale ale studiilor sale, pe care le obținuse în domeniul matematicii, i-au dat posibilitatea să comunice cu succes cu însuşi Einstein.

Când a început să lucreze la „Proiectul Phoenix", von Neumann a înțeles rapid că trebuia să studieze şi metafizica. Era necesar să înțeleagă şi latura metafizică, spirituală a ființei umane. Experimentul Philadelphia „disipase" pur şi simplu structura fizică şi biologică a ființei umane. Unii membri ai echipajului au fost găsiți încastrați în oțelul pereților navei, iar alții erau atât de schimbați, încât deveniseră greu de recunoscut. Ceea ce s-a remarcat însă în primul rând, a fost faptul că funcțiile mentale şi psihice ale celor de pe navă fuseseră puternic afectate.

Von Neumann şi echipa sa au petrecut aproximativ zece ani urmărind să înțeleagă de ce ființele umane au fost atât de afectate de intensitatea câmpurilor electromagnetice care i-au „transportat" prin diferite locuri şi timpuri. În cele din urmă, ci şi-au dat seama că ființele umane se nasc cu ceea este cunoscut sub numele de „punct de referință temporală". La concepere, ființa umană care urmează să se nască este ataşată unei anumite linii temporale, iar viața ei porneşte, practic, din acel punct. Pentru a înțelege aceasta este necesar să privim „ființa de energie" sau sufletul cât mai distinct de corpul fizic al persoanei respective. Întregul nostru punct de referință ca ființe fizice şi metafizice se naşte din acel punct de referință temporală care, de fapt, se află în mediul electromagnetic al planetei noastre. Acest punct de referință temporală este punctul fundamental de orientare al planetei noastre. Vă puteți

imagina cum v-ați simți dacă acele ceasului ar începe brusc să se rotească în sens invers - la fel şi timpul. Acest punct de referință temporală este cel care a fost, de fapt, dezechilibrat în cazul fiecărui individ din echipajul navei *USS Eldridge,* cauzându-i traume foarte mari.

Tehnologia implicată în „Proiectul Rainbow" dinamizează şi creează ceea ce poate fi numit „realitate alternativă sau artificială". Ea creează un efect *stealth* (invizibilitate la radar), izolând nu doar nava, ci şi ființele individuale în cadrul „efectului de recipient". În cazul Experimentului Philadelphia, membrii echipajului de pe navă au fost pur şi simplu extraşi din spațiul şi din universul nostru aşa cum îl cunoaştem. Acest fenomen stă la baza invizibilității navei şi a echipajului. Realitatea alternativă astfel creată nu are referințe temporale, pentru că nu face parte din fluxul normal al timpului; ea este în întregime în afara timpului. A exista într-o realitate alternativă ar fi ca şi cum v-ați trezi şi nu ați avea nici cea mai vagă idee unde vă aflați. Cu siguranță, toate acestea ar fi foarte tulburătoare.

„Proiectul Phoenix" trebuia să rezolve problema de a-i aduce pe oameni din „recipient" (adică, înapoi) şi, în acelaşi timp, de a-i conecta la punctul lor normal de referință temporală (pe care ei îl vor percepe ca fiind planeta Pământ etc.). Aceasta însemna că, în timp ce se aflau în realitatea alternativă sau în „recipient", trebuia să li se ofere ceva care să le asigure o referință temporală. Ei au rezolvat problema introducând în „recipient" toate fundalurile naturale de pe planeta Pământ - sau cel puțin atâtea câte au considerat ei că erau suficiente pentru a-i convinge de existența unui flux continuu de referință temporală. Altfel, era foarte probabil să creeze celor din „recipient" puternice tulburări transdimensionale, precum şi alte probleme de acest tip. De aceea era necesară instalarea unei scene false, pentru că cei implicați ar fi putut simți astfel un anumit grad de normalitate.

Dr. von Neumann era candidatul ideal pentru postul de

director de proiect, deoarece avea vaste cunoştinţe de programare computerizată. Dacă ei urmau să calculeze referinţele temporale în cazul fiecărui individ şi apoi să le reproducă (în timp ce oamenii treceau prin „recipientul electromagnetic" sau realitatea alternativă), atunci era necesar să se folosească de calculator. Oamenii din interiorul „recipientului" urmau să treacă printr-un moment temporal zero şi în mod esenţial printr-o „irealitate" sau, în cel mai bun caz, printr-o realitate confuză. Computerul trebuia să genereze un fundal electromagnetic (adică, o scenă falsă) cu care fiinţa fizică s-ar fi sincronizat. Dacă nu se făcea aceasta, sufletul şi corpul fizic s-ar fi dezaliniat, rezultând astfel nebunia. Sunt două elemente care trebuie subliniate aici: fiinţa fizică (corpul fizic) şi fiinţa spirituală (sufletul). Referinţa temporală „încătuşa" sufletul, iar fundalul electromagnetic „încătuşa" corpul fizic. Acest proiect a început în 1948 şi a fost finalizat în 1967. O dată cu încheierea sa, a fost scris un raport complet, pe care l-au trimis Congresului. Congresul finanţase acest proiect până în faza ultimă şi a urmărit în mod permanent rezultatele. În raport se spunea despre conştiinţa omului că poate fi în mod cert afectată de electromagnetism; în completare, se menţiona că poate fi dezvoltat un echipament care ar putea efectiv schimba modul în care o persoană gândeşte.

Deloc surprinzător, Congresul a refuzat continuarea finanţărilor. Membrii lui erau îngrijoraţi că, în cazul în care această tehnologie ar fi ajuns în posesia unei persoane nepotrivite, ei înşişi (congresmenii) ar putea fi victime, manipulându-li-se propriile lor gânduri. Era o îngrijorare întemeiată şi astfel s-a ordonat ca până în 1969 să se abandoneze întregul proiect.

9
PROIECTUL MONTAUK

Nu mai este nici un secret faptul că în SUA Congresul a făcut mari presiuni asupra CIA-ului pentru a descoperi tot ce se petrece în cercurile de spionaj. Astfel, li s-au redus din fonduri şi li s-au limitat puterile legale. Totuşi, în contextul pe care-l discutăm aici, chiar dacă CIA-ul a fost implicat într-o anumită măsură în „Proiectul Montauk", nu ei au beneficiat de rezultate.

Când Congresul a sistat „Proiectul Phoenix", grupul de la Brookhaven construise deja un întreg angrenaj în jurul acestui proiect. Deţineau tehnologie „reich-iană" şi tehnologie *stealth* care, în mod cert, puteau afecta mintea umană.

Grupul Brookhaven a contactat Pentagonul, informând conducătorii acestuia despre tehnologia excepţională la care lucrau. Ei au expus Pentagonului informaţii despre un dispozitiv[7] care ar putea face ca inamicul să se predea fără a mai fi nevoie de vreo confruntare, printr-o simplă apăsare de buton. Bineînţeles, armata a fost foarte interesată, căci acesta era visul oricărui expert de război.

Imaginaţi-vă un dispozitiv care ar putea face inamicul să se predea înainte de începerea bătăliei.

Plină de entuziasm, armata era gata să coopereze. A fost informată că nu aveau nevoie de suport financiar, de aceasta ocupându-se chiar grupul de la Laboratoarele Naţionale Brookhaven. Echipa de cercetare avea nevoie doar de un spaţiu adecvat unde puteau fi realizate experimentele în deplină securitate, precum şi de anumite echipamente şi personal militar. Au înmânat astfel armatei o listă cu toată tehnologia

[7] Am inclus în Anexa C unele dovezi care sugerează utilizarea dispozitivelor pentru controlul minţii împotriva irakienilor în timpul Războiului din Golful Persic.

necesară. De o importanță deosebită pe această listă se afla vechiul radar Sage. Pentru acest proiect era nevoie de o radiosondă uriaşă care să opereze în gama de frecvențe de la 425 la 450 MHz. Din cercetări anterioare se ştia că aceasta reprezenta una din „frecvențele fereastră" prin care se putea pătrunde în conştiința umană. Aşadar, era nevoie de un radar de înaltă putere care să funcționeze în gama de frecvențe menționată anterior.

Armata avea exact ceea ce grupul Brookhaven căuta: o bază militară aparținând Forțelor Aeriene la Montauk Point care găzduia un radar Sage ieşit din uz, ce se potrivea perfect cu necesitățile lor. Sistemul avea deja secțiuni RF şi un modulator, necesare construirii uriaşei radiosonde.

Radarul Sage de la Montauk făcuse parte inițial din unul din primele sisteme de avertizare folosit în scopuri de apărare în perioada anilor '50 - '60. Astăzi, sateliții şi radarele ce scanează deasupra orizontului fac ca acea tehnologie să fie cu mult depăşită pentru a mai putea fi utilizată în scopuri de apărare. În mod cert se ridică o întrebare importantă, chiar dacă unii nu cred această poveste. De ce un sistem de apărare învechit a fost repus în funcțiune şi utilizat pentru o perioadă de peste 10 ani?

Acest proiect a fost numit „Phoenix II", de către oficialii implicați. De atunci, el a fost numit de mine şi de alții la rândul lor implicați, „Proiectul Montauk".

Până în acea perioadă, Congresul fusese informat de ceea ce se petrecea. Dar, din această fază, proiectul ce fusese interzis de Congres era continuat de grupuri independente care operau în afara unui control guvernamental şi, în acest proces, foloseau chiar armata SUA. Bineînțeles, apare întrebarea „Cine foloseşte pe cine?".

Dar ceea ce trebuie subliniat aici este că proiectul se desfăşura fără supravegherea oficialilor aleşi, în ciuda obiectivelor acestora.

Baza militară de la Montauk fusese redeschisă. Radarul

Sage a fost închis din 1969 până în 1970, când baza a fost predată în grija Serviciului General de Administrație. Era o bază ce aparținuse guvernului, unde nu se afla nimic important, iar finanțarea guvernamentală fusese oprită.

Era evident că pentru efortul redeschiderii bazei erau necesare fonduri uriaşe. Finanțarea este însă învăluită în mister, dar pare a fi în întregime privată. Nu dețin documente autentice în privința surselor de finanțare, dar cunoştințele mele de la Montauk mi-au spus că banii proveneau „prin bunăvoința" naziştilor.

În 1944, un tren militar american trecea printr-un tunel francez transportând aur nazist în valoare de 10 miliarde de dolari. Trenul a fost dinamitat în vreme ce se afla în tunel. În tren se aflau şi 51 de militari americani. Generalul George Patton se afla în Europa la acel moment şi a investigat tragicul incident, dar nu înțelegea cum a fost posibil ca un tren ce aparținea trupelor americane să fie dinamitat în vreme ce se afla pe teritoriul de vest al Aliaților. Soarta celor 10 miliarde de dolari a rămas, de asemenea, învăluită în mister, iar eforturile lui Patton au fost blocate.

Mi s-a spus că acest aur a ajuns, în final, la Montauk. Erau 10 miliarde de dolari în aur, calculate la 20 de dolari uncia. Acea cantitate de aur valorează astăzi 200 de miliarde de dolari. Suma a fost folosită pentru finanțarea deschiderii proiectului şi pentru susținerea cercetărilor în anii ce au urmat. După ce au fost cheltuiți, se presupune că proiectul a fost finanțat de către abominabila familie Krupp[8], care deținea controlul corporației ITT.

Spre sfârşitul anilor 1970-1971, Baza Militară a Forțelor Aeriene de la Montauk, Batalionul Radar 0773, a fost

[8] Membrii clanului Krupp au fost proprietarii fabricilor germane de armament din timpul celor două războaie mondiale. După ce a fost găsit vinovat de complicitate cu Hitler la procesul de la Nuremberg, capul clanului Krupp a primit o sentință uşoară cu suspendare şi i s-a permis să-şi continue afacerile sale notorii cu armament.

redeschisă. Trebuia desemnat personalul, instalat echipamentul şi pregătită întreaga bază de cercetare.

Au fost puse la punct cele mai stricte măsuri de securitate, o parte din ele pe deplin întemeiate. Deşi era implicată şi tehnologia secretă *stealth,* nu era un secret faptul că aparatul de zbor *stealth* (invizibil detecției radar) a fost proiectat cu un înveliş care absorbea undele instalațiilor radar. Anumite aspecte ale tehnologiei, numite „recipient electromagnetic", precum şi modul în care ea era activată au rămas însă strict secrete. Nu vom descrie şi nici nu vom discuta aici despre aceste aspecte, căci ele reprezintă un secret miliar care priveşte securitatea Statelor Unite. În această carte intenționăm să dezvăluim un proiect care nici măcar nu trebuia să fi fost vreodată conceput. Neavând vreun scop militar sau de îmbunătățire a apărării naționale pe care să se focalizeze, proiectul a fost conceput pentru controlul minții colective a maselor, şi aceasta în ciuda interzicerii sale de către Congres.

Staff-ul era un amestec de militari, angajați ai guvernului şi, de asemenea, personal ce provenea de la diferite corporații. Eu am fost unul din ultima categorie menționată şi am fost cooptat în proiect în anul 1973. În cadrul proiectului erau implicați şi un număr de tehnicieni ai Forțelor Aeriene care lucraseră la radarul Sage în anii '60. Forțele Aeriene i-au repartizat la Montauk, deşi această bază militară era trecută în documente ca fiind abandonată. Tehnicienii au menționat grupului Phoenix că ei puteau schimba starea generală a bazei modificând frecvența şi durata de pulsație a radarului. Observaseră acest efect ca o curiozitate profesională după ani de zile de lucru cu radarul.

Era o surpriză pentru specialiştii Phoenix şi ei au considerat acest fapt deosebit de interesant. Schimbând rata pulsației şi lățimea de bandă sau de undă a pulsului, ei puteau modifica modul general în care ființele umane gândeau; era exact ceea ce ei căutau. Această nouă informație a condus la ceea ce eu numesc acum experimentele „cuptor cu microunde". Au luat

reflectorul (care seamănă foarte mult cu o coajă de banană şi care se poate vedea de la distanță dacă vă aflați la Montauk Point) şi l-au rotit spre vest, orientându-l către în jos pentru a-l focaliza pe una din clădiri, unde ei credeau că este un loc sigur.

Înăuntrul clădirii, într-o cameră ecranată, au montat un scaun. La început aşezau pe cineva pe scaun - această persoană era de obicei Duncan Cameron. Apoi deschideau şi închideau uşa camerei, încercând să determine nivelul energiei UHF (frecvență ultra înaltă - microunde) care intra în cameră. Toate acestea se realizau atâta timp cât antena era focalizată într-un punct din fața clădirii. În acelaşi timp, transmițătorul emitea gigawati de energie electrică.

Au făcut experimente programând transmițătorul la lățimi diferite de puls şi la diferite rate ale acestuia, utilizând diverse frecvențe. Au încercat tot ce le trecea prin minte, efectuând simple experimente empirice. Doreau să vadă ce se poate petrece cu persoana aflată pe scaun când era „bombardată" cu frecvențe „x", impulsuri etc. Au observat că anumite schimbări făceau ca persoana respectivă să plângă, să râdă, să doarmă, să se emoționeze etc. Erau zvonuri că, ori de câte ori radarul Sage intra în funcțiune, starea generală a întregii baze militare se schimba. Aceste observații erau foarte interesante pentru cei care supravegheau desfăşurarea proiectului, pentru că ei erau în primul rând interesați de studiul factorului uman.

Doreau să vadă cum puteau controla şi modifica undele cerebrale. Aceasta se făcea schimbând frecvența pulsului şi amplitudinea sa în corespondență cu diferite funcții biologice. În acest mod puteau fi controlate gândurile unei persoane. Folosind frecvența radio de 425-450 MHz, ei aveau practic o fereastră deschisă către mintea umană. Următorul pas era să descopere ce se afla in interiorul ei.

Deşi uşa camerei ecranate era închisă aproape continuu, ea nu izola perfect încăperea. Subiecții erau expuşi unui câmp electromagnetic puternic pentru a le influența undele cerebrale, însă suficient de redus pentru a nu le cauza afecțiuni de natură

biologică. Totuşi, dacă expunerile se desfăşurau în mai multe zile consecutiv pe aceiaşi subiecți, ele aveau efecte distrugătoare asupra lor.

De pildă, Duncan a suferit serioase perturbări la nivel cerebral şi de țesut, ca rezultat al expunerilor la 100 KW de unde RF (Frecvență Radio) de la o distanță de 100 metri.

Undele radio aproape i-au „copt" plămânii şi creierul. Peste tot în corpul său unde exista o modificare de densitate, se creau zone de căldură sau energie datorită concentrației microundelor. Medicul care l-a consultat pe Duncan a făcut unele comentarii despre starea neobişnuită a țesutului plămânilor săi. Nu mai văzuse nimic asemănător. Un alt doctor care l-a consultat a mărturisit că mai văzuse aşa ceva o singură dată, când cineva ajunsese accidental în fața unei puternice raze radar.

Analizele anterioare şi cele de după 1986 au indicat faptul că creierul lui Duncan era, din punct de vedere medical, „mort". Inițial rugasem câțiva mediumi să îl „examineze" pe Duncan. Ei susținuseră, de asemenea, că are creierul „mort". Mai ştiam că exista posibilitatea injectării unei anumite substanțe în creier, după care se putea face o radiografie sau o scanare care putea revela ce zone din creier mai erau oxigenate. Indivizii cu creierul „mort" suferă datorită neoxigenării creierului. Dacă mediumii determinaseră corect, aceasta însemna că creierul lui Duncan nu mai folosea suficient oxigen.

Am vorbit cu un neurolog cu care eram în relații de prietenie şi a confirmat că, în mod cert, este posibil ca indivizii cu creierul mort să continue să trăiască. El a citat unele experimente efectuate post-mortem pe subiecți umani în Anglia şi în SUA, ale căror creiere s-a constatat că erau acoperite de un înveliş neobişnuit, de aproximativ 1 mm grosime.

Mai interesant totuşi era un alt caz pe care-l întâlnise în urmă cu 10 ani. A luat câteva radiografii ale unei persoane normale şi mi-a arătat zonele roşii. Mi-a arătat şi unele zone albastre, dar acestea nu aveau nevoie de mult oxigen. Apoi mi-

a arătat o altă radiografie unde întregul creier era albastru. Aceasta însemna că persoana respectivă trăia precum un om perfect normal, cu excepția unor pierderi de memorie datorate situației respective. Era în mod clar o persoană cu creierul „mort", iar acesta folosea suficient oxigen cât să nu putrezească. Am observat colțul radiografiei şi am fost surprins să văd scris pe ea numele lui Duncan.

I-am cerut doctorului o explicație, dar nu era foarte sigur. Nu putea oferi decât o concluzie teoretică bazată pe capacitățile sufletului. El a spus că profesia sa recunoştea existența fenomenelor legate de suflet, dar nu le putea înțelege.

În acest punct înțelegeam că singurul motiv pentru care Duncan mai este încă în viață se datorează unei aptitudini puternice a psihicului său. Astfel, partea psihică (sufletească) a minții a preluat partea fizică a minții, întreținând corpul fizic. Tulpina creierului său este vie; coloana sa vertebrală este sănătoasă; corpul său fizic este în viață, dar partea superioară a creierului său este, practic vorbind, moartă. Energia psihicului (sufletului) său întreține corpul cu ajutorul tulpinii creierului.

Duncan nu era singura persoană afectată. Nu ştim exact câte persoane au fost implicate, dar oricum numărul acestora a fost foarte mare.

Prin 1972 sau 1973 ei au înțeles în sfârşit că tehnologia *stealth* nu avea nimic de-a face cu radiațiile ce produc arderi. Una dintre acele teorii era că radiațiile care nu produc arderi erau emise, de fapt, prin reflector şi se îndreptau în direcția opusă punctului de focalizare a antenei.

Au încercat această teorie şi au întors antena cu 180 de grade. Au țintit razele distrugătoare spre cer, iar spre subiecții din cameră se emiteau radiații nedistrugătoare. Apoi au descoperit că aceste radiații aveau aceleaşi efecte de modificare a stărilor, dacă nu chiar mai intense ca celelalte, iar aceasta se petrecea fără să mai producă vreun rău subiecților. Din nefericire, era deja prea târziu pentru persoanele pe care s-au făcut experimentele anterioare.

În această fază a proiectului, ei erau interesați de monitorizarea oamenilor şi de modificarea gândurilor sau a stărilor lor psihice. Nu conta în mod deosebit cum induceau aceste modificări de stare, ci mai ales circumstanțele în care se produceau. Au fost invitați soldați din diferite unități militare pentru a-şi petrece acolo sfârşiturile de săptămână. Din punctul de vedere al militarilor, era vorba de o excursie gratuită într-o locație frumoasă. În exteriorul bazei exista o sală de gimnastică bine dotată şi o sală de bowling cu cazare şi hrană excelente. Ceea ce era însă necunoscut militarilor care veneau astfel în week-end, era că ei deveniseră astfel cobai pentru experimentele de control al minții. Totuşi, aceştia nu erau singurii cobai. S-au întreprins experimente şi pe civilii din oraşe precum Long Island, New Jersey, New York şi Connecticut, doar pentru a vedea cât de departe se putea ajunge cu diferitele tipuri de metode. Totuşi, cele mai multe experimente s-au realizat pe soldații aflați în vacanță.

Se monitorizau diferite tipuri de impulsuri, încercând orice frecvență, iar apoi observau şi etichetau diferitele efecte. Erau experimente pur şi simplu empirice şi astfel s-a acumulat o importantă bază de date. După ce au obținut suficiente informații, au început să înțeleagă treptat semnificația efectelor diferitelor funcții.

Tot în timpul acestei perioade au experimentat şi schimbarea bruscă de frecvențe. Aceasta consta din schimbarea instantanee şi aleatoare a frecvenței pe una din cele cinci frecvențe diferite pe care era programat transmițătorul. Această fază a proiectului a devenit mai târziu foarte importantă, căci reprezenta un element cheie pentru obținerea curbării timpului.

Au descoperit că salturile foarte rapide de la o frecvență la alta făceau modulațiile mai active din punct de vedere psihic. A fost dezvoltată atunci o bază de date care înregistra momentele de schimbare a frecvenței (adică momentele când o persoană trecea de la o frecvență la alta), modulația impulsurilor, rata la care impulsurile erau modulate, lățimea impulsurilor şi

tensiunea de ieşire. Schimbarea bruscă a frecvenței a fost apoi cuplată cu efectele sale de feed-back. Baza de date era foarte mare şi acoperea un larg spectru de cauze şi efecte.

După intense experimentări, au realizat un panou de control cu care puteau programa diferite modulații şi sincronizări ale impulsurilor, astfel încât transmisia generată urma să „semene" gânduri-tipar într-un individ. Aceasta însemna că puteau seta această pulsație pentru orice doreau şi apoi aşteptau să se producă efectul scontat.

Toate acestea au fost realizate în trei sau patru ani de cercetări. Transmițătorul era acum operațional la întreaga sa capacitate şi pregătit pentru emisii programate. Puteau fi lansate programe care puneau transmițătorul să treacă prin toate fazele sale. Programele erau create pentru a putea schimba dispozițiile oamenilor, inducându-le stări de tulburare şi, de asemenea, pentru amplificarea ratei de infracționalitate. Chiar şi animalele din vecinătate erau programate să facă lucruri ciudate.

Cercetătorii puteau chiar crea programe prin care să se focalizeze asupra unei maşini, oprindu-i toate funcțiunile electrice. Nu ştiu care erau modulațiile sistemului în acele momente, dar am înțeles că ei descoperiseră aceasta accidental.

Într-o zi, unele vehicule militare executau patrulări în jurul bazei. Brusc, acestea s-au oprit, nemaifiind pentru moment funcționale. A urmat o investigație pentru a descoperi ce se petrecea cu transmițătorul în acele clipe şi astfel a fost dezvoltat un alt program. La început, programul putea doar să facă lumina farurilor maşinilor să scadă în intensitate. Ulterior a fost îmbunătățit şi curând putea opri toate funcțiile electrice de la orice autovehicul.

Câțiva ani de cercetări şi acumulări de informații au condus, în final, la obținerea unui dispozitiv pentru controlul minții. Următorul obiectiv era crearea unei tehnologii de precizie în această direcție. Pentru atingerea acestui țel s-au obținut ajutoare din surse foarte oculte.

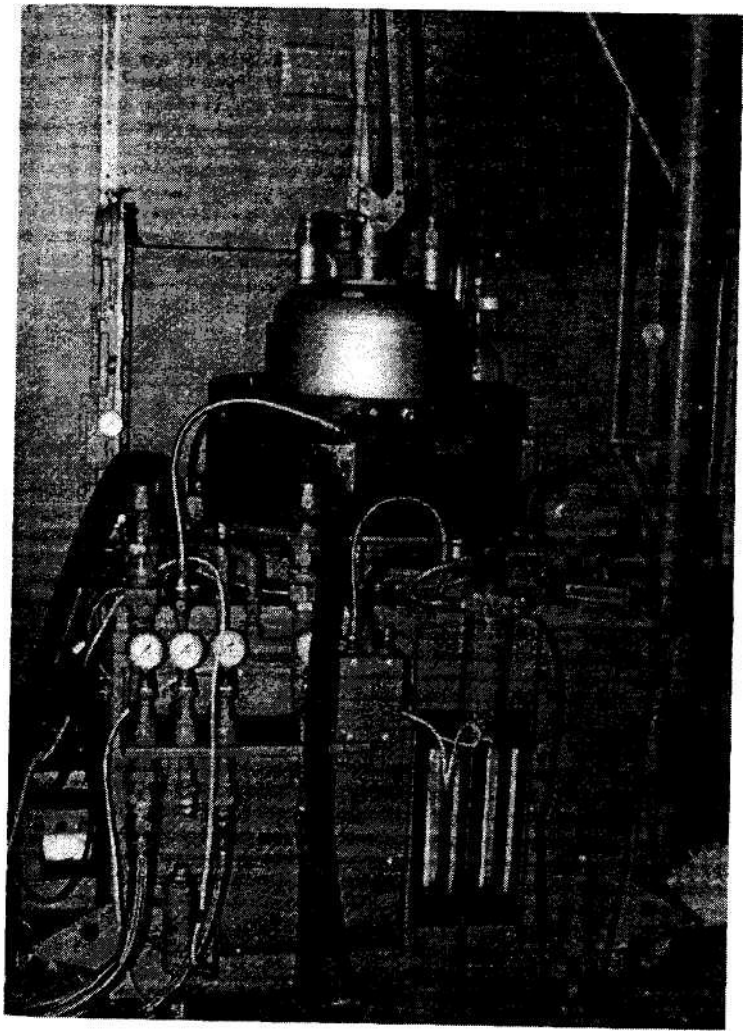

AMPLITRON

Amplificator UHF. amplitronul servea drept amplificator final al transmițătorului înainte ca programele să fie emise prin antenă. Un tub foarte mare, cântărea 150 kg şi 90 cm în dimensiunile sale cele mai mari.

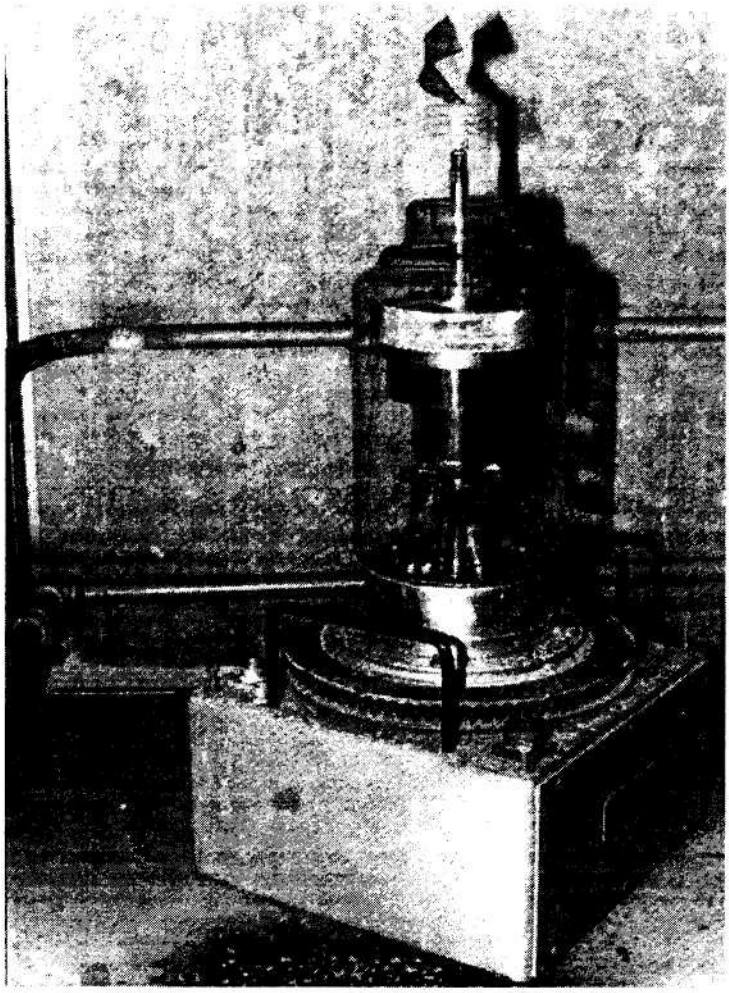

TIRATRON

Acesta este unul din cei patru tiratroni de impulsuri care au fost folosiți pentru a acționa tubul de la ieşire. Tiratronii reglau sursa care inducea „agilitatea de frecvență”, alimentând tubul final cu impulsuri prin intermediul transformatorului de impulsuri. Curbarea şi controlarea axelor temporale au devenit posibile prin „agilitatea de frecvență”.

10
SCAUNUL MONTAUK

În anii '50, corporația ITT dezvoltase foarte mult tehnologia senzorilor, încât aceasta putea permite cu ușurință afișarea pe un monitor a tot ceea ce o persoană gândea. La modul esențial vorbind, aceasta era o mașină pentru „citit" mintea, care opera pe principiul preluării funcțiilor de natură electromagnetică ale ființei umane și traducerea lor într-o formă inteligibilă. Era un mecanism aparent simplu, ce consta dintr-un scaun pe care se așeza o persoană. Bobinele care serveau drept senzori erau plasate în jurul scaunului. Mai existau trei receptoare, șase canale și un computer Cray 1 care urma să afișeze pe un monitor care erau gândurile acelei persoane.

Modul în care a fost concepută această tehnologie este încă un mister. S-a sugerat că cercetările au fost sprijinite de Sirieni, o rasă extraterestră care provine din sistemul solar numit Sirius. Această teorie susține că extratereștrii au oferit ideile de bază, iar oamenii au continuat din acel punct.

Astfel, au fost aranjate trei seturi de bobine într-o piramidă care cuprindea scaunul respectiv. Mai exista o bobină în zona de vârf a piramidei, care era legată în paralel cu bobinele de la baza ei. Persoana era așezată în interiorul câmpului format de bobine. Cele trei seturi de bobine erau conectate la trei receptoare radio diferite (Hammerland Super ProP 600's) și la șase ieșiri. Un detector de lungime de bandă independent, care avea un sistem de referință variabil, furniza șase ieșiri de la cele trei receptoare. Trei dintre ele erau pe partea lungimii de bandă dedesubtul undei purtătoare, iar celelalte trei se aflau pe partea lungimii de bandă deasupra undei purtătoare. Acest dispozitiv ridică însă o întrebare foarte importantă. Dacă respectivul ansamblu electronic „citea" gândurile, ce utiliza unda purtătoare pentru a realiza aceasta?

Cu ajutorul unui oscilator, detectorii din receptoare erau capabili să fixeze pe loc un semnal eteric care era preluat inițial de bobine. Nu exista, de fapt, o undă purtătoare aşa cum în mod normal o cunoaştem noi. Detectorii se fixau asupra vârfului de semnal care era inițial preluat de bobinele din cele trei seturi de frecvențe pe care erau acordate receptoarele.

În această fază, echipa de cercetare a reuşit să detecteze semnale care reprezentau funcții comparabile cu cele ale minții umane. Semnale solide care semănau cu gândurile unei persoane proveneau, de fapt, din receptoare. Acest dispozitiv citea aura umană, care este un cuvânt cu care mediumii şi metafizicienii obişnuiesc să descrie câmpul electromagnetic ce înconjoară corpul uman. În acelaşi mod în care vorbirea umană este propagată prin unde radio, acest dispozitiv propaga gândurile (care teoretic se manifestă în aură).

Cele şase canale de ieşire de la receptoare erau conectate la un convertor digital (transformând semnalul în limbaj de calculator) şi apoi erau interconectate la un calculator. Un computer Cray 1 era folosit pentru decodificarea semnalului interceptat de receptoare. După multe cercetări s-a ajuns în situația în care computerul putea lista chiar un întreg dialog mental. Acesta era „dialogul" curent al subiectului care gândea.

După şi mai multe eforturi, s-a ajuns la performanța în care subiectul vizualiza ceva şi pe monitorul calculatorului apărea o imagine. Îmbunătățirile tehnologiei au făcut posibilă reprezentarea în 3D a aspectelor auditive/vizuale (ale gândurilor subiectului), ce apăreau pe monitorul calculatorului şi puteau astfel să fie listate.

Când cei de la Montauk au aflat despre acest dispozitiv performant de citire, li s-a părut cu adevărat o realizare excepțională. Doreau să transforme dispozitivul de citire într-un transmițător. Astfel, se puteau elimina riscurile în cazul oamenilor care efectuau experimente de invizibilitate sau de călătorii în timp. Teoria era că o persoană aflată pe scaun transmitea echipajului (precum în Experimentul Philadelphia) o

realitate alternativă. Când nava devenea invizibilă, echipajul era atunci în sincronizare cu realitatea alternativă şi astfel membrii lui nu ajungeau să fie dezorientaţi şi rătăciţi în timp şi spaţiu.

În această etapă, s-a procurat un scaun la care ne vom referi acum ca fiind faimosul „Scaun Montauk". Acest scaun a fost conectat la instalaţiile de bobine construite la ITT. Calculatorul Cray 1, care era folosit pentru decodificarea transmisiilor ce erau generate de persoana care se afla pe scaun, era interconectat cu un computer IBM 360. Acesta se afla, la rândul său, în legătură cu transmiţătorul Montauk.

Computerul IBM 360 era necesar pentru a controla modulaţia transmiţătorului, astfel ca acesta să poată schimba brusc frecvenţele de-a lungul întregii lungimi de bandă.

Îmi amintesc că în această etapă Al Bielek a preluat un rol cheie în cadrul „Proiectului Montauk". Al este unul din autorii cărţii „Experimentul Philadelphia şi alte Conspiraţii OZN". El îşi aminteşte de implicarea sa în „Proiectul Rainbow". Iniţial fusese adus la proiect pentru a explica ce se petrecea din punct de vedere metafizic o dată cu utilizarea transmiţătorului asupra fiinţelor umane. El nu fusese ales doar pentru că avea experienţă în inginerie, ci mai ales pentru că era dotat cu o anumită sensibilitate mediumică având, de asemenea, vaste cunoştinţe pe teme ezoterice. Acum devenise treaba lui Al de a interconecta computerul Cray 1 cu IBM 360. Computerul Cray 1 furniza tone de informaţii. Ei nu ştiau ce să facă cu ele şi aveau nevoie de o persoană expertă în metafizică pentru a le prelucra în mod corect. Trebuia ca ei să convertească datele furnizate de computerul Cray 1, pentru a se sincroniza cu modulaţia de impulsuri dorită de calculator. IBM 360 realiza această funcţie şi era utilizat ca traducător şi bancă de date pentru ceea ce genera computerul Cray 1.

Transmiţătorul avea un computer de modulaţie care era alimentat digital pe codul tipic de 32 octeţi pe care IBM 360 îl producea. Computerul de modulaţie şi transmiţătorul erau, de

asemenea, sincronizate corespunzător. IBM 360 „spunea" calculatorului de modulație cum să moduleze transmițătorul. Aveam acum un sistem în care se puteau introduce date în codul tipic de 32 octeți, iar apoi transmițătorul emitea, la rândul lui, ceva precis. Persoana din scaun trimitea diferite semnale receptoarelor care transmiteau informațiile către computerul Cray 1, care „spunea" ce gândea subiectul. Aceste informații transmise de Cray 1 urmau să fie preluate şi transformate pentru ca IBM 360 să recodifice forma-gând inițial transmisă. A durat în jur de un an pentru a interconecta cu succes calculatoarele.

Eu am fost cooptat la proiect în această fază pentru a lucra cu frecvențele radio şi cu transmițătorul. Deşi se reuşise într-o oarecare măsură să se conecteze între ele calculatoarele, mai existau încă mari probleme cu feed-backul de la transmițător la scaun. Soluția în acest caz era mutarea scaunului la centrul ITT din Southampton, Long Island. Pe scaun, la Southampton se afla un medium care se raporta prin calculator la transmițătorul de la Montauk (fiind un releu via calculator spre transmițător).

Mediumul emitea gânduri, iar Cray 1 le decodifica. Informația obținută era astfel trimisă printr-o conexiune radio de 32 octeți la Montauk, unde era preluată de computerul IBM 360. Apoi, IBM 360 emitea informația prin transmițător şi astfel se putea construi la Montauk o formă-gând din ceea ce mediumul gândea la Southampton. În esență, dispozitivul era un amplificator mental. A mai trecut încă un an de cercetări până să se reuşească obținerea unui semnal inteligibil (bazat pe ceea ce mediumul gândea la Southampton) care era trimis la Montauk şi apoi era emis prin transmițător. Primul lor obiectiv era să obțină o percepție fidelă a gândurilor (ce proveneau de la persoana aşezată pe scaun) prin transmițătorul Montauk şi apoi emisia acestor gânduri prin intermediul antenei. În afară de Duncan mai erau şi alți mediumi. Aceştia ajutau la îmbunătățirea programelor pe calculator. În cele din urmă, redarea formelor-gând devenise clară. Mediumul din

Southampton se putea concentra asupra unui anumit lucru, iar transmițătorul de la Montauk transmitea foarte clar reprezentarea a ceea ce mediumul gândea.

Aceasta a fost prima fază în care transmițătorul de la Montauk lucra cu o înaltă fidelitate de redare a gândurilor.

Pe la începutul anului '75, îmi amintesc că au descoperit o altă problemă. Dacă apărea vreo discontinuitate în curgerea timpului, practic totul se năruia. Cu alte cuvinte, dacă mediumul de pe scaun proiecta o realitate (în termeni temporali, în acest caz) care nu avea de-a face cu realitatea noastră (cum ar fi, de exemplu, curgerea timpului în realitatea noastră), el provoca astfel întreruperea conexiunii dintre Southampton şi Montauk. Orice discontinuitate în continuumul spațio-temporal dintre cele două oraşe cauza întreruperea transmisiei formei-gând. Pentru a înțelege o discontinuitate a timpului, imaginați-vă timpul precum o pulsație sau un flux continuu. Pulsația de bază a timpului interacționează şi îşi schimbă forma în conformitate cu alte fluxuri energetice sau fenomene. Când aceste pulsații centrale care compun timpul sunt perturbate (datorită unei modificări în realitate sau datorită altor fenomene), direcția, viteza sau curgerea timpului sunt şi ele modificate. Acest proces este cunoscut ca fiind o discontinuitate a timpului. Teoretic, aceste discontinuități apar din când în când dar, din moment ce noi suntem centrați în realitatea noastră, nu observăm cu adevărat o discontinuitate temporală. Fenomenul deja vu ar putea fi un bun exemplu al unei astfel de discontinuități în structura timpului.

Având scaunul la Southampton, experimentele de control al minții nu funcționau întotdeauna. Aceste disfuncționalități erau atribuite discontinuităților din structura timpului. Se mai ştia că, în cazul în care transmițătorul era alimentat cu o mare cantitate de energie electrică în timpul unei discontinuități a timpului, efectele puteau fi dezastruoase.

Acum devenise imperativ necesară reinstalarea scaunului la Montauk. Mai întâi au ecranat foarte bine scaunul, astfel încât

câmpul electromagnetic de la Montauk să nu-l afecteze. Dar teoria nu a funcționat şi au hotărât să pună scaunul într-o zonă moartă din punct de vedere electromagnetic. Au ales cea mai bună zonă disponibilă care corespundea necesităților, dar nici această tentativă nu a fost încununată de succes.

Experimentele au continuat până la jumătatea lui '75, dar au întâmpinat dificultăți până când au consultat prototipul original după care fusese realizat scaunul (care se presupune că a fost inventat de Sirieni). Acest dispozitiv nu era identic cu cel creat de ITT. Avea un mod diferit de construcție a bobinelor şi în interiorul scaunului bobinele erau conectate la receptoare din cristal. Acestea erau chiar cristale şi nu dispozitive electronice obişnuite. După analizarea prototipului, au fost realizate licitații secrete pentru construcția unui nou scaun, în urma cărora corporația RCA a ieşit învingătoare. Nikola Tesla[9] proiectase receptoare pentru RCA în anii '30. Activitatea sa din acea perioadă a fost realizată sub numele de „N. Terbo", care se era, de fapt, numele de fată al mamei sale. Receptoarele Tesla aveau bobine de o structură foarte specială. Erau bobine radio normale, dar erau aranjate în tipare neobişnuite de cuplare. Construcția scaunului Montauk a fost, de asemenea, îmbunătățită prin folosirea bobinelor Helmholtz. Acestea erau plasate în jurul scaunului şi serveau drept bobine de preluare a semnalului. În electronica clasică, bobinele Helmholtz se compun din două seturi de bobine. Ele posedă o proprietate unică, aceea de a se putea sincroniza pentru a crea un câmp constant de energie în interiorul bobinelor. Au fost folosite trei seturi de bobine (X, Y şi Z), pe care le-au sincronizat astfel ca, în vreme ce în interiorul bobinelor putea fi menținută o energie constantă, în exterior nu se producea absolut nici un efect.

[9] Nikola Tesla era un geniu în electronică, fiind primul care a descoperit şi aplicat principiile curentului alternativ. Cu sprijinul financiar oferit de George Westinghouse, Tesla a revoluționat modul în care electricitatea era utilizată în întreaga lume. Vezi Anexa D pentru mai multe informații despre Tesla.

Structura bobinei din receptoare, proiectată de Tesla, era ideală pentru „Proiectul Montauk”. Nu doar scaunul era plasat într-o structură de bobine, dar chiar şi receptoarele. Această dispunere ecrana perfect câmpul energetic.

Trebuie acordată atenție faptului că structura bobinelor de la receptoarele Tesla mai este cunoscută sub numele de structură de bobine Delta T sau Delta Timp. Proprietatea de ecranare a unui câmp energetic de către aceste bobine reprezintă o parte din ceea ce a permis crearea „efectului de recipient” în jurul navei *USS Eldridge* din Experimentul Philadelphia. Bobinele Delta T preluau, de fapt, trei axe de semnal temporal. Fiind mult mai potrivite proiectului, ei au renunțat la conexiunea prin microunde, care se defecta în timpul unei schimbări de realitate.

Pentru a face scaunul Montauk să funcționeze fără interferențe, trebuia ca ei să reproducă funcțiile receptoarelor de cristal din tehnologia „Siriană”. Structura bobinelor din receptoarele prototip era structură de bobină Delta T. Receptorul avea, de asemenea, funcția Delta T, dar antena nu. Tehnologia creată de ITT avea funcția Delta T la antenă, dar nu la receptoare. Versiunea RCA utiliza bobine standard de tipul Helmholtz pentru preluarea semnalului care putea realiza conversia Delta T în receptoare. Ei aveau acelaşi sistem de detectare şi de fixare a oscilațiilor pe care ITT îl folosise cu computerul Cray 1.

În această fază, buna desfăşurare a proiectului depindea doar de bobine. În exteriorul structurii bobinelor nu exista senzitivitate. Puteau aşeza scaunul în spațiul nefolosit ce se afla între antena de transmisie de pe clădirea transmițătorului şi antena magnetică de transmisie aflată la subsol. Aceasta din urmă se afla în baza subterană a clădirii transmițătorului, care deja fusese bine ecranată. În următoarea cameră ei aveau trei receptoare special proiectate şi, de asemenea, alte echipamente folosite pentru a sincroniza toate oscilatoarele locale cu semnalul, în mod asemănător cu sistemul ITT.

Acum antena, transmițătorul şi scaunul erau în acelaşi plan temporal. Computerele erau în propriul lor plan temporal. Nu conta că scaunul se afla la subsol, iar computerele Cray 1 şi IBM 360 în cealaltă clădire (ele trimiteau răspuns înapoi în clădirea transmițătorului). Când totul este „digitalizat", persoana care este implicată nu se mai află în timp real; este creat astfel un „timp fals". Computerele puteau fi localizate oriunde. Clădirea computerelor a fost proiectată pentru găzduirea acestora. Ea ecrana computerele de câmpul electromagnetic şi de energia provenind de la antenă pentru a nu fi distruse. Centrul de operațiuni era ecranat total cu ciment şi oțel.

În final, ei au creat a doua şi ultima generație de scaun Montauk, ce avea acelaşi rol ca şi primul. Aducea aceleaşi şase canale de informație la calculator, dar mai avea un avantaj în plus: era imun la semnalul antenei. Acum, semnalul de la antenă nu avea feed-back pentru a cauza interferențe. Deci totul era pregătit. Au mai trecut aproximativ 6 luni până spre sfârşitul anului '75 - începutul lui '76, în care au fost efectuate diferite teste pentru potrivirea, ajustarea şi sincronizarea echipamentului, astfel încât totul să funcționeze la parametri optimi.

În final au reuşit să pună în funcțiune transmițătorul, lucru de-a dreptul uluitor. Ceea ce s-a realizat după aceea, a depăşit orice aşteptări.

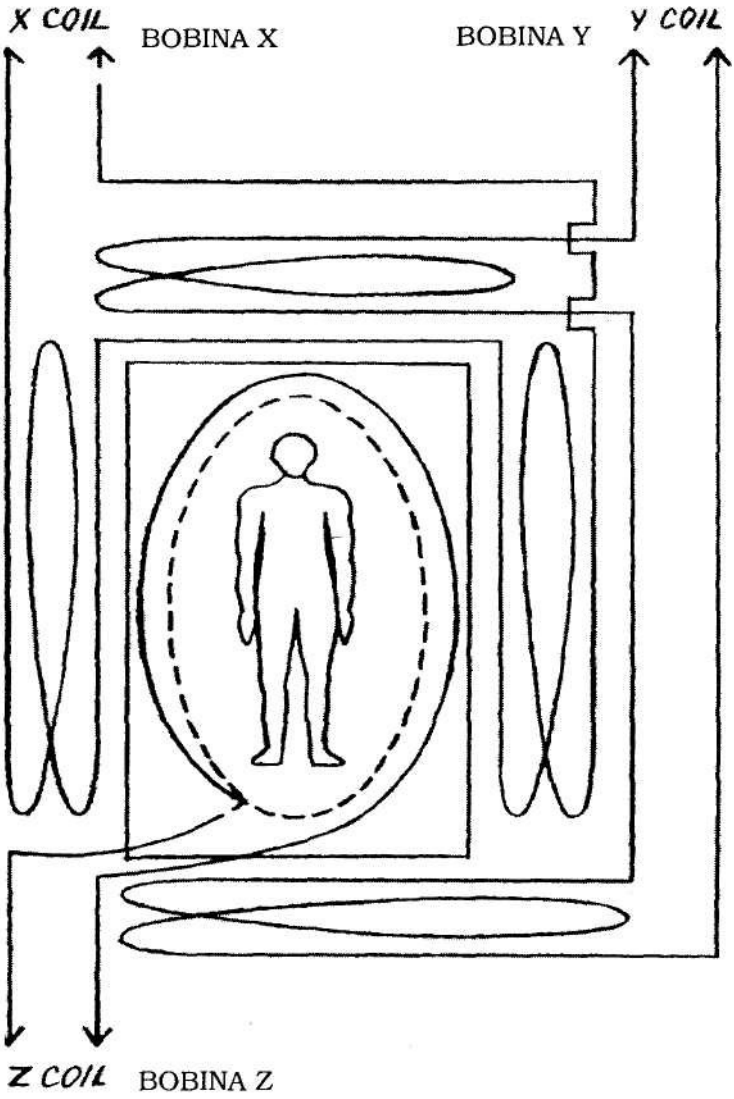
X COIL
BOBINA X
BOBINA Y
Y COIL
Z COIL
BOBINA Z

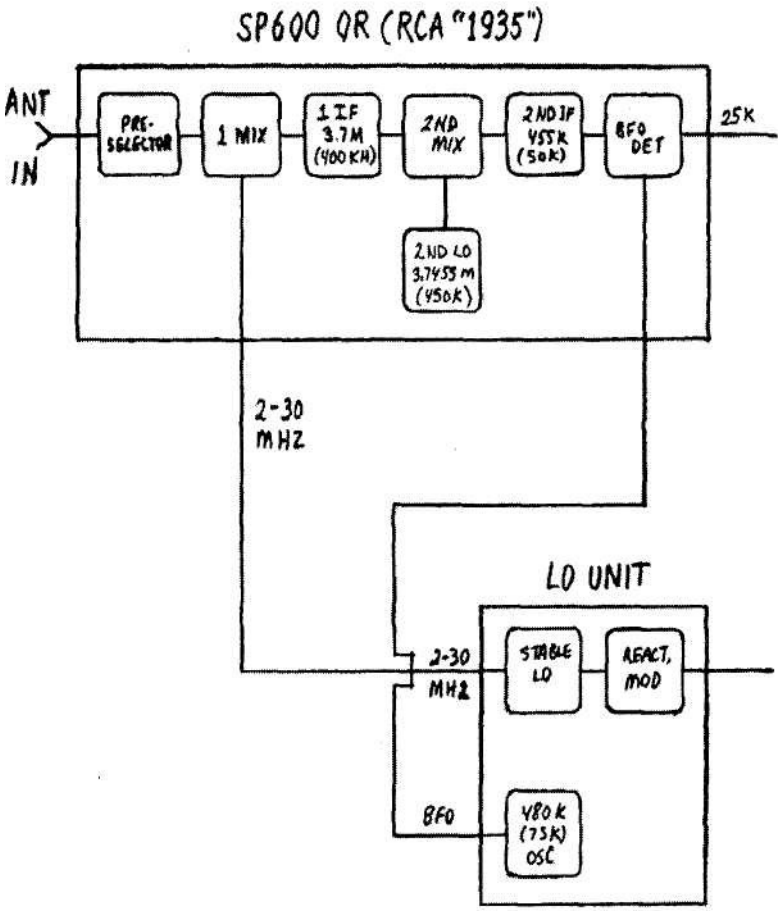

DIAGRAMA SCAUNULUI MONTAUK

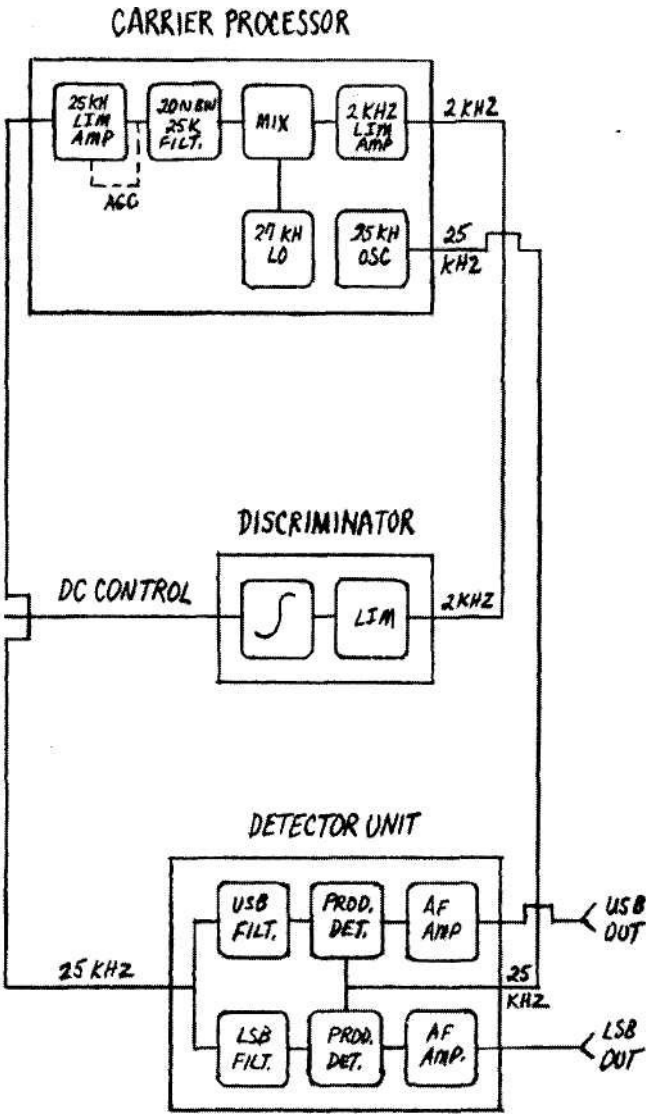
CARRIER PROCESSOR
25 KH LIM AMP
AGC
30 N BW 25K FILT.
MIX
2 KHZ LIM AMP
2 KHZ
27 KH LO
25 KH OSC
25 KHZ
DISCRIMINATOR
DC CONTROL
LIM
2KHZ
DETECTOR UNIT
25 KHZ
USB FILT.
PROD. DET.
AF AMP
USB OUT
25 KHZ
LSB FILT.
PROD. DET.
AF AMP.
LSB OUT

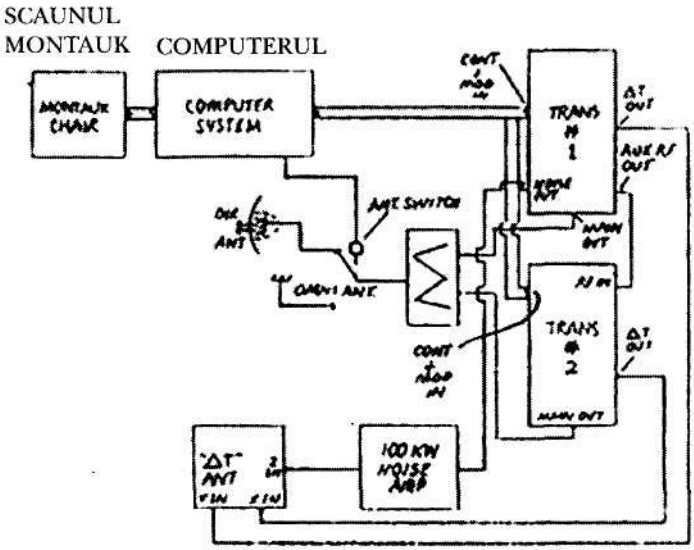

DIAGRAMA GENERALA A INSTALAȚIEI

11
CREAȚIE DIN ETER

Odată pus în funcțiune transmițătorul, a mai fost nevoie de aproximativ un an de zile pentru a rezolva problemele legate de programele de computer pentru ca sistemul să poată transmite toate funcțiile psiho-active. Spre sfârșitul anului '77, transmițătorul reproducea formele-gând fără erori şi discontinuități şi cu un înalt grad de acuratețe. În această fază, au folosit toate resursele financiare, fără restricții. L-au pus pe Duncan Cameron să se concentreze asupra unui obiect solid. Şi ce credeți că s-a produs? Obiectul solid pur şi simplu s-a materializat din eter!

Duncan îşi focaliza atenția asupra unui obiect solid, care mai apoi se materializa undeva în spațiul bazei militare. Indiferent de obiectul vizualizat de Duncan, matricea obiectului era transmisă către transmițător care inducea suficientă energie pentru materializarea obiectului vizualizat, care apărea în orice punct din bază la care Duncan se putea raporta. Cu alte cuvinte, dacă ar fi ținut un obiect în mâini sau l-ar fi vizualizat, ar fi apărut la locul dorit. Ei descoperiseră, de fapt, un mod de a manifesta actul creației direct de la nivelul gândurilor cu ajutorul transmițătorului. Orice ar fi gândit Duncan, totul se materializa. De multe ori obiectul se putea vedea doar într-o formă eterică (precum o fantomă) şi nu într-o stare solidă. Uneori se materializa sub forma unui obiect real solid, care era într-o stare stabilă şi care continua să se mențină aşa. În alte situații, obiectul se materializa în stare de agregare solidă, dar nu rămânea în planul fizic decât atâta vreme cât transmițătorul era deschis, iar apoi, când acesta era închis, obiectul dispărea. Informațiile prezentate de calculator furnizau cu acuratețe ceea ce Duncan gândea. Ulterior, cercetătorii puteau selecta gândurile care urmau să fie emise prin transmițător. Majoritatea

acestor gânduri erau emise în apropierea bazei militare Montauk Air Force, dar erau utilizate şi alte locaţii.

Ceea ce Duncan gândea sub forma unei realităţi subiective era creat ca realitate obiectivă (în stare solidă sau într-o formă transparentă în funcţie de circumstanţe). De exemplu, el se putea gândi la o întreagă clădire care se materializa chiar în interiorul perimetrului bazei militare de la Montauk. Acest tip de experimente devenise deja o rutină.

Sistemul funcţiona cu un înalt grad de fidelitate. Acum, ei doreau sa vadă ce întrebuinţare practică îi puteau da în folosul lor. Primul experiment a fost numit „The Seeing Eye" - Ochiul Văzător. Având o buclă din părul unei persoane sau alte obiecte care au aparţinut acelei persoane, Duncan se putea concentra asupra ei şi era capabil să vadă ca şi cum privea prin ochii ei, să audă prin urechile sale şi să simtă prin corpul ei.

Efectiv, el putea „vedea" astfel prin alţi oameni, oriunde pe planetă. Experimentele se realizau continuu şi aveau o mare varietate, dar nu ştiu cât de profundă era implicarea lor. Era într-adevăr incredibil că o asemenea acţiune a putut fi realizată de oameni. De fapt, totul devenise mai mult sinistru decât incredibil, pentru că ei erau foarte interesaţi să controleze modul de gândire al oamenilor. Următorul pas a fost să vadă dacă puteau induce gânduri în mintea altei persoane. De exemplu, îl trimiteau pe Duncan să se întâlnească cu un anumit individ. După întâlnire şi fără ştirea respectivei persoane, Duncan se concentra asupra ei. În 99% din situaţii, subiectul avea apoi gânduri similare cu cele ale lui Duncan. Fiind capabil să pătrundă foarte profund în mintea altei persoane, Duncan o putea astfel controla şi îi era uşor să o facă să acţioneze cum dorea el. Acest factor de control se producea la un nivel mai profund decât hipnoza obişnuită.

Cu ajutorul lui Duncan, a echipamentului şi a transmiţătorului Montauk, oamenii de ştiinţă puteau efectiv încărca informaţii, programe sau comenzi în minţea unui individ. Gândurile lui Duncan deveneau gândurile respectivului individ.

Folosind acest procedeu şi tehnologia lui aferentă, oricine putea fi programat să facă ceea ce în mod normal nu făcea. Iată, deci, începutul experimentelor de control al minții din cadrul „Proiectului Montauk”.

Această linie de cercetare a continuat până în anul 1979. Au urmat multe alte experimente celui descris mai sus. Unele erau foarte interesante, dar altele aveau consecințe oribile. În ținta lor intrau indivizi, mase de oameni, animale, locuri şi tehnologie. Se puteau orienta, practic, spre orice. De exemplu, un televizor putea fi făcut cu uşurință să se deregleze. Puteau opri imaginea sau chiar să-l închidă de tot. Mişcau obiecte ca în fenomenele de telekinezie şi devastau astfel camere întregi.

Într-un caz anume, Duncan s-a concentrat pentru a sparge un geam. A fost generată suficientă forță încât a sfărâmat un geam dintr-un oraş din apropiere de Montauk. Animalele puteau fi omorâte de la distanță, iar oamenii puteau fi influențați să declanşeze valuri de infracțiuni.

Trebuie să înțelegeți că în momentele în care Duncan realiza aceste experimente era într-o stare alterată de conştiință. Fusese special pregătit de către CIA sau NSA. În orice caz, mintea sa conştientă era mai mereu redirecționată prin intermediul stării de orgasm sexual. Astfel, ceea ce noi am putea numi mintea inferioară, ieşea atunci la suprafață. Duncan, persoana, era transferat într-o transă orgasmică. Mintea sa inferioară (mai bine zis, subconştientul), fiind la dispoziția cercetătorilor, devenise foarte sugestibilă şi era astfel foarte uşor controlabilă.

Pentru acest tip de „programare” mentală, informațiile puteau fi implementate prin orice simț al corpului. Duncan era apoi direcționat spre a-şi concentra mintea inferioară asupra informațiilor care erau transmise în acest mod. De exemplu, o dată ce mintea lui inferioară ieşea la suprafață şi i se spunea să se concentreze asupra unui anumit obiect, el se focaliza în acea direcție cu toată forța. Întreaga sa minte se focaliza asupra unui singur obiect, în vreme ce corpul său intra într-o stare de

suspendare temporară a funcțiilor vitale.

Mintea inferioară era atunci curățată de programările anterioare, putând fi introdus orice altceva. Cuvinte rostite sau scrise, filme, muzică sau orice era considerat necesar era folosit pentru a pune mintea inferioară în mişcare.

Aceste tehnici reprezentau cheia pentru a obține forme-gânduri clare de la transmițător care ori afectau mintea altei persoane, ori materializau diferite obiecte din eter.

În preajma anului 1978, tehnicile de control al minții erau în întregime dezvoltate şi îndosariate. Au fost înregistrate casete corespunzătoare şi distribuite diferitelor agenții pentru a fi transpuse în aplicații practice.

12
DISCONTINUITATEA TIMPULUI

Experimentele au continuat în anul 1979, când s-a putut observa un fenomen extrem de straniu. Pe măsură ce gândurile lui Duncan erau proiectate prin transmițător, la un moment dat ele se opreau brusc. Aspectul era destul de frustrant şi dădea impresia unei defecțiuni. Mai apoi, însă, s-a observat că în realitate gândurile lui Duncan nu încetau. Ele existau, dar în afara fluxului normal de timp! De exemplu, el se concentra asupra unui lucru la orele 20:00 şi manifestarea sa obiectivă avea loc la miezul nopții sau la orele 6:00 dimineața. La orice s-ar fi gândit, materializarea respectivului obiect nu se producea în acelaşi timp.

Se părea astfel că oamenii de ştiință de la Montauk puteau folosi capacitățile mediumice ale lui Duncan pentru a curba timpul! Au început să cerceteze acest fenomen cu multă nerăbdare. Cam în aceeaşi perioadă, ni s-a cerut tuturor să participăm la ceea ce era cunoscut sub numele de „Conferințe Sigma", care aveau loc în apropiere de Olympia, Washington. Aceste conferințe aveau drept subiect funcțiile timpului, iar noi eram acolo să obținem o mai bună înțelegere asupra mecanismelor timpului. Ni se spunea că trebuie să optimizăm utilizarea transmițătorului pentru manipularea timpului.

Am aflat că echipamentul pe care îl foloseam era suficient de puternic pentru a curba timpul, dar totuşi încă nu eram capabili să realizăm aceasta.

Antenele folosite de noi produceau ceea ce ar putea fi numit un efect secundar de „discontinuitate a timpului". Acest efect secundar de modificare a fluxului temporal demonstra totuşi că echipamentul de bază era suficient pentru aceasta. Dar chiar şi aşa, noi am cerut o antenă care era mult mai eficientă în operarea de modificări temporale.

După ce am participat la mai multe conferințe şi am discutat cu mai multe persoane, grupul nostru de cercetare a remarcat că frecvența radio pe care o foloseam nu era cea mai potrivită pentru scopul nostru. Trebuiau operate anumite schimbări, cum ar fi, de pildă, modificarea ratei impulsurilor din bobine. Am mai studiat geometria piramidală şi modul de utilizare a acesteia pentru a curba câmpul temporal. Suplimentar, a trebuit să învățăm mai multe despre ceea ce este cunoscut sub numele de funcții temporale Delta (adică, funcțiile de schimbare a timpului).

Cheia înțelegerii noastre a fost o sugestie de a utiliza un anumit tip de antenă pe care o voi numi antenă Orion Delta T. Această denumire conține şi cuvântul Orion, deoarece au existat multe zvonuri că proiectul acestei antene fusese primit de oamenii noştri de ştiință de la extratereştrii din constelația Orion (acesta este un alt grup de extratereştri decât cei din sistemul Sirius, ale căror cunoştințe se presupune că au fost folosite pentru construcția scaunului Montauk). Conform zvonului, cei din constelația Orion ştiau că suntem aproape de îndeplinirea cu succes a sarcinii noastre şi doreau să ne ajute.

Antena Orion Delta T era o antenă în formă de octaedru şi fusese plasată la subsol. Măsura cam 30 până la 50 de metri de la un punct la altul. Au fost făcute excavări de aproape 100 m pentru a găzdui antena sub transmițător.

Scaunul Montauk a fost plasat sub transmițător şi deasupra antenei Delta T, pentru a sincroniza antena RF de la suprafață cu antena din subteran, astfel încât scaunul să se afle într-un punct neutru între ele. Astfel, scaunul era complet ferit de orice interferență.

Antena de transmisie Delta T era alimentată cu energie din trei surse. Energia de la două din cele trei surse provenea de la modulatoarele de impulsuri ale celor două transmițătoare şi era trimisă în bobinele X şi Y ale antenei Delta T (acelaşi impuls care furniza energie electrică către amplitron furniza, de asemenea, energie către antena Delta T care se afla sub

pământ). A treia axă era axa Z. Aceasta fusese plasată în jurul perimetrului antenei şi provenea de la o sursă de zgomot alb[10], (explicație în subsol) care era obținut de la un amplificator audio de 250 KW. Zgomotul alb punea în rezonanță întregul transmițător, însă mai multe elemente în această privință vor fi descrise pe parcursul capitolelor următoare.

Antena omnidirecțională ce era localizată la suprafață, pe clădirea transmițătorului, a fost acordată pe frecvența radio respectivă. În plus, componenta non-hertziană (care este de natură eterică) a frecvenței radio ajungea în subteran şi se interconecta cu câmpul magnetic generat sub pământ. Când frecvențele erau însumate în această manieră, rezultau mari distorsiuni şi perturbări ale timpului.

Tehnologiile de bază din acest proiect erau identice cu cele folosite în Experimentul Philadelphia. La bordul lui *Eldridge,* ei aşezaseră transmițătoarele RF pe principalul catarg al navei. Bobinele erau plasate pe punte de jur împrejur şi erau activate de impulsuri cu o anumită frecvență. În esență, noi am duplicat mecanismele folosite în „Proiectul Rainbow", îmbunătățindu-le însă în mod considerabil performanțele. Noua tehnologie a făcut ca proiectul să fie mult mai stabil şi mai uşor de controlat.

Pe lângă antena Delta T, mai sunt două elemente cheie care trebuie înțelese: momentul zero şi zgomotul alb.

La momentul zero ne-am referit anterior, dar voi oferi explicații suplimentare pentru o mai bună înțelegere a subiectului. În primul rând, momentul zero se află în afara universului nostru tridimensional. Îl vom considera mai „în vârstă" decât universul, căci momentul zero exista înainte de apariția întregii Creații. Momentul zero (sau originea primordială) reprezintă conexiunea noastră fundamentală cu

[10] Zgomotul alb este un impuls autogenerat pe orice frecvență şi în acelaşi timp. Când acordați radioul pe un post pe bandă FM, de exemplu, zgomotul pe care-l auziți între posturile radio este zgomotul alb. Poate fi considerat precum o explozie bruscă existentă pe orice frecvență sau precum un mănunchi de impulsuri ce sunt emise împreună.

universul.

Când universul nostru se roteşte, el face aceasta în jurul momentului zero. Dar universul nostru (adică, universul fizic) nu este singurul care există. Fiecare univers (fizic sau subtil) are un moment zero. Toate momentele zero ale diferitelor universuri coincid şi nu se mişcă niciodată; de aceea acest punct este numit momentul zero.

Următoarea analogie ar putea fi de un real folos. Imaginați-vă un carusel care se roteşte în jurul unei cabine centrale. Omul dinăuntrul cabinei reprezintă momentul zero. Pe lângă acest carusel, mai sunt şi alte carusele care se rotesc pe diferite niveluri, dar toate sunt sub controlul aceluiaşi punct central zero, care în această analogie este reprezentat de omul din cabină.

Prin anii '20, genialul Nikola Tesla crease deja un generator de referință asupra momentului zero. El consta, practic, dintr-un complex de dispozitive şi rotițe. Într-un limbaj mai familiar, ne vom referi la acest generator sub numele de „titirez". El este un dispozitiv relativ straniu, căci în momentul în care este deschis, se poate auzi cum „se fixează asupra a ceva", dar nu mă refer la energia electrică. Mi s-a spus că se fixează asupra rotației Pământului, care reprezintă o referință asupra momentului zero secundar. Este secundar pentru că rotația Pământului se află în strânsă relație cu sistemul solar, care este în acelaşi mod în relație cu galaxia şi, astfel, cu întregul univers. Universul se roteşte în jurul momentului zero.

Toate acestea pot fi şi mai bine înțelese studiind modul în care Tesla a descoperit curentul alternativ folosindu-se de principiile câmpurilor magnetice rotitoare ale Pământului. Generatorul momentului zero este într-un anumit grad o extrapolare a modalității descrise anterior; totuşi, acesta nu face doar o referire la mişcarea de rotație a Pământului. Generatorul ia în considerare orbita soarelui, galaxia noastră şi, în final, centrul întregii noastre realități.

Celălalt element cheie ce trebuie înțeles este zgomotul alb,

care ar putea fi considerat drept „adezivul” ce face ca întreaga operațiune să funcționeze corect. Este o operațiune pur tehnică, pe care o voi descrie sumar.

Transmițătorul Sage conținea în jur de 40 sau 50 de oscilatoare, mixere şi amplificatoare controlate de cristale care generau un semnal pe frecvența de 425 MHz. Mai utiliza şi „agilitatea de frecvență”, care însemna că putea să treacă spontan de la o frecvență la alta. Împreună cu transmițătorul, ei aveau ceea ce este cunoscut sub numele de dispozitiv „COHO” sau „organizator coerent al oscilatorului”. În mod normal, un „COHO” funcționează având ca referință doar o singură frecvență. Totuşi, transmițătorul Montauk nu obținea în acest mod sincronizarea (sau rezonanța) care era necesară.

Pentru a obține această condiție de rezonanță, am luat fiecare oscilator disponibil şi i-am modulat amplitudinea cu ajutorul zgomotului alb. Din moment ce zgomotul alb este în proporție de 50% corelat cu totul, el corespunde unei funcții universale autocorelate sau autosincronizate. Rezultatul a fost că toate componentele eterice ale oscilatoarelor erau acum corelate una cu cealaltă. Noi nu încercam să corelăm funcțiile electrice, pentru că acestea nu ne priveau; eram interesați doar de funcțiile eterice, pentru că ele furnizau, de fapt, efectele pe care noi le căutam.

Aveam nevoie, însă, de un punct de reper temporal foarte stabil, care era furnizat de generatorul de moment zero. Acesta producea două unde de 30 Hz în relație cu momentul zero. Una era conectată la computere şi sincroniza ceasul sau funcțiile de temporizare. Cealaltă undă modula generatorul de zgomot alb. Ajustând sincronizarea lor ne puteam focaliza asupra oricărui fragment temporal, monitorizând întreaga operațiune. Aceasta ne permitea să evidențiem corespondențele zgomotului alb şi să-l relaționăm cu punctul central al timpului, unde toate timpurile se intersectează.

Scopul acestui experiment era să facem coerente transmisiile mediumice ale lui Duncan în relație cu timpul. Dr. von

Neumann ne-a explicat că transmițătorul trebuie să fie corelat temporal, ținând seama de momentul zero. Generatorul de referință asupra momentului zero servea şi ca „punct martor" înapoi către Experimentul Philadelphia, iar acesta era un aspect extrem de important. Proiectul urmărea să deschidă o poartă temporală către USS *Eldridge* în 1943.

Modificările la echipamente au continuat până în anul 1979, când s-a reuşit stabilizarea unui sistem coerent de transmisie ce ținea seama de sincronizarea temporală. În continuare, urma ca ei să ajusteze şi să modifice echipamentul pentru a se sincroniza cu Duncan. El demonstrase deja că avea puncte de reper personale asupra momentului zero când, aparent din întâmplare, avuseseră loc anumite curbări ale timpului. Aceasta probabil se putea explica mai bine privind experiența sa anterioară din timpul Experimentului Philadelphia. Acolo, el sărise de la bordul lui *USS Eldridge* şi fusese atras cu forță într-un vortex temporal. La Montauk, circumstanțele erau altele, dar se pare că familiarizarea sa cu momentul zero nu-l părăsise.

Mai erau şi alți mediumi, dar Duncan era primul pe care îl foloseau; 90% din timpul când sistemul era deschis, el se afla pe scaun. Dacă era bolnav sau nu se simțea bine, obişnuiau să aştepte o zi. De fiecare dată când schimbau operatorul, era necesar să recalibreze şi să reprogrameze calculatoarele şi modulatorul de impulsuri şi aveau nevoie de două zile întregi pentru a reuşi aceasta. Dacă Duncan era indisponibil pentru o perioadă de două săptămâni sau mai mult, ei puneau pe scaun un alt operator, dar nu-mi amintesc decât o singură dată când au făcut aceasta. A fost aproape un dezastru, pentru că nu acordaseră suficient de mult timp pentru recalibrarea inițială. Din acel moment, Duncan a fost singurul care a utilizat echipamentul. Totuşi, un medium de rezervă trebuia să fie prezent, în caz că i se petrecea ceva lui Duncan. În preajma lui 1980, reflectorul radarului (care seamănă cu o uriaşă coajă de banană) ce se afla pe o clădire, nu mai era în funcțiune. Existau cele două transmițătoare care alimentau antena

omnidirecțională (cea de la sol), iar modulatoarele de impulsuri alimentau atât această antenă, cât şi bobinele de la antena Delta T aflată la subsol.

De asemenea, scaunul era conectat la computer, fiind acum aşezat într-un punct neutru, aflat între cele două antene. La acea vreme, sistemul uriaş al computerului era găzduit de camera de control de lângă turnul radarului. În plus, camera computerului mai conținea diverse terminale şi monitoare pentru a înregistra diferite activități din cadrul proiectului.

Duncan deschidea operațiunile aşezându-se pe scaun şi, din acel moment, transmițătorul era pornit. Mai întâi, el urmărea să-şi golească mintea de orice gânduri parazite. Apoi era direcționat să se concentreze asupra unei anumite deschideri în timp, să spunem din 1980 (ce reprezenta atunci momentul prezent) spre 1990. Atunci, chiar în centrul antenei Delta T apărea un portal temporal (care, de fapt, era un veritabil vortex sau tunel temporal) - şi astfel te puteai deplasa prin portal din 1980 în 1990. În portal se producea o deschidere prin care puteai să priveşti efectiv în timp. Arăta precum un coridor circular, care avea o lumină la capătul lui. Poarta temporală exista atâta vreme cât Duncan se concentra asupra anilor 1990 şi 1980.

Cei care au intrat în tunelul temporal mi-au spus că acesta arăta precum o spirală, asemănătoare cu stilul de reprezentare science-fiction a unui vortex. Când te aflai în afara tunelului, portalul se vedea ca şi cum ai privi prin spațiu - de la o deschidere circulară apărută în spațiu către o fereastră circulară puțin mai mică la celălalt capăt. Personal eram considerat prea valoros pentru operațiunile tehnice din proiect şi de aceea nu-mi era permis să călătoresc prin portal.

Din 1980 până spre sfârşitul anului 1981, funcția timpului a fost reglată astfel încât ea să devină stabilă. La început, portalurile temporale nu erau stabile. O persoană putea să treacă prin portal ajungând până în 1960, dar când dorea să se întoarcă, deşi era conectat la timpul real (de pornire), portalul

nu mai apărea unde trebuia. Astfel, te puteai pierde cu uşurinţă în timp şi spaţiu. La început, portalul se deschidea, dar nu era stabil deoarece mintea lui Duncan nu era stabilă. A fost nevoit să treacă prin pregătiri intense pentru a face ca portalul să fie stabil. A trebuit, de asemenea, să focalizăm transmiţătorul mai aproape şi să intensificăm traducerea formei-gând pentru ca totul să fie în ordine. Petreceam zile în şir încercând să facem să apară o schimbare temporală aşa cum era prevăzut. Cu toate acestea, nu era nici o dificultate în crearea unei discontinuităţi în curgerea timpului. Dificultatea consta în a prevedea care vor fi efectele acestei perturbări temporale. În sfârşit, spre finalul anului 1981, am aflat cum să ne fixăm asupra discontinuităţii fluxului temporal, astfel că, în momentul în care era creat un portal, acesta rămânea stabil. Deşi crearea şi menţinerea unui portal temporal nu se petreceau într-un mod absolut perfect, comportamentul portalului era totuşi previzibil, stabil şi funcţiona conform planurilor noastre. În esenţă, ceea ce făceau oamenii de ştiinţă era să folosească vortexul temporal din 1943, 1963, 1983 care se baza pe bioritmul natural al Pământului, al cărui ciclu este de 20 de ani. Anii 1943, 1963 şi 1983 acţionau precum puncte de ancoră asupra vortexului principal. Subvortexurile sau vortexurile din experimentele care erau efectuate erau create prin intrarea în vortexul principal la un punct de ancoră ('43, '63 sau '83). La Montauk era folosită ziua de 12 august 1983.

De exemplu, să presupunem că ei doreau să ajungă în noiembrie 1981. Între luna noiembrie a anului 1981 şi 12 august 1983 exista un punct de legătură. Plecând din 12 august 1983, ei se puteau îndrepta spre orice moment temporal doreau. Vortexul funcţiona între 12 august 1943 şi 12

august 1983, pentru că acesta era vortexul principal. Aceasta le-a conferit stabilitatea de a crea ceea ce numim un vortex deschis-închis. Este numit aşa pentru că la celălalt capăt nu exista nici un dispozitiv de care să se ancoreze.

Deşi stabilizaseră aspectul temporal al portalurilor, trebuia

să se lucreze şi la aspectul spaţial. Au reuşit să stabilizeze şi acest aspect, astfel că puteau nu doar să deschidă un portal temporal într-un moment dat, ci chiar şi într-un spaţiu dat.

După ce au reuşit stabilizarea aspectelor temporale şi spaţiale ale portalului, i-au trimis pe toţi acasă, curăţând întreaga bază cu excepţia câtorva persoane cheie. Eu am rămas, căci eram operatorul tehnic şi esenţial al proiectului. Şi Duncan a rămas, căci el era mediumul care punea sistemul în funcţiune. Întregul sistem era acordat cu el. Au mai fost reţinuţi alţi doi mediumi, în caz că Duncan ar fi murit sau ar fi fost indisponibil într-un fel sau altul. De asemenea, au rămas directorii de proiect, dar a plecat personalul militar şi a fost adusă o nouă echipă pentru întreţinerea bazei.

Securitatea era deja foarte solidă, dar ei o voiau şi mai bună. Nu doreau ca armata să afle de modul în care se jucau cu timpul, dar toată lumea intuia că acolo se petrecea ceva straniu. Însă nimeni nu ştia exact ce.

13
CALATORII IN TIMP

Deoarece majoritatea tehnicienilor plecaseră, a fost adusă o nouă echipă. Nu ştiu cine erau şi nici ce calificări aveau, dar erau numiți „Echipa Secretă”. Proiectul a fost relansat şi a primit numele „Phoenix III”. Acesta a durat din februarie 1981 până în 1983.

Obiectivul era explorarea timpului. Echipa a început să privească în trecut şi, de asemenea, în viitor, doar observând. Continuau să caute medii ostile. Prin vortex puteau lua mostre de aer, de sol şi toate acestea fără ca cineva să intre în portal.

Cei care au călătorit prin vortex l-au descris ca pe un tunel special care era luminat pe întreaga sa lungime. După ce o persoană începea să înainteze în vortex, era brusc aspirat de acesta. Era împins înainte către celălalt capăt al tunelului, de obicei într-un alt loc (opus lui Montauk) sau în funcție de locul spre care transmițătorul era orientat şi programat. Putea fi oriunde în Univers.

Tunelul se asemăna cu un tirbuşon şi era iluminat ca şi când pe întreaga sa suprafață s-ar fi aflat becuri aprinse. Avea un fel de structură moletată şi nu era precum un tunel drept. Se răsucea şi se curba până ajungea la celălalt capăt. Acolo, persoana trimisă întâlnea pe cineva sau îndeplinea misiunea care îi fusese încredințată. După ce îşi încheia misiunea, se întorcea. Tunelul se deschidea pentru el şi se întorcea de unde plecase. Totuşi, dacă se producea o cădere de energie electrică în timpul operațiunii, persoana respectivă era pierdută în timp sau abandonată undeva în interiorul vortexului. Când cineva era pierdut, aceasta se producea datorită unei erori în hiperspațiu.[11] Deşi mulți erau astfel pierduți, trebuie totuşi să

[11] Hiperspațiul este definit precum spațiul care depăşeşte limitele celor trei universuri.

precizez că oamenii de ştiinţă nu îi abandonau în mod deliberat sau fără să le pese.

Conform spuselor lui Duncan, mai exista o altă funcţie a tunelului temporal. Cam la două treimi din tunel, persoana în cauză îşi pierdea întreaga energie. Simţea atunci o lovitură puternică însoţită de o capacitate de percepţie mult expansionată. Relata că simţea, de asemenea, o amplificare a inteligenţei, dublată de o experienţă extracorporală. Această stare a fost numită FULL OUT (complet în afară). Cercetătorii căutau să manifeste aceasta în Duncan. Putea fi o continuare a experimentelor „Seeing Eye" (ochiul văzător) sau o făceau din alte motive.

Crearea tunelului, racolarea subiecţilor de pe stradă şi trimiterea acestora prin tunel devenise deja o rutină. În majoritatea situaţiilor, aceşti oameni erau simpli vagabonzi sau copii ai străzii, care fuseseră abandonaţi şi a căror absenţă ar fi trecut neobservată. Dacă ei se întorceau din tunelul temporal, aveau să relateze pe larg tot ceea ce întâlniseră. Majoritatea vagabonzilor folosiţi în experimente erau mai întâi dezmeticiţi timp de o săptămână înainte de a intra în portal, dar mulţi nu se mai întorceau. Nu ştim câţi oameni plutesc încă în timp, prin ce vremuri şi prin ce locuri. Pentru că „Phoenix III" progresa, indivizii aleşi pentru aceste cercetări erau conectaţi la tot felul de echipamente radio şi TV pentru a transmite înapoi „live". Fiecare individ era escortat prin portal, uneori cu forţa. Semnalele radio şi TV călătoreau prin portaluri şi, atât timp cât le puteau recepta, cercetătorii deţineau înregistrări audio şi video cu ceea ce subiectul experimentase.

Cei care controlau proiectul au început parcă să se joace cu timpul, manipulând trecutul şi viitorul, după bunul lor plac. Nu ştiu exact ce făceau pentru că eu eram la butoane. Postul meu se afla în clădirea transmiţătorului şi trebuia să menţin totul într-o cât mai bună funcţiune. Nu eram implicat în tot ceea ce se petrecea, dar la un anumit moment am aflat că deţineau o vastă bibliotecă de casete video. Am văzut casetele, deşi nu

aveam aprobări speciale pentru aceasta. De fapt, eu proiectasem şi construisem instalația de vizualizare a transmisiilor (cu ajutorul unor resurse uriaşe) şi aveam o idee despre ce se petrecea. Multe lucruri pe care le ştiam proveneau din relatările lui Duncan, pentru că la vremea aceea deveniserăm buni prieteni. În final am fost interogați şi trimişi pe căi separate. Mare parte din amintirile mele cu el mi-au fost şterse.

Pe lângă persoanele abandonate, cercetătorii foloseau, de asemenea, pentru anumite motive, şi copii. Nu sunt sigur care era însă scopul pe care îl urmăreau. Era un puşti la Montauk care obişnuia să plece de la bază şi să aducă cu el pe alții de vârsta lui. Era precum o „rază tractoare". Locuia la Montauk şi circula prin zonă foarte lejer. O mulțime de copii care de obicei vagabondau în zona metroului new york-ez puteau să dispară vreo şase ore fără să se simtă lipsa lor. Erau în mod special instruiți să aducă cu ei şi alți copii. Unii se întorceau, alții nu. Copiii aleşi aveau vârste cuprinse între 10 şi 16 ani sau poate chiar 18 cei mai mari, iar 9 ani cei mai tineri. Majoritatea erau în faza de trecere la pubertate sau tocmai încheiau această etapă. De obicei erau blonzi, aveau ochi albaştri, erau înalți şi cu tenul alb. Se potriveau foarte bine stereotipului arian. Din cunoştințele mele, nici o fată nu a făcut parte din aceste grupuri.

O investigație ulterioară a demonstrat că „Proiectul Montauk" avea o conexiune neo-nazistă şi că naziştii erau încă stimulați de superioritatea ariană. Nu ştiu unde erau duşi copiii, cum erau instruiți sau felul în care erau programați. Dacă se întorceau sau nu, pentru mine este încă un mister. Informațiile disponibile sunt că ei trimiteau fiecare proaspăt recrut în viitor, în anul 6037 d.H., întotdeauna în acelaşi loc, care părea a fi un oraş în ruine. Totul era staționar, dar nu ca într-o stare de vis. Nu existau semne de viață. În centrul oraşului era un perimetru unde se afla un cal de aur pe un piedestal. Puteau fi văzute anumite inscripții pe acel piedestal, iar recruții erau trimişi să

citească ce scria. Încă nu ştim ce urmăreau aceste cercetări. Poate căutau să găsească acelaşi răspuns de la persoane diferite. Nu ştiu. Duncan a sugerat că în interiorul piedestalului s-ar fi aflat o tehnologie extrem de avansată şi că ei încercau să găsească pe cineva care să simtă sau să perceapă ce fel de tehnologie era aceea.

Alte persoane implicate în proiect spuneau că acel cal era acolo pentru testarea puterii de observaţie a recruţilor şi că, de asemenea, servea ca punct de reper. Recruţii întotdeauna erau întrebaţi dacă au văzut pe cineva în oraş. Fiecare individ interpreta în mod personal ceea ce observase, după care relata cele văzute.

Ştim că mulţi oameni au fost trimişi în viitor cu 200 sau poate 300 de ani. Estimările arată că între 3000 şi 10.000 de persoane au fost astfel abandonate în continuumul spaţio-temporal. Nu avem însă nici o idee pentru ce scop.

Am mai spus deja că nu ştiu exact ce făceau cu timpul şi nici despre felul în care urmăreau să-l manipuleze. Nu eram de faţă, dar ştiu că au avut mult de-a face cu primul şi cu cel de-al doilea război mondial. Au monitorizat acele momente şi au făcut multe fotografii. Ştiau exact ceea ce făceau. Puteau, de fapt, să creeze un vortex secundar prin care să observe evenimentele. Noi numeam această funcţie „ochiul văzător”. Vortexul iniţial (primar) era atât de mare, încât puteai conduce un camion prin el. Dar vortexul secundar era unul energetic, fără soliditate fizică. Folosind conjuncţia de fază prin programe sofisticate de computer, trecutul şi viitorul puteau fi efectiv transmise prin portal şi vizulalizate pe un monitor.

14
MISIUNE PE MARTE

Cercetătorii proiectului au continuat să scruteze timpul. Era spre sfârşitul anului 1981 sau începutul lui 1982 când pentru prima dată această tehnologie a fost utilizată pentru a se reuşi intrarea în zonele subterane din marea piramidă de pe planeta Marte.

Pentru că acest material va fi controversat pentru marele public şi va stârni cu siguranță polemici, voi încerca să descriu puțin cadrul general al acestor evenimente.

În prezent circulă o înregistrare video numită „Planeta Marte în viziunea lui Hoagland". Este o prezentare pentru oamenii de ştiință de la NASA făcută de către savantul jurnalist Richard Hoagland cu privire la complexul tetraedric care este asociat cu „chipul de pe planeta Marte". În această înregistrare, Hoagland prezintă „chipul" (uimitor de asemănător cu fața unei ființe umane) şi piramidele din apropiere care au fost fotografiate de nava spațială Viking, în anii '70. Sunt folosite tehnologii de proiecție computerizată pentru a prezenta imagini care oferă o survolare a „chipului" de pe Marte cu 360 de grade. În această înregistrare, Hoagland încearcă să convingă NASA să fotografieze mai mult această regiune cunoscută sub numele de Cydonia. NASA a fost imposibil de convins şi a minimalizat în mod evident semnificația eforturilor lui Hoagland. De fapt, s-au depus eforturi intense pentru a se interzice prezentarea acestei înregistrări pe posturile naționale de televiziune. Relatarea acestui scandal a fost realizată de stația radio new york-eză, WABC. De ce a abordat NASA o asemenea atitudine față de un subiect atât de şocant?

Răspunsul probabil se află explicat într-o carte, numită *Alternativa 3,* scrisă de Leslie Watkins, David Ambrose şi

Christopher Miles.[12] Cartea se bazează pe o înregistrare video care a revelat un program spațial secret condus de o conspirație internațională care includea atât Rusia, cât şi Statele Unite. Este o descriere fascinantă ce include astronauți care încalcă regulile de siguranță, oameni de știință dispăruți, crime şi constituirea coloniilor de sclavi pe Lună şi pe planeta Marte. Cartea susține că, de fapt, omul a aterizat prima dată pe Marte în 1962.

Nu este în intenția mea să dovedesc că a existat sau există o colonie umană pe Marte. Am inclus aceste informații pentru ca cititorul să înțeleagă că există un întreg scenariu privind planeta Marte, care este separat de povestirea mea. Cei interesați pot investiga ei înşişi înregistrarea „Planeta Marte în viziunea lui Hoagland" sau cartea Alternativa 3. Este interesant de observat că documentarul intitulat Alternativa 3 a fost difuzat pe un post de televiziune din San Francisco prin anii '70. De atunci s-a răspândit ipoteza conform căreia FCC a amenințat cu retragerea licenței de emisie a postului respectiv de televiziune dacă va mai difuza vreodată acele imagini. Prin urmare, documentarul nu a mai fost reluat niciodată.

Directorii „Proiectului Montauk" ştiau că există o colonie pe Marte. Este mai mult decât probabil că şi ei făceau parte din conspirație.

Planeta Marte constituia un mare punct de interes pentru cercetătorii din cadrul „Proiectului Montauk", pentru că ei şi-au dat seama că acolo existau dispozitive tehnologice extrem de avansate. Ştiau, de pildă, că piramidele de pe fața planetei Marte nu erau formațiuni naturale şi că cineva le construise în timpuri de demult.

Conform informațiilor pe care eu şi asociații mei le-am descoperit, cei care locuiau la suprafața planetei Marte nu puteau ajunge în zona subterană aflată dedesubtul piramidei.

[12] *Alternativa 3* a fost prima dată publicată în Marea Britanic Prima ediție publicată în SUA a apărut în 1979 la Avon Books, Division of the Hearst Corporation, 959 Eight Avenue, New York, NY, 10019.

Intrările ori erau sigilate, ori pur şi simplu nu puteau fi găsite. De fapt, se părea că marea piramidă era mult mai bine sigilată decât piramida de la Gizeh. În ciuda costisitoarei şi inovatoarei tehnologii care era disponibilă, piramida nu putea fi penetrată.

Oamenii de ştiinţă de la Montauk au hotărât că cea mai bună abordare ar fi să realizeze o proiecţie direct în centrul piramidei principale, în subsolul marţian. Tehnologia de la Montauk le oferea suficiente resurse să poată folosi o discontinuitate spaţială pentru a pătrunde în piramidă. Despre cavernele subterane ale acesteia se credea că fuseseră construite şi administrate de o foarte veche civilizaţie.

Portalul temporal elimina riscurile operaţiunii, căci noi puteam privi prin el. Pusesem la punct o instalaţie cu monitoare TV, astfel că orice vizualiza Duncan, putea fi urmărit pe monitoare. Aceste aparate furnizau imagini din prezent de pe planeta Marte. Pentru a descoperi zona subterană a piramidei, am continuat să mişcăm celălalt capăt deschis al vortexului până a apărut un coridor. În această fază, i s-a spus lui Duncan să solidifice portalul. Echipa de cercetare avea acum posibilitatea de a merge de la Montauk pe Marte, ajungând în subteranul planetei. Cam din acea perioadă, nu mai era nevoie ca Duncan să rămână continuu pe scaun. Învăţasem că funcţiile mentale care erau generate de Duncan puteau fi stocate de computer şi apoi activate în mod continuu. Computerul putea controla astfel transmiţătorul pentru o scurtă perioadă de timp şi avea suficientă memorie să modifice fluxul temporal pentru aproximativ patru ore. În acest caz, trebuia ca formele-gând să fie reconstruite din memoria calculatorului.

În mod cert, însă, sistemul avea nevoie iniţial de o fiinţă umană vie. Aceasta trebuia să creeze portalurile temporale şi să le menţină deschise prin intermediul concentrării mentale. O dată ce poarta temporală fusese deschisă, noi puteam înregistra pe casetă ceea ce fiinţa umană genera din punct de vedere mental. Ulterior, înregistrarea putea fi folosită pentru crearea unei noi deschideri temporale.

Sistemul era în mod continuu perfecționat. Dacă Duncan stabilea o conexiune temporală, ea era înregistrată pe bandă. Pentru că uneori îi era dificil să stabilească o anumită conexiune, înregistrarea uşura şi, practic, automatiza procesul. În acest mod s-a acumulat o întreagă bibliotecă de date, astfel că ei nu mai erau nevoiți să se bazeze totdeauna pe Duncan. Acest progres a făcut cu putință ca Duncan să fie şi el trimis în vortexuri temporale. Aceasta se producea prin 1982 şi 1983. Duncan a fost apoi selecționat pentru echipa care a plecat pe Marte.

Folosind portalurile temporale, planeta Marte a fost „colindată" în căutare de potențiali locuitori în viață. Cercetătorii au fost nevoiți să meargă cu 125.000 ani în urmă pentru a putea găsi vreunul. Nu ştiu ce au descoperit sau ce au făcut cu informațiile. Duncan a încercat să acceseze aceste informații în structura sa, dar ele sunt adânc îngropate şi dificil de accesat.

Opinia mea este că piramida de pe planeta Marte servea drept antenă cosmică de o construcție cu totul specială. Probabil în interiorul piramidei există depozitată o înaltă tehnologie. Conform amintirilor lui Duncan, el a călătorit în interiorul piramidei, a văzut acolo acele dispozitive care erau operaționale şi a numit instalația respectivă „Sistemul de Apărare a Sistemului Solar". Conform relatării sale, cercetătorii doreau să blocheze accesul la această tehnologie. Acest sistem de apărare a fost închis retroactiv în 1943, moment care este cunoscut printre mulți pasionați ai fenomenului OZN ca fiind începutul ufo-maniei.

Nu mai am multe de spus despre Marte în această etapă, cu excepția faptului că filmul „Total Recall" se bazează în mod straniu pe unele evenimente ce au avut loc în cadrul „Proiectului Montauk". De pildă, modul în care au folosit scaunul în acest film este şocant de asemănător cu ceea ce se petrecea în interiorul bazei Montauk. Cercetările temporale au continuat şi s-au realizat nenumărate misiuni până pe 12 august

1983. Acesta a fost momentul când bucla temporală prezentă se închidea către 1943 şi 1963.

15
ÎNTÂLNIRE CU MONSTRUL

Pe 5 august 1983 am primit o directivă pentru a menține transmițătorul deschis non-stop. Am urmat ordinele până pe 12 august. După acea dată, s-a petrecut ceva foarte straniu: brusc, tot echipamentul a început să se sincronizeze cu „altceva". Nu reuşeam să ne dăm seama cu ce funcțiune se acordase sistemul dar, în acele momente, prin portal a apărut *USS Eldridge* (nava care a fost folosită în Experimentul Philadelphia). Creasem o legătură directă cu acea navă.

Nu sunt sigur dacă acesta a fost doar un accident, dar, dacă cercetătorii de la Montauk au încercat să intre în legătură cu *Eldridge,* atunci experimentul trebuia făcut exact în acea zi. Explicația este că Pământul (conform descoperirilor realizate în cadrul acestor experimente), ca şi ființa umană, are propriul său bioritm care are un apogeu la fiecare 20 de ani, întotdeauna pe 12 august. La fel, şi Experimentul Philadelphia a avut loc tot pe 12 august, dar în 1943. În această fază, Duncan din 1943 putea fi văzut împreună cu fratele său. Ambii fuseseră membri ai echipajului de pe 1755 *Eldridge.* Nu i-am permis lui Duncan din 1983 să se vadă pe el însuşi, în 1943, pentru a evita astfel atât un paradox temporal, cât şi generarea efectelor negative rezultante. După părerea mea, proiectul atinsese deja proporții apocaliptice. Legile naturii fuseseră de multe ori încălcate în mod flagrant şi toți cei implicați simțeau consecințele nefaste ale acestor acțiuni. Împreună cu câțiva colegi discutam deja de câteva luni despre vinele presimțiri rele pe care le aveam cu privire la proiect. Vorbisem despre capcana de a manipula timpul şi despre modul în care toate acestea puteau afecta karma planetară. Speram că proiectul se va distruge de la sine.

Ulterior, mica noastră intrigă a creat un fel de „complot" pe care doar Duncan îl putea activa. Acel „complot" era destinat

să distrugă întregul proiect. Căutam un moment potrivit pentru a pune capăt experimentului. Programul neprevăzut din „complot” a fost activat de cineva care s-a apropiat de Duncan în vreme ce el se afla pe scaun şi i-a şoptit doar atât: „acum e momentul”.

În acea clipă, Duncan a dezlănțuit din subconştientul său un monstru pe care transmițătorul l-a materializat. Nu a apărut însă în subteran, vinde era punctul neutru, ci undeva pe întinderea bazei. Monstrul era foarte mare şi violent şi distrugea tot ce-i ieşea în cale. Au fost câteva persoane care l-au văzut, dar fiecare a descris altfel acea oribilă creatură. Unii spuneau că avea 3 metri înălțime, iar alții spuneau că avea chiar 9 metri. Personal, estimez că avea între 2,70 - 3 metri înălțime. Frica induce oamenilor stări stranii şi nimeni nu fusese suficient de calm încât să analizeze monstrul în totalitatea sa.

Şeful meu mi-a ordonat să închid generatoarele, în speranța că monstrul va dispărea, însă fără succes. Hotărâsem, deci, că monstrul trebuia să fie oprit cumva. Astfel s-a luat decizia de a închide transmițătorul. Pentru aceasta, a fost trimis cineva să închidă transmițătoarele de pe *Eldridge*. Putea chiar să le distrugă în întregime, dacă era nevoie de acest lucru pentru a înceta să mai funcționeze.

Pe de altă parte, eu şi directorul proiectului am încercat fără succes să închidem transmițătorul de la Montauk. Ne-am dus apoi la centrala electrică şi am deconectat întreaga bază de la compania de electricitate din Long Island. Energia electrică exista însă în continuare şi nimic nu se oprise.

Nu eram îngrijorați de lumină, noi doream doar să oprim transmițătorul. Ne hotărâsem că cel mai bun lucru care putea fi făcut era să mergem în centrala electrică şi să tăiem cablurile care coborau în pământ de la marile transformatoare. Am luat cu mine un autogen cu acetilenă şi am tăiat cablurile care intrau în pământ. A trebuit să fiu extrem de atent, căci erau foarte încinse. Chiar şi aşa, nici de această dată nu s-a oprit nimic; luminile de la bază erau încă aprinse.

M-am gândit că trebuie să mai existe undeva o altă sursă de energie, despre care noi nu ne dădusem seama. Am mers apoi la cabina transformatorului, ce se afla lângă clădirea transmițătorului, şi am tăiat firele care veneau din pământ. În acel moment, luminile de la bază s-au stins şi computerele s-au oprit. Însă luminile din clădirea transmițătorului continuau să fie aprinse!

Am intrat în acea clădire şi am smuls cablurile din panoul care controla transmițătorul. Luminile din clădire s-au stins, dar transmițătorul încă funcționa.

M-am dus sus atunci şi am distrus, pur şi simplu, echipamentul: am tăiat conductorii, am tăiat carcasele. Distrusesem deja suficient echipament pentru ca transmițătorul să se oprească. Deodată, toate luminile s-au stins. În sfârşit, reuşisem! Astăzi încă mai pot fi văzute urmele lăsate de autogen în locul unde am distrus echipamentul.

În acel moment, monstrul s-a oprit brusc şi s-a „evaporat" înapoi în eter. Portalul s-a închis şi astfel s-a încheiat acel cumplit episod.

După ce am oprit transmițătorul şi lucrurile s-au liniştit, am înțeles, de fapt, ce se întâmplase. După ce închisesem întrerupătoarele din centrala electrică, nici una din luminile de la bază nu s-a stins. În acel moment, baza nu mai era alimentată cu energie electrică. După ce am tăiat cablurile care se îndreptau spre clădirea transmițătorului, în restul bazei nu mai exista curent nici la computere. Cu toate acestea, transmițătorul funcționase fără computere.

Sistemul trecuse, de fapt, într-o fază de alimentare cu free energy (energie gratuită). Cele două sisteme (cele două generatoare - unul din 1943, de la bordul lui *Eldridge* şi unul de la Montauk, din 1983) erau interconectate. Între cele două generatoare exista o cantitate uriaşă de energie care ricoşa. Având atât de multă energie între ele, toate circuitele electrice care erau conectate au rămas active, iar luminile aprinse.

Mai mult decât atât, generatoarele stabiliseră o conexiune

între 1983 şi 1943. Prin ricoşarea energiei între cele două momente, s-a creat un vortex stabil, ce avea efectul unei ancore. Folosind acest vortex, se putea proiecta un tunel temporal către un punct specific în timp.

De exemplu, dacă cineva dorea să călătorească în 1923, el se proiecta prin capătul vortexului ce se afla în 1943. Prin ambele capete ale vortexului se putea ajunge în orice moment aflat între 1943 şi 1983. Momentele de după 1963 erau accesate prin 1983, iar cele anterioare lui 1963 prin 1943.

Aceasta nu înseamnă că toate călătoriile temporale se făceau în această manieră (folosind vortexul principal creat între 1943 şi 1983). În timpul acestor experimente nu s-a descoperit vreun generator nici în trecut, nici în viitor care să creeze un vortex de o asemenea natură. Există, bineînțeles, multe generatoare în lume, dar trebuia să fie realizată o conexiune reuşită, căreia îi era necesar un „efect martor".

„Martor" este un termen relativ ocult. Ca substantiv, el se referă la cineva sau ceva anume. De exemplu, o buclă din părul cuiva sau o fotografie pot servi drept martor. Ca verb, înseamnă a folosi un obiect pentru a intra în conştiința unei persoane sau, cu alte cuvinte, pentru a o influența într-un mod sau altul. Un exemplu de „efect martor" ar fi atunci când o persoană se foloseşte de o buclă din părul cuiva pe care o tratează cu o „poțiune magică a iubirii", iar persoana de la care provine părul se îndrăgosteşte de ea.

În cazul „Proiectului Montauk", au existat trei nivele de „efect martor".

Primul nivel se referă la oamenii care se aflau pe *USS Eldridge.* Oricare membru supraviețuitor din echipaj care putea fi găsit era adus la Montauk pentru experimentul din 1983. Erau incluse, de asemenea, persoanele despre care se ştia că s-au reîncarnat de la Experimentul Philadelphia încoace. Duncan şi Al Bielek erau prezenți acolo ca doi dintre principalii martori.

Al doilea nivel de „efect martor" implică tehnologia.

Generatorul care crea punct de referință față de momentul zero (la care ne-am referit anterior sub numele de „titirez") folosit la bordul lui *Eldridge* era folosit, de asemenea, şi la Montauk. Când nava *Eldridge* a fost scoasă din uz, „titirezul" a fost pus la păstrare. El a fost adus apoi la Montauk, unde a fost încorporat sistemului. Pe lângă „titirez", mai existau două transreceptoare[13] complexe ce conexau cele două proiecte. Erau transmițătoare „cross time" (care generau intersectări de momente în timp), putând să transmită de-a lungul timpului, iar ei au folosit aceasta pentru a interconecta cele două proiecte.

Al treilea nivel de „efect martor" este bioritmul planetar. Termenul „bioritm" este un termen ezoteric şi se referă la unele canale de ordin superior care reglează viața într-un organism. Bioritmurile sunt un rezultat al legii rezonanței prin intermediul căreia operează natura. La ființele umane, procesele de somn şi hrănire implică anumite bioritmuri. Există, desigur, multe bioritmuri subtile care ar putea fi studiate în detaliu. Dacă privim Pământul ca pe un organism viu, aceasta implică existența unor bioritmuri. Anotimpurile şi mişcarea de rotație zilnică a pământului implică, la rândul lor, bioritmuri. Oamenii de ştiință de la Montauk au studiat pe larg bioritmurile Pământului şi relația lor cu întregul univers. Ei au descoperit că există un bioritm planetar major care îşi are apogeul la fiecare 20 de ani.

Experimentul Philadelphia a avut loc în 1943. Anul 1983 era 40 de ani mai târziu, deci un multiplu de 20 ce servea drept martor potențial ce a permis conexarea celor două proiecte. Trebuie, de asemenea, să menționez că este în întregime posibil

[13] Am reuşit să obțin câteva transreceptoare ce au fost folosite în cadrul proiectului. Până în prezent nu am reuşit să înțeleg în întregime funcțiile acestora. Este imposibil să obțin informații sau manuale despre transreceptoare. Singura posibilitate de a obține informații despre ele este de a-i întreba pe cei care le-au folosit. Printre puținele răspunsuri pe care am le-am obținut până acum a fost unul conform căruia acest echipament este strict secret. Oamenii cu care am vorbit ştiau că erau folosite la avioanele invizibile la radar *(stealth),* dar nimeni *nu* cunoaşte exact care era rolul lor.

ca acea conexiune să fi avut loc fără a folosi efectul martor, totuşi aplicabilitatea sa s-a dovedit a fi foarte de folos proiectului. Sper că, până în acest punct, am reuşit să ofer cititorului o idee generală asupra teoriilor şi aplicațiilor ce au fost utilizate la Montauk.

După aparițiile din 12 august 1983, baza Montauk a fost evacuată, iar alimentarea cu energie electrică s-a restabilit. Majoritatea celor care au participat la acest proiect au fost interogați, după care au fost supuşi operațiunii de „spălare a creierului".

CLĂDIRE DISTRUSĂ
Se spune că această clădire a fost devastată de monstru.
Clădirea se află la în zona de sud a bazei.

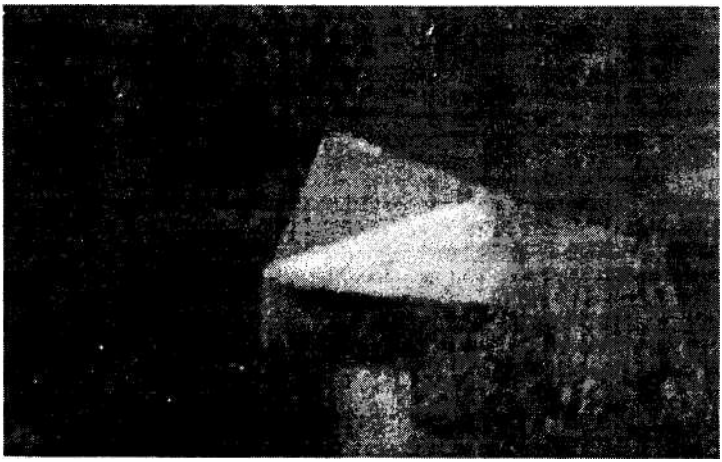

MONSTRU

Această fotografie a fost realizată în 1986, după ce „Proiectul Montauk" a atins punctul său culminant. Pare a fi un monstru uriaş, deşi în momentul fotografierii nu se vedea nimic.

Ar putea fi un fenomen de fotografiere a unei fantome, ceea ce ar reprezenta o explicație mai adecvată. Clădirea care se vede în imagine este o intrare într-un bunker subteran, aflat la 5 metri adâncime.

16
NATURA TIMPULUI

Această carte va da naştere la multe întrebări, în special despre natura timpului. Din experiența pe care o am, voi urmări să clarific unele aspecte care, de obicei, trezesc în oameni o anumită stare de confuzie.

Mai întâi de toate, trebuie să ştiți că trecutul şi viitorul pot fi schimbate.

Pentru a înțelege în mod corect acest aspect, ne este de ajutor analogia cu o tablă de şah. Într-o partidă de şah se fac, în medie, cam 30 de mutări. Fiecare mutare va crea un plan general diferit al tablei de şah. Dacă cineva „s-ar duce înapoi în timp" pentru a schimba o mutare care fusese inițial făcută, ar schimba în consecință toate planurile generale ale tablei de şah, care sunt ulterioare acelei schimbări.

Dintr-o anumită perspectivă, timpul ar putea fi considerat un impuls hipnotic la care cu toții ne supunem în mod subconştient. Când cineva este capabil să manipuleze o schimbare în timp, el manipulează, de asemenea, opiniile şi experiențele noastre subconştiente. Prin urmare, dacă timpul este schimbat, acest lucru nu va putea fi observat în mod necesar de cineva.

Acest scenariu sugerează că suntem precum nişte piese pe o uriaşă tablă de şah. Într-o anumită măsură, acest aspect este adevărat. De exemplu, generalii ieşiți la pensie se plâng deseori că au fost marionete în mâinile bancherilor internaționali. Este un comentariu forțat, dar probabil nu ar mai exista războaie dacă generalii ar fi informați despre adevăratele maşinații ce se află în spatele politicii internaționale.

Există, de asemenea, exemplul Iliadei scrisă de Homer, care prezintă povestea războiului troian. Conform acestei legende, zeii au manipulat personajele de pe Pământ ca pe o tablă de

şah. Povestirea este marcată de intriga dintre oameni şi zei. Subiectul devine atât de complex şi dens, încât uneori pare că Homer încearcă să ne ofere o imagine microcosmică a întregului univers.

În orice caz, cu toţii suntem implicaţi în jocul numit „timp”. Modul evident în care o fiinţă îşi poate „proteja interesele” este mai ales acela de a urmări să obţină cunoaşterea veritabilă asupra naturii timpului. Dacă ea doreşte să obţină aceasta fie prin practica meditaţiei, fie prin studierea astrofizicii este în întregime o chestiune personală.

La Montauk, oamenii de ştiinţă au văzut viitorul. Modalităţile tehnice pe care le deţineau le-au oferit chiar posibilitatea de a vedea viitoruri multiple. După ce au ales un anume scenariu şi l-au activat trimiţând pe cineva sau ceva acolo, acel viitor devenea stabil în raport cu timpul de unde se realiza conexarea. Astfel era creată o buclă temporală concretă.

De exemplu, să spunem că erau vizionate multiple viitoruri în care diferite persoane deveneau preşedinţi. Să presupunem că viitorul în care preşedinte este „Sam Jones” era ales de cercetători dintr-un motiv oarecare. Conexând o persoană sau un lucru din prezent cu acel viitor, ei concretizau scenariul cu preşedintele Sam Jones. Nu înseamnă, totuşi, că un scenariu fix nu mai putea suferi modificări din partea oamenilor de ştiinţă.

În perioada curentă, noi ne aflăm într-o buclă temporală. Această buclă se întinde de la cel mai îndepărtat moment accesat din trecut, până la cel mai îndepărtat moment accesat din viitor. Este stabil şi pare inalterabil. Totuşi, aceasta nu înseamnă că suntem cu toţii surghiuniţi la a fi sclavii manipulatorilor de timp. Subconştientul are propriile lui nivele hipnotice sau automatice dar conţine, de asemenea, seminţele libertăţii, care sunt visele şi imaginaţia noastră. Dacă o persoană poate „visa” sau îşi poate imagina ceva, acel ceva poate fi transpus în realitate.

Este foarte uşor să filosofăm pe această temă şi să divagăm mult în acest proces. Ideea pe care doresc să o subliniez în

cartea de față este că manipularea timpului a existat şi încă mai există. Prin aceasta, mulți oameni au fost exploatați şi multe suferințe tacite au fost provocate. Ar putea fi cu uşurință considerată, deci, ca fiind lucrarea forțelor întunericului.

Mai există însă o întrebare importantă. Cine a fost cu adevărat în spatele „Proiectului Montauk"? Există nenumărate intrigi şi scenarii pe care oamenii le pot concepe. Habotnicii i-ar aduce în ecuație pe Dumnezeu şi pe Diavol. Cei pasionați de fenomenul OZN ar putea imagina un scenariu grandios prin care extratereştrii luptă pentru cucerirea sistemului nostru solar. Cei de aripă stângă vor oferi explicații privind implicarea CIA şi a Guvernului Mondial Secret.

Cred că toate posibilitățile de mai sus pot arunca o anumită lumină asupra celor petrecute, de fapt, la Montauk. Speranța mea este că această carte îi va convinge pe mulți oameni să iasă din umbră. Astfel, vom putea avea mai multe răspunsuri şi mai puțin mister.

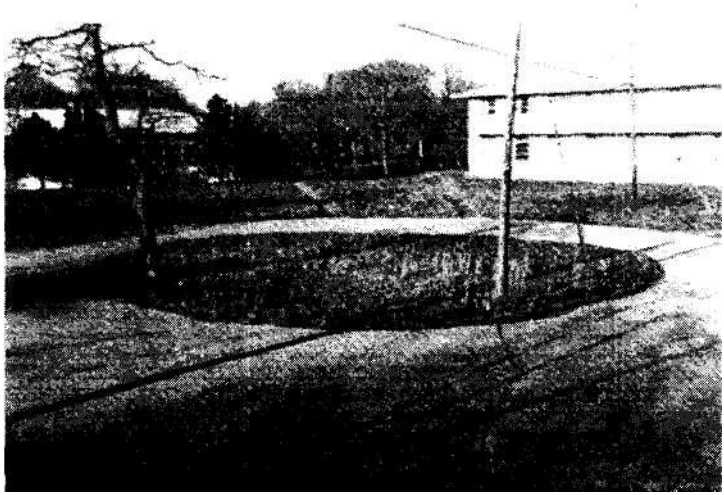

PUNCT DE INTERSECȚIE PLANETAR

Acesta este un cerc de comunicație la baza militară Montauk Air Force. În stânga se află popota, iar în partea dreaptă este un dormitor. În centrul

cercului de comunicație se află un punct de intersecție a structurii de linii planetare.
În mod normal o structură de linii înseamnă o rețea de linii spațiate uniform orizontale şi perpendiculare.
În ezoterism, o rețea de linii se referă la un tipar secret. Pământul, cu ansamblul său de energii, este organizat într-un astfel de sistem.
Dacă sunt accesate în mod adecvat aceste rețele ar putea furniza energie gratuită (free energy) pentru întreaga omenire.
Încă din timpul primului război mondial majoritatea bazelor militare aveau un asemenea punct de intersecție care este de obicei marcat printr-un cerc în jurul său.

17
BAZA MILITARĂ MONTAUK ESTE SIGILATĂ

După evenimentele din 12 august 1983, baza militară a Forțelor Aeriene Montauk a fost abandonată. Pe la sfârşitul acelui an, nu se mai ştia dacă mai era sau nu cineva la bază.

În luna mai sau iunie 1984, au fost trimise acolo trupe de la Beretele Negre. Cred că erau din cadrul Marinei, dar nu sunt sigur. Li se ordonase să împuşte pe oricine ar fi venit acolo. A mai fost o a doua trupă, care a venit după cea a Beretelor Negre. Soldații au transportat echipamente secrete care erau considerate mult prea importante pentru a fi abandonate.

Următorul pas a fost pregătirea subsolului pentru a fi sigilat. În această etapă au fost înlăturate anumite dovezi de natură incriminatoare. Am auzit că o cameră plină cu schelete a fost curățată în întregime în urma acestei operațiuni. Aproximativ şase luni mai târziu, o caravană cu betoniere a apărut la bază. Mulți oameni au văzut aceste maşini. Ele au umplut cu ciment vastele spații subterane de la baza Montauk, inclusiv cabinele de lift. Porțile au fost zăvorâte, iar baza a fost abandonată aparent pentru totdeauna.

18
MONTAUK ASTĂZI

Dacă cineva călătoreşte astăzi la Montauk Point şi în parcurile din apropierea farului, poate vedea gigantica antenă radar care se află pe clădirea transmiţătorului. Cei ignoranţi sau curajoşi pot urma drumul prăfuit ce duce la bază. Cele mai multe porţi de intrare au fost îndoite sau distruse într-un fel sau altul, aşa că intrarea se poate face cu uşurinţă. Ele au fost aduse în această stare probabil de infractori locali care uneori, îmbătându-se, au încins petreceri cu bere în perimetrul bazei. Totuşi, accesul în domeniul bazei este interzis de gardienii statului New York care patrulează periodic prin zonă.[14] Pe drumul către bază sunt, de asemenea, clădiri închiriate. Trebuie să precizez că nu ispitesc pe nimeni să întreprindă o călătorie spre bază. Probabil mulţi vor fi curioşi după citirea acestei cărţi şi este de responsabilitatea mea să îi avertizez. Nu sunt sigur de procedurile legale, dar accesul în bază este probabil ilegal. Cine merge acolo, o face pe propriul său risc. Mai sunt, de asemenea, unele pericole care trebuie luate în considerare.

Două persoane pe care le cunosc, care au participat la „Proiectul Montauk", au vizitat zona spre sfârşitul anilor '80. Ele susţin că au fost răpite, dar nu îşi amintesc în întregime ce s-a petrecut cu ele.

O altă persoană a relatat în august 1991 că în acea perioadă puteau fi văzute camere video instalate pe clădirea transmiţătorului. Aceasta este o informaţie nouă şi reprezintă o situaţie mai curând ciudată, ştiind că zona respectivă este de

[14] Întreaga zonă Fort Hero, inclusiv interiorul bazei militare Montauk, a fost donată statului New York ca parc. În vreme ce până şi în ziua de astăzi există aranjamente politice neobişnuite cu privire la această bază, accesul pe teritoriul ei este interzis fiind de datoria echipajelor de gardieni să nu permită prezenţa persoanelor neautorizate în zonă. Clădirile se află în stare de deteriorare şi reprezintă un pericol potenţial pentru cei care se duc acolo.

mult abandonată.

Mai există, de asemenea, relatări care susțin că zonele subterane ale bazei au fost redeschise. Nu sunt decât informații speculative, dar ar trebui să îi avertizeze pe toți cei care își fac planuri de călătorie la Montauk.

19
VON NEUMANN TRĂIEŞTE!

După finalizarea primei schițe a acestei cărți, a avut loc un nou eveniment. Mă refer aici la unele incidente care au început în urmă cu mulți ani, dar care au fost soluționate abia de curând.

Această situație îl are în centru pe John von Neumann şi întăreşte teoria că el nu a murit în 1958, aşa după cum se ştie.

În 1983 am fost contactat de un prieten de-al meu din New York pe care-l voi numi Klark. El ştia că eram interesat de echipamente de comunicație şi mi-a vorbit despre un bătrân furnizor pe care-l voi numi dr. Rinehart.[15] Rinehart era o legendă printre furnizorii de echipamente radio.

Klark spunea că acest om deținea o colecție de echipamente care datau de prin anii 1930 şi 1940. Am stabilit o întâlnire cu dr. Rinehart sub pretextul că doresc să cumpăr tot echipamentul său. Klark ne-a făcut cunoştință, iar Rinehart mi-a arătat impresionanta sa colecție. Dorea sincer să o vândă, dar prețul mi s-a părut exagerat. O mare parte din echipament era învechit şi ieşit din uz, iar transportul său costa cam încă pe atât. Prețul propus de el era de-a dreptul exorbitant şi m-am gândit că tipul e puțin nebun. Dar se pare că înnebunise şi mai tare după ce am plecat. Klark l-a vizitat din nou şi a fost întâmpinat la uşă cu o armă de foc. Rinehart l-a amenințat cu arma şi i-a spus că nu dorea să-l mai vadă pe ticălosul de Preston pe proprietatea sa şi nici măcar pe Klark sau pe oricare dintre prietenii săi. A amenințat că, dacă ne mai vede din nou pe acolo, ne împuşcă.

Klark, încercând să-l calmeze, l-a întrebat ce se petrecuse. Nici Klark nu ştia de ce era atât de supărat. Rinehart i-a spus că Preston se întorsese în noaptea imediat următoare zilei în care îl vizitase şi l-a jefuit.

[15] Dr. Rinehart este un pseudonim folosit pentru protejarea intimității.

I-a descris cum cineva fusese la el acasă, l-a legat de scaun, după care a scotocit prin toată casa şi i-a furat banii. În mod cert nu fusesem eu, iar Klark şi cu mine eram de-a dreptul şocați. Anii au trecut şi uitasem de circumstanțele enigmatice cu privire la dr. Rinehart.

După ce mi-am recăpătat amintirile cu privire la „Proiectul Montauk", l-am recunoscut brusc pe dr. Rinehart. Era, de fapt, John Eric von Neumann, creierul din spatele Experimentului Philadelphia şi al „Proiectului Montauk"!

Cu mulți ani în urmă, probabil de prin 1958, von Neumann fusese înscris într-un „program de relocalizare a martorilor". I se atribuise o nouă identitate - dr. Rinehart -şi trecuse într-un nou rol, cel de furnizor de echipamente radio. Rămăsese, de asemenea, la dispoziția autorităților care conduseseră Proiectele „Phoenix" şi „Montauk" şi lucra pentru ei ori de câte ori era nevoie. Aceasta se petrecea uneori o dată la câteva luni.

Acest om nu doar arăta precum von Neumann, ci, în plus, diplomele sale de doctor în matematică şi fizică erau agățate pe perete şi proveneau din Germania. În ciuda acestor dovezi evidente, el susținea că nu părăsise niciodată Statele Unite.

Era, de asemenea, evident că memoria şi facultățile mintale ale acestui om fuseseră afectate.

Am vorbit despre aceasta cu Al Bielek şi ne-am gândit că prezența mea pe proprietatea lui von Neumann era prea greu de suportat pentru el. Probabil îşi amintise de mine de la Montauk şi asta l-a speriat, făcându-l să-şi piardă controlul. Toate acestea sunt oricum fascinante, însă interesul meu personal, oarecum curios, era pentru receptoarele radio pe care el le deținea. Şi Al îşi amintise de von Neumann şi dorea să-l viziteze. De fapt, lui von Neumann (ca dr. Rinehart) îi plăcea de Al. Sperând să pun mâna pe acele receptoare, l-am dus cu maşina pe Al la casa lui Rinehart.

Nu eram siguri cum să abordăm situația cu receptoarele. Ne gândeam să mă deghizez cumva, dar am considerat că ar fi mai uşor să-l pun pe Al să le cumpere în numele meu.

Al a coborât din maşină şi l-a salutat. Eu am rămas înăuntru, în speranța că mă va ignora. A început să plouă, aşa că Rinehart i-a spus lui Al că era mai bine să meargă la rulotă, aflată de cealaltă parte a proprietății, acolo unde se afla echipamentul. Rinehart a trecut pe lângă maşină şi m-a privit direct în ochi. Foarte amabil, mi-a spus că pot veni şi eu. Se pare că Rinehart nu mă recunoscuse. I-am urmat la rulotă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi. Cei doi vorbeau, iar eu ascultam. Adevărata identitate a lui von Neumann încă nu ieşea la suprafață. Vorbind cu noi, păstra strict personalitatea dr. Rinehart. Când s-a oprit din vorbit, i-am spus lui Rinehart că auzisem că deținea o instalație de recepție uriaşă, unde fiecare receptor se potriveşte într-un anumit spațiu special.

El a spus: „A, lucrul ăla! Mă gândeam să-l păstrez. Dar, mă rog, n-o să-l folosesc niciodată. Nici măcar nu pot să-l mişc. O să-l păstrez sau poate o să-l vând, încă nu ştiu”.

L-am întrebat cât cerea pe el şi mi-a răspuns că mi-l dă pentru o mie de dolari. I-am spus că eu şi Al nu ne puteam permite o asemenea sumă, aşa că a sugerat să facem o ofertă. Al mi-a spus să ofer 600 de dolari pentru patru fragmente de receptoare. A spus că era ceva mai puțin decât voia şi că trebuie să se gândească. Am plecat în termeni amicali şi ne-am întors acasă.

Am aranjat o altă întâlnire cu el mai târziu. Atunci ne-a spus că dorea echipamente hi-fi şi că am putea face un schimb. Am găsit ce ne-a cerut şi ne-am întors. S-a uitat la ele şi efectiv i-au dat lacrimile. Era încântat să vadă echipamentul şi şi-a amintit de oamenii care proiectaseră mare parte din el. Şi-a cerut scuze şi ne-a spus că nu putea folosi echipamentul. Dorea bani gheață. Ne-a spus să ne întoarcem să luăm receptoarele în cazul în care reuşeam să vindem materialul.

Am transportat totul din nou la Long Island. Mă simțeam frustrat, dar nu doream să renunț. Echipamentul valora 750 de dolari la furnizori şi l-am vândut imediat. Doream să obțin repede receptoarele pentru că începuse să devină cunoscute

printre colecționari, care le-ar fi achiziționat imediat, dacă nu acționam rapid. Am luat cu mine 800 de dolari şi ne-am dus din nou să-l vedem pe dr. Rinehart. Mă însoțeau doi prieteni, pentru a mă ajuta cu echipamentul. Din fericire, vremea era frumoasă şi nu avea să interfereze cu planurile noastre.

Dr. Rinehart a ieşit din casă şi era din nou foarte amabil şi binevoitor. I-am arătat 750 de dolari şi mi-a spus că nu dorea nici un ban până nu era sigur că eram satisfăcut de receptoare. Am mers să vedem receptoarele şi am fost foarte surprins. Avea patru piese de echipament, iar eu îmi aminteam doar de una. Era dispus să le vândă pe toate pentru 750 de dolari pe care îi oferisem, ceea ce era mai mult decât acceptabil pentru el. De fapt, eram puțin încurcat. Inițial ceruse 1200 de dolari pe o piesă de echipament, ceea ce însemna 4800 de dolari pentru întregul sistem format din patru piese. Acum, după şapte ani, el a acceptat 750 de dolari. Opinia mea este că el dorea, dintr-un anumit motiv, ca eu să dețin aceste receptoare. Încă nu ştiu exact care era motivul real.

Fiind curios, priveam cu atenție receptoarele în vreme ce cei doi prieteni cu care venisem au intrat într-un coteț de păsări unde era depozitat echipament electronic produs de Western Electric, care ştiam că îi interesează. Dr. Rinehart stătea pe un scaun în apropiere de receptoare. Brusc, am observat că nu mai era Rinehart. Era John von Neumann! Îşi amintise de identitatea sa adevărată şi începuse să vorbească. În mod clar îşi amintise de mine şi mi-a spus unele lucruri deosebit de importante pe care însă numi este permis să le divulg. A mai spus că, de-a lungul anilor, el văzuse cum milioane de dolari fuseseră puşi în conturi bancare elvețiene secrete. Banii urmau să fie folosiți pentru compensarea multor oameni care au lucrat la „Proiectul Montauk" şi care suferiseră de pe urma proiectului. Se pare că în perioada când l-am vizitat eu, cu mulți ani în urmă, un anumit fel de semnal a alertat grupul secret care sprijinise „Proiectul Montauk". Von Neumann a fost legat şi jefuit în următoarea noapte, iar documentele despre

conturile bancare secrete dispăruseră. Acum a înțeles că eu nu fusesem implicat cu adevărat în acel jaf.

Nu am reuşit să transport receptoarele până a doua zi. Era o muncă dificilă. Am scos receptoarele din suporturile lor pentru a fi mai uşor de transportat.

Se putea spune că Rinehart era prezent, dar această personalitate a sa apărea şi dispărea în mod repetat. Mai întâi era Rinehart, apoi era von Neumann. Era precum o jucărie yo-yo. În final s-a stabilizat la personalitatea lui von Neumann. Mi-a spus atunci că el obținuse aceste receptoare pentru un motiv foarte bun. Ele puteau fi folosite în cadrul unuia din cele două proiecte: „Proiectul Rainbow" (Experimentul Philadelphia) sau „Proiectul Montauk". Mai mult, receptoarele puteau face aceasta aflându-se oriunde în spațiu şi timp în univers. El mai credea că acest receptor era principalul martor de la Montauk înspre *USS Eldridge* şi spunea că putea recepționa prezența lui *Eldridge* din 1943.

Se părea că von Neumann terminase ceea ce avea de spus. Personalitatea lui Rinehart revenise din nou, iar eu am încărcat receptoarele pentru a le duce la Long Island. Nu ştiam cum funcționau şi nici cum trebuiau utilizate. Primul meu pas a fost să-l rog pe Duncan să efectueze o scanare mediumică. El a indicat faptul că receptorul se putea acorda cu orice punct din timp prin punctul de referință al momentului zero. Mi-a spus că, dacă reuşeam să descopăr cum se făcea acordarea sa pe o frecvență sau alta, atunci aş fi putut să-l acordez cu orice punct din timp.

Mi-am adus aminte că von Neumann ne spusese că acest echipament constituia o parte foarte importantă din aparatura care se folosea la Montauk pentru a călători în timp. Nu m-am întrebat până atunci dacă echipamentul pe care îl aveam acum fusese ori la Montauk, ori pe nava *Eldridge*. Cred că fusese folosit la experimentul din portul Navy Yard din Philadelphia (Portul Marinei Militare Philadelphia), în anii '40.

Am vrut să localizez proveniența acestui echipament pentru

a afla cine l-a fabricat. Prin urmare, l-am sunat pe cel mai mare furnizor de echipamente radio din țară. Nu auzise niciodată de receptorul FRR 24. Am discutat cu mai mulți prieteni din branşă şi am descoperit o singură persoană care văzuse sau auzise despre acest tip de receptor. Persoana respectivă a spus că receptoarele provin de la firma RCA. Chiar el deținuse la un moment dat o asemenea piesă, dar a vândut-o unui bătrân din New York, contra unui preț exorbitant. M-am gândit la dr. Rinehart şi, în urma verificării făcute prin intermediul acestei persoane, s-a dovedit că, într-adevăr, bătrânul respectiv era chiar dr. Rinehart. Acea persoană mi-a spus însă că deținuse doar două piese, din cele pe care mi le vânduse dr. Rinehart. Existau în total patru şi el trebuie să fi cumpărat celelalte două de la altcineva. Cu ajutorul dr. Rinehart am reuşit să o descopăr şi pe cealaltă persoană. Era un tânăr care mi-a spus, de asemenea, că receptorul FRR 24 provenea de la RCA.

Am hotărât să cercetez câte astfel de receptoare au fost puse în circulație. Am sunat la Surplus Disposal Agency, le-am comunicat seria de la receptor, iar ei au făcut o verificare pe computer. O doamnă de la agenție mi-a spus că fuseseră puse în circulație doar trei receptoare FRR 24. Toate celelalte sisteme ori erau în folosință, ori fuseseră distruse. Apoi a precizat că aceste receptoare au fost confidențiale până de curând. Mi-a spus că, dacă oricare dintre ele era aruncat la fiare vechi, manualele de utilizare erau distruse.

De asemenea, mai exista o indicație conform căreia fiecare echipament FRR 24 conținea 34 kg de argint. Se spune că echipamentele au fost distruse şi vândute furnizorilor pentru a se recupera argintul. În nici un caz nu mai poate fi vorba despre o refolosire a lor, căci, pentru a fi distruse, ele au fost introduse la concasor.

Raportul indica faptul că echipamentele FRR 24 erau scoase din fabrică doar atunci când guvernul era de acord să vândă un astfel de dispozitiv către o companie internațională de comunicații. Au existat trei asemenea situații. Un dispozitiv

FRR 24 a ajuns la RCA, unul la ITT (pe coasta de vest a Americii) şi unul la Vero Beach, Florida. Am încercat să găsesc persoanele care au lucrat cu aceste dispozitive. În cele din urmă, am localizat un domn pensionat care lucrase la RCA, la staţia de recepţie a diviziei din Rocky Point (punct aflat în zona de est a insulei Long Island). Acest domn mi-a spus că FRR 24 se aflase la RCA vreme de ani de zile. El era foarte pasionat de receptoarele radio şi le considera de-a dreptul excepţionale. Totuşi, atunci când erau pornite, spunea el, se percepea o interferenţă foarte stranie de-a lungul lui Long Island Sound. Era un mister şi nici el sau altcineva nu putea să înţeleagă. A mai menţionat că receptoarele scoteau zgomote ciudate şi că RCA a hotărât, în final, să nu le mai folosească. Von Neumann mia spus că două receptoare de la RCA, filiala din Rocky Point, au fost trimise înapoi în anii '30. Unul a ajuns la Philadelphia Navy Yard şi a fost folosit pentru a localiza „Proiectul Rainbow" în 1943. Celălalt receptor a ajuns la RCA pentru a fi dezmembrat şi studiat cu scopul de a fi reprodus şi aplicat la tehnologia perioadei respective. Este interesant de observat că, în 1930, RCA a făcut progrese uriaşe în tehnologia radio. În special anii 1933 şi 1934 au abundat în noi descoperiri. Dacă von Neumann are dreptate, RCA a primit şi a analizat receptoare din viitor. Este foarte posibil ca însuşi von Neumann să le fi trimis înapoi. Receptorul care a ajuns la Philadelphia Navy Yard a intrat, în cele din urmă, în posesia mea şi încă îl mai am şi în prezent. Receptorul dezasamblat a fost îmbunătăţit de către RCA şi aceasta este varianta care a ajuns la Rocky Point, aspect care a fost posibil datorită realizării unei bucle temporale; de aceea pot fi constatate unele diferenţe între receptoarele RCA (receptoarele FRR 24 pe care le-am achiziţionat recent de la von Neumann) şi cel folosit în timpul Experimentului Philadelphia. Ambele receptoare au totuşi mai multe asemănări decât diferenţe.

În plus faţă de aceasta, deţin, de asemenea, echipamente proiectate de Tesla, care par a fi inspirate de receptorul FRR

24, ce fusese trimis înapoi din viitor de către von Neumann.

În orice caz, tehnologia radio a progresat foarte mult în anii '30. Ca inginer şi profesionist în tehnologie radio, concluzia mea personală este că această dezvoltare nu putea fi realizată fără un ajutor susţinut. De exemplu, Nikola Tesla crea totdeauna controverse şi opinii virulente în lumea ştiinţifică atunci când afirma că el se afla în comunicare cu o anumită rasă de extratereştri.

Mai există un alt punct de interes major în ceea ce priveşte receptorul FRR 24. Când am luat aceste aparate de la Rinehart, am observat că stratul de aluminiu era corodat pe interior. Aluminiul nu se corodează decât dacă este amestecat cu impurităţi. Panoul de aluminiu din şasiu nu avea totuşi o astfel de coroziune. Aşadar, şasiul era făcut dintr-un aluminiu foarte pur. Aluminiul comercial folosit la echipamentele radio nu este, de obicei, foarte pur.

Ce ne spun toate acestea?

Trebuia, fără îndoială, să existe un motiv pentru ca aluminiul să fie atât de pur. Recent, s-a descoperit în cercurile convenţionale de savanţi că aluminiul poate fi transformat într-un foarte bun conductor. Unul din prietenii mei buni, care lucrează la NASA, mi-a spus că, amestecând mercur cu aluminiu şi alcool, microcanalele devin suficient de mari pentru ca electronii să poată circula prin aluminiu. Această metodă creează, în esenţă, un bun conductor electric chiar la temperatura camerei.

Rinehart m-a avertizat în legătură cu şasiul. A spus că acesta ar putea fi poluat cu mercur. Analize ulterioare au demonstrat că, într-adevăr, şasiul suferise un anumit proces de tratare cu mercur. În prezent, opinia mea este că procesul de tratare era într-o anumită legătură cu rezonatorii de argint, care sunt condensatori electrici şi bobine. Mercurul şi aluminiul creează canale microfine de-a lungul şasiului super conductor şi canalele devin astfel rezonatoare multidimensionale.

Pentru a concluziona, acest receptor este, de fapt, un

rezonator multidimensional spațio-temporal care a reprezentat o parte integrantă importantă a oricărei maşini de călătorit în timp ce a fost folosită în Experimentul Philadelphia sau la Montauk.

A
O ANALIZA ŞTIINȚIFICĂ A RADIOSONDEI

(Observație: Această analiză nu are pretenția de a *putea fi înțeleasă în totalitate de publicul larg. Ea a fost inclusă însă în această carte pentru cei care au înclinații tehnice. Are, de asemenea, rolul de a-mi susține afirmația că guvernul deține mijloace puternice pentru a influența vremea.)*

Radiosonda este alcătuită din doi senzori de tipul rezistențelor variabile. Unul înregistrează temperatura, iar celălalt umiditatea.

Senzorul de temperatură este un termistor, a cărui rezistență electrică variază invers proporțional cu temperatura. Senzorul de umiditate este un rezistor electrolitic, a cărui rezistență electrică variază direct proporțional cu umiditatea relativă. În cazul celor mai multe radiosonde, senzorul de presiune este de tipul comutator-selector, sensibil la presiune (comutator barometric). În esență, emițătorul vede o rezistență variabilă, selectată alternativ de comutatorul barometric sau de un comutator secvențial. Ocazional este selectat un scurtcircuit, denumit mod de lucru referențial. Toate acestea le putem observa la o analiză superficială a senzorilor. Deşi o primă analiză sumară ar eticheta această descriere ca fiind adevărată, mai există totuşi unele funcții care au fost trecute sub tăcere, fiind secrete. Senzorul de temperatură este o bară de carbon cu adaos de metale prețioase şi funcționează similar unei antene pentru funcția DOR. Realizează, de asemenea, inversia transformării cunoscute sub numele de energie DOR. Acest obiect este ambalat într-un flacon de mici dimensiuni şi trebuie montat cu cleme de fixare pe unul dintre brațele radiosondei. În scopul obținerii unei valori corecte a temperaturii, este vopsit în alb pentru a reflecta căldura radiantă a soarelui şi se află în exterior, deasupra întregului pachet. Acest amplasament poate

fi înțeles din punctul de vedere al științei convenționale, dar nu poate fi înțeles din cel al științelor relativiste.

Senzorul de umiditate este un senzor electrolitic. Nu îi putem înțelege funcționarea, deoarece un rezistor electrolitic obișnuit își modifică rezistența invers proporțional cu umiditatea relativă. Acest senzor de umiditate se compune dintr-o grilă de trasee conductive peste care se află un strat cu compoziție chimică necunoscută și acționează ca o antenă pentru orgon în fază. Este, de asemenea, similar detectorilor electrolitici care au fost introduși pentru detecția energiilor subtile. Senzorul de umiditate este și el, la rândul său, ermetic închis într-un mic flacon și trebuie montat în suportul său de la partea superioară a radiosondei, fiind astfel complet acoperit și protejat de ploaie, permițând însă aerului să circule în jurul lui. Această descriere sumară corespunde întocmai cu informațiile date publicității de către guvern. În noile generații de radiosonde, comutatorul barometric este însă înlocuit cu un comutator de scanare antrenat de un mecanism de ceasornic, adăugându-i-se un receptor despre care guvernul susține că este utilizat ca transponder pentru urmărirea direcției de deplasare și a altitudinii. Această informație ar conduce către ideea că baro-comutatorul oferă informații referitoare la altitudine, care pot fi deduse din presiune, dar depind de un gradient uniform de presiune pe care atmosfera noastră nu îl are. Aceste date se conformează și ele liniei informațiilor publicate, dar sunt foarte inexacte.

Nu cred că acesta este obiectivul real al comutatorului barometric. De fapt, este sugerat un scop cu totul diferit. Se pare că baro-comutatorul constituie funcția corelată, care ar fi necesară pentru a sincroniza captarea DOR cu mediul terestru. Este, de asemenea, evident că receptorul sincronizează captarea energiei DOR la mediul terestru. Din acest punct, nu mai înțeleg complet schema senzorilor.

Pe lângă senzori, cealaltă componentă a radiosondei este emițătorul. Este modulat în impulsuri cronometrice, iar rata de

repetare a impulsurilor variază cu rezistența prezentată emițătorului. Există două tipuri de modulație de impulsuri. Unul este acela în care modulația taie în impulsuri oscilatorul purtătoarei. În cazul celuilalt tip, un impuls de înaltă tensiune realizează alimentarea cu tensiunea B+ (B+ semnifică „baterie B", cu referire la tensiunea de masă a oscilatorului undei purtătoare). Se folosesc două frecvențe: 400 MHz şi 1680 MHz. Oscilatorul de 400 MHz este compus din linii sinfazice cu tubul de triodă în câmpul liniilor. Oscilatorul de 1680 MHz este de tipul cu cavitate integrală, cu tubul de triodă în interiorul câmpurilor cavității.

În emițătorul de tipul impulsurilor de întrerupere, există două secțiuni: oscilatorul de modulație şi oscilatorul de undă purtătoare. Oscilatorul de modulație este cel care generează impulsul de întrerupere şi este, de fapt, un oscilator cu triodă, cu o rețea de blocare în circuitul de grilă.

Funcționarea emițătorului este simplă. Atunci când oscilatorul funcționează, tensiunea reziduală de grilă la bornele capacitorului (C) creşte progresiv, iar când atinge tensiunea de blocare, oscilatorul se întrerupe. În acest moment, C se descarcă progresiv, până ce tensiunea de grilă este refăcută. Pe măsură ce tensiunea la bornele lui C creşte sau scade, oscilatorul porneşte sau se opreşte, modulând astfel căderea de tensiune pe Rp, care este scurtcircuitată. Valorile lui C, Rg, Rext şi Rref determină rata de repetare a impulsurilor pe Rp. Semnalul pulsator şi potențialele sale sunt cuplate capacitiv la oscilatorul de purtătoare.

Aceasta este explicația uzuală, dar să luăm în considerare activitatea relativistă. Când tubul este blocat, semnalul de ordin înalt se acumulează în interiorul tubului similar sarcinii electrice pe un capacitor. Cu cât blocajul este mai lung, cu atât se acumulează mai mult semnal relativist în interiorul tubului. Când tubul începe să oscileze, el basculează între saturație şi blocare şi se petrec două fenomene. Mai întâi, sarcina relativistă acumulată este expulzată în mod forțat. În al doilea

rând, bascularea oscilației între saturare şi blocare are ca efect amplificarea componentelor de ordin înalt prin activitate „0”. Rezultatul este că semnalul este amplificat şi eliminat în impulsuri. Din acest punct, semnalul de modulație este cuplat capacitiv cu grila oscilatorului de undă purtătoare, unde impulsul opreşte oscilația.

Atunci când examinăm oscilatorul de undă purtătoare, circuitul este unul standard. Modul în care a fost el optimizat are probabil o legătură cu reamplasarea tubului în câmpul rețelei rezonante şi cu construcția generală a tubului. Funcționarea de ordin înalț a oscilatorului de purtătoare este similară celei a oscilatorului de modulație. Când tubul trece de la faza de saturație la cea de blocare, punctul 0 al vacuumului este distrus. Aceasta are ca rezultat o amplificare relativistă, precum şi evacuarea forțată a întregului semnal stocat în tub către ieşire şi către antenă.

Ieşirea în scurtcircuit a oscilatorului de modulație, care are un potențial în impulsuri (scalar) de circa 7 MHz este cuplată la grila oscilatorului de undă purtătoare şi pendulează în jurul punctului Q[16], emițând rafale de semnale relativiste ce duplică îndeaproape semnalul de intrare de la senzori.

Emițătorul foloseşte un modulator de impulsuri cu linie de întârziere, echipat cu un tub tiratron, reactor de încărcare, diodă de blocare, rețea de formare de impulsuri şi transformator de impulsuri care generează impulsuri cu valoarea de 1400 V ce acționează oscilatorul undei purtătoare. Tiratronul este închis de ieşirea aceluiaşi oscilator de modulație ca şi toate celelalte piese. Oscilatorul de modulație încarcă semnalul relativist în linia de întârziere prin intermediul tiratronului care este decuplat, dar are încă amplificarea de punct „0”. Când tiratronul se activează, întreg conținutul rețelei formatoare de impulsuri este încărcat în tubul oscilatorului de purtătoare în momentul intrării unui puls de 1400 V care „rupe” vacuumul şi are ca rezultat un nivel înalt de „amplificare relativistă” prin

[16] „Punctul Q" se referă la punctul în care tubul se află în repaus.

activitatea obişnuită de punct „0”.

Întregul ansamblu este pus în funcțiune de un pachet de baterii cu durata de funcționare de aproximativ trei ore.

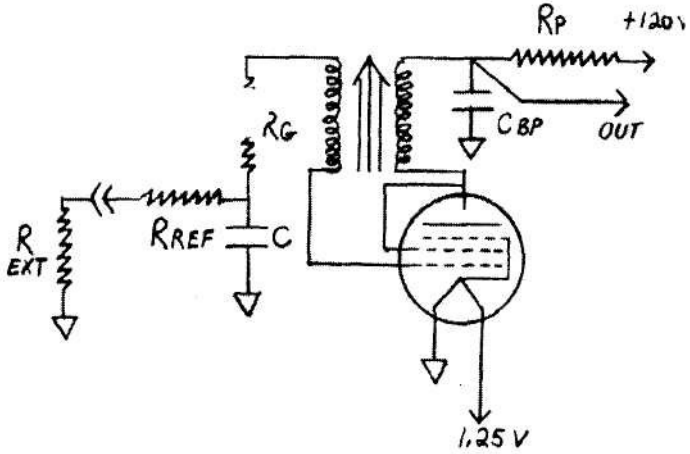

OSCILATOR DE MODULAȚIE

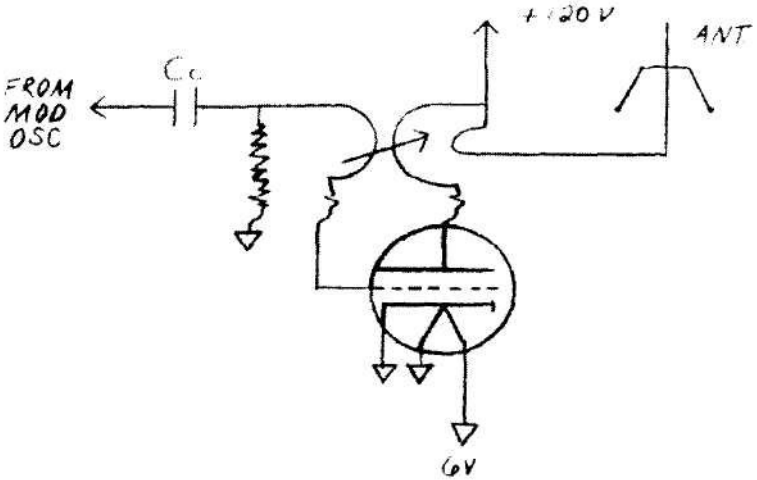

OSCILATOR PURTĂTOR

B
WILHELM REICH

Deşi guvernul aprecia foarte mult descoperirile şi invenţiile lui Wilhelm Reich, se pare însă că de persoana lui nu prea aveau nevoie. Reich era mai mereu acuzat de escrocherie de organizaţiile AMA şi FDA. În cele din urmă, i s-a dat o sentinţă foarte aspră pentru sfidarea curţii de judecată, atunci când a refuzat să se înfăţişeze în faţa completului de judecată. Cărţile scrise de el au fost arse, iar echipamentul său de lucru a fost distrus, ceea ce reprezintă o flagrantă încălcare a libertăţii şi drepturilor omului. Această acţiune a autorităţilor americane a fost cu atât mai surprinzătoare, cu cât ea s-a petrecut în timpurile moderne.

Afirmaţiile lui Wilhelm Reich despre faptul că reuşea să perturbe propulsarea OZN-urilor nu i-au adus prea mult câştig de cauză. El a concluzionat că propulsarea OZN-urilor avea loc cu ajutorul energiei cosmice sau orgonice. Reich a inventat o „armă spaţială" bazată pe teoria energiei orgonice şi, cu ajutorul ei, putea face ca OZN-urile să părăsească repede şi cu regularitate spaţiul aerian în care apăreau (conform relatărilor martorilor oculari).

După ce a ieşit din închisoare se spune că autorităţile i-au acordat în mod expres permisiunea de a lucra la ecuaţiile despre antigravitaţie. Este totuşi cel puţin straniu, mai ales pentru că îl tratau ca pe un dement. Indiferent care sunt faptele şi detaliile ce îl au în centru pe Wilhelm Reich, se pare că el a fost folosit de guvernul SUA pentru geniul său inventiv, după care a fost izolat pentru a nu transmite descoperirile sale în altă parte. Condamnarea sistematică a eforturilor sale întăreşte, fără îndoială, toate aceste afirmaţii.

C
CONTROLUL MINȚII ŞI RĂZBOIUL DIN GOLFUL PERSIC

Nu aveam încă serviciu când a început Războiul din Golful Persic şi am avut astfel posibilitatea să urmăresc transmisiunile TV live. Acestea sunt pline de substrat pentru mine, căci informațiile ce provin de pe front de obicei sunt selectate.

Într-una din emisiuni, un reporter CNN a spus că tocmai se întorsese din Kuweit, unde călătorise cu o patrulă militară. Ei au observat la un moment dat o patrulă de irakieni pe cealaltă dună de nisip. În vreme ce americanii se întrebau cum îi vor face pe irakieni să se predea, a apărut un elicopter american care i-a survolat pe irakieni. Până ce elicopterul a ajuns la duna de nisip unde se aflau irakienii, ei îşi ridicaseră deja mâinile şi se predau.

Acest eveniment este cel puțin straniu. Era vorba, totuşi, de irakieni care au luptat în Războiul Sfânt împotriva Iranului vreme de opt ani.

O altă ştire pe care am remarcat-o a venit la sfârşitul conflictului, atunci când Generalul de Brigadă Neil a fost chestionat de un reporter britanic de la BBC. Reporterul l-a întrebat despre planurile sale privind scoaterea irakienilor din bunkerele pe care germanii le construiseră special pentru aceştia. Se ştia că aceste bunkere erau foarte solid construite, astfel încât întrebarea era pe deplin justificată.

Generalul Neil a spus: „Vom folosi elicoptere psi...”.[17] Apoi şi-a întrerupt propoziția tuşind. Nu suna ca o tuse reală, dar s-a surprins pe sine spunând ceva ce nu trebuia revelat. După ce a tuşit a continuat să vorbească. „Mă scuzați, vom aduce

[17] Citatele reproduse din afirmațiile Generalului Neil nu sunt exacte; ele reprezintă parafrazări după declarațiile sale bazate pe amintirile mele despre cum s-au desfăşurat evenimentele.

elicopterele cu sisteme PA (public address) şi astfel îi vom scoate afară.”

Pentru mine, declarația lui a fost foarte semnificativă. Părerea mea este că generalul făcuse o greşeală şi a trebuit să-şi continue fraza în acelaşi ton. În opinia mea urma să spună ceva de genul „elicoptere cu emisii psihologice”. Se gândea la un anumit tip foarte secret de elicoptere dar, ca să nu sune prea ciudat pentru omul obişnuit, cred că a înlocuit ce voia să spună cu „elicoptere cu sisteme PA”.

Am făcut unele cercetări despre bunkerele irakiene şi am descoperit că americanii încercaseră să obțină planurile de construcție de la germani. Americanii doreau să ştie cum puteau penetra bunkerele. Germanii le-au furnizat planurile şi americanii au descoperit că pereții erau foarte groşi. Chiar după un bombardament intens, irakienii se aflau încă teferi în bunkere. Aveau electricitate şi suficientă hrană şi apă care să le ajungă pentru cel puțin şase luni. Bunkerele aveau o grosime de 90 cm şi probabil puteau rezista chiar unei explozii nucleare. Irakienii aveau, de asemenea, echipamentul necesar pentru a construi tunele care să îi ducă la suprafață.

Reporterul britanic ştia că americanilor nu le va fi uşor să-i scoată pe irakieni afară din bunkere. De aceea el a formulat acea întrebare. Cred că e absurd de sugerat că aceşti militari fanatici s-ar fi predat doar sub amenințarea unor elicoptere cu sisteme PA.

D
NIKOLA TESLA

Nikola Tesla s-a născut în anul 1856 în fosta Iugoslavie. Cunoscut ca „tatăl radioului”, Tesla era clarvăzător şi avea unele capacități paranormale. Cel mai remarcabil aspect mi se pare viziunea pe care el a avut-o în tinerețe, când i s-a revelat faptul că avea să construiască un generator de curent alternativ, care va revoluționa modul în care umanitatea se va folosi de electricitate.

Tesla a primit o educație renascentistă şi a învățat să vorbească multe limbi. S-a făcut cunoscut în Europa ca inventator şi inginer în electronică. La Paris, geniul său a intrat sub atenția unuia din asociații lui Edison şi a fost invitat să-l întâlnească pe faimosul inventator. Deşi Edison l-a angajat, cei doi nu s-au înțeles cu adevărat niciodată.

Invențiile lui Edison foloseau curent continuu, care necesita o centrală electrică la fiecare câțiva kilometri. Tesla a încercat să-l convingă de faptul că curentul alternativ era mult mai eficient şi avea costuri de operare mult mai mici. Edison era însă foarte încăpățânat şi capacitățile extraordinare ale lui Tesla probabil îl făceau să se simtă amenințat în ceea ce priveşte prestigiul şi cariera lui. Iată un om al cărui geniu era cu mult peste cel al lui Edison!

Edison nu a susținut niciodată planurile de a revoluționa lumea cu ajutorul curentului alternativ. Cei doi şi-au încheiat colaborarea atunci când Tesla l-a informat pe Edison că ar putea îmbunătăți întreaga lui instalație prin construirea de noi maşini electrice care să le înlocuiască pe celelalte vechi. Edison i-a oferit 50.000 de dolari să pună în aplicare planul. Tesla a proiectat douăzeci şi patru de tipuri de maşini şi a mărit fabrica. Edison a fost foarte impresionat, dar nu l-a plătit niciodată pentru aceste „servicii”, deşi pe atunci era deja milionar. El a

susținut apoi că modul în care a procedat nu a reprezentat decât „simțul umorului american”.

George Westinghouse era şi el un inventator bogat şi renumit şi a recunoscut imediat geniul lui Nikola Tesla. Westinghouse a susținut planul acestuia de a produce curent alternativ folosindu-se de cascada Niagara şi, de atunci, lumea n-a mai fost niciodată la fel. Între timp, Edison a încercat să demonstreze că utilizarea curentului alternativ putea fi mortală şi a mers până într-acolo încât a electrocutat un câine în public (cu curent alternativ) pentru a-şi demonstra punctul de vedere. Edison şi-a finalizat numărul stânjenit şi umilit.

Cariera lui Tesla a înregistrat o ascensiune rapidă şi experimentele sale au devenit repede foarte renumite. El a demonstrat la Madison Square Garden că poate dirija o bărcuță de la distanță, prin telecomandă, dar mulți au considerat demonstrația ca fiind o vrăjitorie.

A reuşit chiar să producă un joc de lumini pe pământul gol la Colorado Springs. Acest experiment a fost în mod deosebit remarcabil, deoarece Tesla a aşezat direct pe pământ becuri, care s-au aprins. Aceasta demonstra că suprafața Pământului se comporta precum un conductor de electricitate şi totodată dovedea că, prin utilizarea unor mijloace adecvate, întreaga populație a pământului se putea bucura de free energy (energie gratuită). Tesla a creat un turn uriaş la Long Island şi căuta să construiască un sistem care să furnizeze free energy. În timpul acțiunii, bancherul J.P. Morgan i-a retras sprijinul financiar acordat, pentru că el nu dorea, sub nici o formă, free energy pentru populație, ci (ca orice bancher) era interesat să realizeze un cât mai mare profit de pe urma invențiilor lui Tesla.

Cariera lui Tesla a intrat în declin, iar reputația sa a fost mânjită. O parte din toate acestea s-au produs datorită afirmațiilor sale publice (care aveau loc periodic), că el se afla în comunicare cu o rasă de extratereştri. Receptoarele sale, aşa după cum se presupune, recepționau transmisii de pe Marte.

Nimeni nu a negat vreodată că a fost poate cel mai mare

geniu în electronică al omenirii, dar deoarece el avea şi o profundă viziune şi înțelegere asupra fenomenelor supranaturale, era privit cu suspiciune. Astăzi, mulți din colegii săi electronişti îl consideră un excentric care, întâmplător, a fost strălucit în electronică. Este, într-adevăr, o explicație foarte comodă.

Opinia mea, însă, este aceea că Tesla era cu mult înainea vremurilor în care a trăit.

E
ISTORIA EXPERIMENTULUI PHILADELPHIA LEGĂTURA SA CU PROIECTUL MONTAUK

În anul 1912, un matematician pe nume David Hilbert a dezvoltat câteva noi sisteme diferite de matematică. Unul dintre ele este cunoscut sub numele de „Spațiul Hilbert". Spațiile Hilbert sunt descrise de ecuații care sunt asociate unor realități şi spații multiple. David Hilbert l-a întâlnit pe dr. John von Neumann în 1926 şi i-a împărtăşit acestuia cunoştințele sale. Von Neumann a preluat de la Hilbert multe dintre descoperirile sale şi le-a dezvoltat în mod foarte ingenios. După spusele lui Einstein, von Neumann era cel mai strălucit dintre toți matematicienii vremii. El deținea o capacitate supraomenească de a transpune conceptele teoretice abstracte din matematică în situații reale, fizice. Von Neumann a inventat, la rândul său, noi sisteme matematice. Un anume dr. Levinson a descoperit „Ecuațiile de Timp ale lui Levinson". A publicat trei cărți, care acum sunt foarte ocultate şi aproape imposibil de găsit. Un asociat de-al meu a descoperit două dintre ele la Institutul pentru Studii Avansate de la Princeton. Toată munca sa urma să folosească drept punct de plecare pentru proiectul de invizibilitate în care urmau să se transpună principii teoretice în cazul unui obiect fizic. La începutul anilor '30, au fost demarate cercetări intensive având drept subiect invizibilitatea. Dr. John Hutchinson Sr., decanul universității din Chicago, a fost informat despre eforturile în această direcție ale dr. Kurtenhauer, un fizician austriac prezent în acea perioadă la universitate. Mai târziu, ei s-au reunit într-un grup condus de Nikola Tesla. Împreună, au studiat natura relativității şi a invizibilității.

În 1933, a luat ființă Institutul de Studii Avansate la Universitatea Princeton. Aici erau prezenți Albert Einstein şi John von Neumann, adică un savant strălucit şi un matematician genial. La puțin timp după aceea, proiectul de invizibilitate a fost transferat la Princeton.

În 1936, proiectul a fost extins, iar Tesla a fost numit directorul grupului. Cu ajutorul lui Tesla, s-a reuşit obținerea invizibilității înainte de sfârşitul anului. Cercetările au continuat până în anul 1940, când a fost întreprins un test complet la Brooklyn Navy Yard (Portul Marinei Militare Brooklyn). A fost un test mic, fără vreo persoană la bordul vehiculului. Nava primea energie de la generatoarele aflate pe alte nave conectate prin cabluri.

Cam în acea perioadă, în grupul de studiu şi cercetare a fost implicat un alt om de ştiință, T. Townsend Brown, care era renumit pentru capacitatea sa practică de a aplica fizica teoretică. Brown avea cunoştințe vaste despre gravitație şi despre minele magnetice. El a creat un sistem foarte eficace de apărare în cazul minelor, folosind o tehnică numită „degaussing", care declanşa minele de la o distanță ce nu punea în pericol siguranța nimănui.

În anii '30 a avut loc o migrare masivă de personalități ştiințifice în America. Mulți savanți evrei şi naziști au fost aduşi pe furiş în țară. Mare parte din afluență a fost atribuită lui A. Duncan Cameron Sr. Deşi cunoaştem faptul că avea conexiuni vaste cu înalte oficialități, relațiile sale cu cercurile de spionaj rămâne încă un mister.

Prin 1941, Tesla avea la dispoziție, din partea guvernului SUA, fonduri nelimitate pentru cercetări şi experimente. El a solicitat o navă de război, pe puntea căreia a plasat mai multe bobine speciale. Faimoasele bobine Tesla se aflau, de asemenea, pe navă. Totuşi, el era îngrijorat deoarece ştia că, o dată cu dezvoltarea proiectului, vor apărea probleme în ceea ce priveşte echipajul viu. Probabil ştia aceasta datorită capacității sale extraordinare de a vizualiza în întregime invențiile sale în

minte. În orice caz, Tesla ştia că starea mintală şi corpurile fizice ale membrilor echipajului urmau să fie sever afectate. Avea nevoie de mai mult timp pentru perfecționarea experimentului.

Von Neumann nu îi împărtăşea însă concepțiile despre timp şi cei doi nu s-au prea înțeles la acest capitol. Von Neumann era un om de știință strălucit, dar el nu îmbrățișase metafizica sub nici o formă. În cazul lui Tesla, el era foarte profund în această direcție, realizând de altfel o întreagă serie de invenții care aveau la bază capacitatea sa unică de clarviziune.

O parte din motivele pentru care viziunile sale erau atât de controversate în lumea ştiințifică, era că în timpul experimentelor sale din Colorado Springs, în jurul anilor 1900, a relatat că a fost contactat de inteligențe de pe o altă planetă prin mesaje trimise sub forma unor semnale specifice în momentul când planeta Marte era la o distanță relativ apropiată de Pământ. Aceasta s-a mai produs în anul 1926, când deja construise turnuri radio pe Waldorf Astoria şi pe clădirea laboratorului său din New York. A susținut că primise informații că, în cazul în care experimentul nu era modificat, urma să se înregistreze pierderi de vieți omeneşti. De aceea, Tesla avea nevoie de timp pentru a proiecta noi echipamente.

Cererea de a avea mai mult timp la dispoziție nu a fost însă luată în seamă. Guvernul SUA trebuia să câştige războiul şi, prin urmare, lui Tesla nu i se putea acorda timp suplimentar. El a continuat totuşi să lucreze la proiect, dar a sabotat în secret operațiunea ce a avut loc în martie 1942. După acest eveniment, a fost concediat sau a demisionat (în ceea ce priveşte acest subiect, relatările sunt contradictorii). Se presupune că a murit în 1943, dar există dovezi care sugerează că ar fi plecat în Anglia. La înmormântare, în locul său a fost pus un corp abandonat. A fost incinerat a doua zi după ce fusese găsit cadavrul, ceea ce nu era conform tradiției familiei sale de credință ortodoxă. Dacă a murit atunci sau nu, rămâne încă o enigmă. De asemenea, faptul că au fost luate documente

secrete din seiful său (de către persoane necunoscute) este ceva care deja a fost dovedit.

Von Neumann a fost numit noul director de proiect. A realizat un studiu şi a concluzionat că pentru buna funcționare a experimentului erau necesare două generatoare uriaşe. Chila pentru *USS Eldridge* a fost turnată în iulie 1942. Testele au fost realizate la docul uscat. Apoi, spre sfârşitul anului 1942, von Neumann şi-a dat şi el seama, în sfârşit, că experimentul ar putea fi fatal pentru oameni, aşa cum de altfel Tesla sugerase încă de la început. Cu toate acestea, von Neumann încă se mai supăra la auzul numelui marelui inventator de geniu. A hotărât că un al treilea generator va rezolva dilema. Avea suficient timp pentru a construi unul, dar nu şi pentru a-l sincroniza cu celelalte două generatoare. Cel de-al treilea generator nu a funcționat niciodată, deoarece cutia de viteze nu era compatibilă. Experimentul a ieşit de sub control, iar un tehnician al marinei a făcut un atac cerebral, de pe urma căruia a zăcut în comă timp de patru luni, părăsind astfel proiectul. Prin urmare, au renunțat la al treilea generator. Von Neumann nu era mulțumit, însă superiorii lui nu aveau de gând să mai aştepte prea mult.

Pe 20 iulie 1943, ei au hotărât că sosise momentul pentru teste. Duncan Cameron şi fratele său, Edward, se aflau în camera de control pentru a a iniția proiectul. Nava nu mai era ancorată şi imediat au sosit ordinele pentru a se da startul operațiunii. Pentru următoarele 15 minute, nava a fost complet invizibilă. Echipajul se confrunta însă cu mari probleme. Se simțeau cu toții foarte rău şi manifestau fenomene de dezorientare psihologică sau tulburări mintale. Cercetătorii aveau nevoie de mai mult timp, însă s-a hotărât un ultim termen pentru 12 august 1943. Ordinele proveneau de la şeful operațiunilor navale, care menționa că el nu era interesat decât de câştigarea războiului.

Încercând să evite pierderile omeneşti din rândurile celor implicați, von Neumann a urmărit să modifice echipamentul

pentru a se obține doar invizibilitate la radar, şi nu invizibilitate efectivă.

Cu şase zile înainte de testul final, deasupra navei au apărut trei OZN-uri. Testul final a fost declanşat pe 12 august 1943. Două dintre OZN-uri au părăsit locul, iar cel de-al treilea a fost absorbit în hiperspațiu şi a ajuns în subsolul bazei militare de la Montauk.

Relatările lui Duncan indicau faptul că el şi fratele său ştiau că lucrurile urmau să capete o turnură tragică la experimentul din 12 august. Totuşi, vreme de 3-6 minute de la declanşarea operațiunii, situația încă se prezenta satisfăcător. Se părea chiar că procesul se va desfăşura fără efecte devastatoare. Observatorii încă puteau vedea conturul navei invizibile în apă. Brusc, însă, s-a produs o străfulgerare albastră şi nava a dispărut cu totul. Antena radio şi transmițătorul fuseseră distruse, iar o parte din marinari erau „contopiți" cu pereții vasului, căci moleculele lor se amestecaseră cu cele ale navei.

Duncan şi Edward nu suferiseră aceleaşi traume ca şi colegii lor. Ei au fost cumva protejați, deoarece s-au aflat în camera generatorului care era înconjurată de pereți de oțel. Oțelul a acționat ca un scut în fața energiei RE Văzând cum totul în jurul lor se distrugea, ei au încercat să închidă generatoarele şi transreceptoarele (aparat combinat de emisie şi recepție), dar, din păcate, nu au reuşit.

În acelaşi „timp", un alt experiment avea loc patruzeci de ani mai târziu. Cercetările au revelat faptul că Pământul, ca şi oamenii, are propriul său bioritm. Acest bioritm are un punct de vârf la fiecare 20 de ani, întotdeauna pe 12 august. Aceasta coincidea cu anul 1983 şi oferea o funcție suplimentară pentru realizarea conexiunilor prin câmpul Pământului pentru ca *Eldridge* să fie atrasă în hiperspațiu.

Frații Cameron nu reuşiseră să închidă echipamentul, deoarece *Eldridge* se afla într-o conexiune temporală cu generatorul de la Montauk. Şi-au dat seama că nu sunt în siguranță pe navă aşa că au concluzionat că cea mai bună

soluție ar fi să sară peste bord, în speranța de a scăpa de câmpul electromagnetic al navei.

Au sărit şi s-au trezit absorbiți de un tunel temporal, ajungând la un moment dat pe docul uscat, la Montauk, în anul 1983. Au fost găsiți rapid şi conduşi în subsolul bazei militare de la Montauk. Von Neumann i-a întâlnit pe Duncan şi Edward şi le-a spus că ştia că vor veni acolo. Acum, el era deja bătrân. A spus că a avut loc o blocare în hiperspațiu şi că aştepta din 1943 acest moment al revederii. Le-a spus călătorilor în timp că tehnicienii de la Montauk nu reuşeau să oprească echipamentele. Lui Duncan şi Edward li s-a cerut să se întoarcă înapoi în 1943 şi să închidă generatoarele de pe nava *Eldridge.* Von Neumann le-a mai precizat că, istoric vorbind, el ştia deja că cei doi vor reuşi să oprească generatoarele. Dar încă nu o făcuseră! Le-a spus să distrugă tot echipamentul, dacă era necesar.

Înainte de a se întoarce în 1943, Duncan şi Edward au îndeplinit unele misiuni pentru grupul Montauk. Au făcut câteva călătorii înapoi în 1943. În una dintre aceste călătorii, Duncan a trecut prin portalul temporal şi a intrat apoi într-un tunel secundar, fiind blocat acolo. Tunelele secundare reprezentau un mister şi aceasta este situația şi în prezent. Deşi oamenii de ştiință de la Montauk considerau tunelele secundare practic inexistente, Duncan nu fusese avertizat să nu intre într-un astfel de tunel în cazul în care el totuşi apărea. Curând după aceea şi Edward (fratele lui Duncan) a ajuns în acelaşi tunel.

La un moment dat, ei s-a întâlnit cu un grup de extratereştri. Se pare că tunelul secundar era, de fapt, o realitate artificială creată de extratereştri. Înainte de a da drumul captivilor, ei doreau să obțină un anumit echipament tehnic. Acest echipament era un instrument foarte important, căci el asigura încărcarea sistemului de propulsie fabricat din cristal, care se afla la bordul OZN-ului din spațiile subterane de la Montauk. Pe extratereştri nu îi deranja faptul că renunțau la o navă, însă erau foarte hotărâți să păstreze misterul asupra sursei de

alimentare.

Duncan şi Edward s-au întors la Montauk, de unde au recuperat echipamentul pentru extratereştri. În cele din urmă, erau pregătiți să se întoarcă pe *Eldridge* şi să ducă la îndeplinire ordinele lui von Neumann. Ajunşi la bordul navei, ei au distrus generatoarele, transmițătoarele şi au tăiat orice cablu pe care-l vedeau pe punte. Nava s-a întors, în cele din urmă, în portul din Philadelphia. Înainte de închiderea vortexului temporal, Duncan s-a întors la Montauk în 1983. Fratele său, Edward, a rămas în 1943. Duncan nu era sigur de ce se întorsese. S-a sugerat că primise ordine în această direcție sau că, pur şi simplu, fusese programat pentru aşa ceva.

Această aventură s-a dovedit a fi un dezastru pentru Duncan. Punctele sale de reper temporal s-au dizolvat în totalitate şi el a pierdut legătura cu traseul său temporal. Când referințele temporale sunt pierdute, poate avea loc una din următoarele trei situații: procesul de îmbătrânire se încetineşte, rămâne la fel sau se intensifică. În cazul lui Duncan, el s-a intensificat. Astfel Duncan a început să îmbătrânească rapid. După o scurtă perioadă de timp era aproape pe moarte din cauza bătrâneții.

Nu suntem siguri cum s-a produs aceasta, dar credem că von Neumann l-a transferat într-un alt timp. Au fost chemați oameni de ştiință să-l ajute. Nu numai că Duncan era foarte important pentru buna desfăşurare a proiectului, dar era totodată implicat total în întregul proces de cercetare temporală. Moartea sa ar fi creat paradoxuri temporale foarte stranii şi de aceea ea trebuia evitată.

Din păcate, corpul lui Duncan îmbătrânea foarte rapid şi nu se putea face nimic care să oprească acest proces. Exista însă o posibilitate. Cercetările deja demonstraseră că fiecare ființă umană are propria sa identitate electromagnetică unică, ce era denumită „semnătura electromagnetică” sau doar „semnătura”. Dacă această „semnătură” putea fi conservată în momentul în care corpul lui Duncan îşi înceta funcțiile, putea fi teoretic

transferată într-un alt corp. Au cerut ajutorul unuia dintre cei mai loiali şi eficienți agenți: A. Duncan Cameron Sr., chiar tatăl lui Duncan şi Edward. Duncan Sr. era un personaj misterios. Fusese căsătorit de cinci ori de-a lungul vieții sale. Avea multe legături amoroase care se pare că nu prea mergeau. Şi-a petrecut timpul construind bărci cu pânze şi călătorind în Europa. Unii susțin că el ar fi adus pe furiş în țară oameni de ştiință naziști prin intermediul activităților sale ocultate.

Există o singură dovadă tangibilă care-l leagă de cercurile de spionaj. Cameron Sr. apare într-o fotografie de la o absolvire specială a personalului de la Coast Guard Academy (Academia Gardei de Coastă). În orice caz, el nu făcea parte oficial din Garda de Coastă.

Prin intermediul tehnologiei pentru realizarea călătoriilor temporale, grupul Montauk l-a contactat pe Duncan Sr. În 1947. I-au adus la cunoştință situația şi i-au spus că este necesar să mai aibă un fiu. El avea pe atunci o altă soție decât cea care fusese mama lui Duncan. Duncan Sr. a acceptat să coopereze şi curând i s-a născut un copil, dar a fost o fată. În cele din urmă, în 1951 soția sa a născut un băiat. „Duncan" a fost numele pe care l-au ales copilului, şi el este acelaşi Duncan pe care îl cunosc astăzi.

Tehnologia Montauk era evident excepțională, dar nu suficient de sofisticată pentru a-l aduce pe Duncan din 1983 direct înapoi în 1951. Puteau fi alți factori implicați, dar se pare că trebuia ca savanții să se bazeze pe utilizarea bioritmului de 20 de ani al Pământului. În vreme ce corpul original al lui Duncan era pe moarte, a fost transferat în 1963 şi „instalat" în noul corp oferit de Duncan Sr. şi soția sa.

Duncan Jr. nu are amintiri de dinainte de 1963. Este, de asemenea, evident că sufletul care ocupase corpul său între 1951 şi 1963 fusese expulzat de acolo.

Am auzit deseori relatări despre un proiect secret desfăşurat de ITT la Brentwood, Long Island în 1963. Este foarte posibil ca transferul lui Duncan într-un nou corp să fi fost punctul

principal sau o parte foarte importantă din acest proiect. Oricare ar fi fost circumstanțele, acest proiect în mod cert urmărea să utilizeze cumva bioritmul Pământului care are un ciclu de 20 de ani.

Edward Cameron se întorsese în 1943. Pe de altă parte, Duncan era în 1963.

După experimentul din august 1943, şefii Marinei nu ştiau ce să facă. Au urmat patru zile de şedinţe fără vreo concluzie finală. În cele din urmă au hotărât să mai facă un singur test.

Spre sfârşitul lunii octombrie 1943, nava *Eldridge* a fost angrenată în ultimul experiment de invizibilitate. De data aceasta, însă, la bord nu avea să se mai afle nimeni. Echipajul se îmbarcase pe o navă din apropiere şi controla echipamentul de la distanță. Nava a devenit invizibilă vreme de 15 sau 20 de minute. Când au examinat nava, au constatat că lipsea o parte din echipament. Dispăruseră, practic, două transmițătoare şi un generator. Din camera de control nu mai rămăsese decât o grămadă de fiare în flăcări, dar generatorul de puncte de reper în raport cu momentul zero era intact şi a fost pus într-un loc de depozitare secret.

Marina „s-a spălat pe mâini" de întreaga operațiune şi a lansat oficial nava *USS Eldridge* cu jurnalul său de bord.

Nava a fost, în cele din urmă, vândută marinei greceşti care mai târziu a descoperit jurnalele de bord şi a constatat că în ele nu figura nimic de dinainte de ianuarie 1944.

Conform cu relatarea lui Al Bielek, Edward Cameron şi-a continuat cariera sa în marină. Avea autorizație pentru un înalt nivel de securitate şi lucra în multe zone de o importanță deosebită precum atelierele în care se studiau vehiculele şi dispozitivele pe bază de free energy. Era sincer şi se plângea că se foloseau multe metode nepotrivite şi chiar inumane. Dintr-un motiv anume, i s-a „spălat creierul" pentru a uita Experimentul Philadelphia şi tot ce era legat de tehnologia secretă. Al a afirmat că au fost folosite tehnologii de regresie a vârstei pentru a-l pune pe Edward Cameron într-un nou corp în

familia Bielek. Familia Bielek a fost aleasă pentru că avea un singur copil care murise în preajma primei sale zile de naştere. Edward a fost înlocuit şi, în consecinţă, părinţilor li „s-a spălat creierul”. De atunci Edward a fost cunoscut ca Al Bielek.

Tehnologiile de regresie a vârstei datează din timpul lui Tesla. Pe când lucra la Experimentul Philadelphia, el a creat un dispozitiv pentru a-i ajuta pe marinari în cazul în care şi-ar fi pierdut coordonarea temporală. Scopul acestui dispozitiv era să-l readucă pe individ în starea sa normală de coordonare temporală.

Edward Cameron este acum Al Bielek. Al a crescut sub noua lui identitate, devenind inginer. În cele din urmă, a ajuns să lucreze la baza Montauk. Undeva, pe la jumătatea anului 1980, el şi-a reamintit de identitatea sa anterioară. Până şi în prezent el continuă cu stăruinţă să cerceteze Experimentul Philadelphia şi plănuieşte să mai scrie o carte. Intenţionează să demonstreze şi celui mai sceptic dintre cititori că Experimentul Philadelphia a avut loc cu adevărat.

F

NIVELURILE CUANTICE DE EXISTENȚĂ CONFORM CU OPINIILE LUI PRESTON NICHOLS

Când folosesc expresia „nivelurile cuantice ale existenței”, „cuantice” se referă la mai multe niveluri potențiale. Cuvântul „cuantic” provincie din rădăcina latină „quantis”, care înseamnă cantitate.

A înțelege existența realităților multiple înseamnă, de fapt, a înțelege timpul. Fizica convențională nu neagă posibilitatea existențelor paralele, dar este în principal orientată spre studiului teoriilor despre materie şi antimaterie. Deoarece există suficiente dovezi pentru a inspira o cercetare ştiințifică în domeniu, în prezent există în lume în jur de 60 de teorii, din care 10 doar în SUA, care tratează nivelurile cuantice ale realității.

Voi expune în continuare propria mea teorie bazată pe experimentele mele, unele dintre ele prezentate în această carte. Întocmai ca orice teorie ştiințifică completă, această teorie este prezentată pentru că s-a dovedit aplicabilă în laborator. De asemenea, ea va ajuta cititorul să obțină o mai bună înțelegere a modului în care funcționează timpul.

Ce este, de fapt, o realitate paralelă? Este o lume sau un univers în care se găseşte cam tot ce avem noi aici. Dacă ne comutăm pe acea realitate, vom vedea un alt corp care ne va reprezenta pe noi într-o altă existență. Universul paralel nu se va comporta în mod necesar precum cel pe care noi îl cunoaştem, ci va deține caracteristici şi proprietăți unice.

Eu înțeleg că noi existăm într-un număr de realități paralele. Suntem în principal conştienți de „realitatea noastră”, pentru că suntem focalizați asupra ei. Universurile paralele pot ajunge în conştiința noastră prin intermediul viselor, ESP (percepții

extrasenzoriale), prin intermediul meditației sau al stărilor mentale artificial induse.

Este important să avem în vedere o imagine globală despre modul cum ar arăta aceste realități diferite într-o formă schematică. Einstein a teoretizat că, în cazul în care o persoană călătorește în linie dreaptă dintr-un punct dat în spațiu, va ajunge în cele din urmă exact în același punct de unde a plecat inițial. Aceasta ar putea fi considerată o buclă completă. Nu vom trece acum la prezentarea ecuațiilor privind această teorie, căci cititorul le va putea intui prin înțelegerea a ceea ce Einstein a numit un „tor temporal". În acest scop, putem face o analogie în care torul este o „gogoașă" bidimensională. Einstein a comparat întregul univers cu un tor temporal. El a postulat că o persoană, plecând din orice punct dat în exteriorul „gogoașei", va ajunge exact în capătul opus al ei. Ambele puncte vor fi în mod esențial aceleași, cu precizarea că unul va fi numit „pozitiv", iar celălalt „negativ". Pentru că ambele puncte se găsesc în fluxul infinit al timpului, un punct ar putea fi numit „infinit pozitiv", iar celălalt „infinit negativ".

Cu scopul de a-mi prezenta teoria, am extrapolat ideea lui Einstein și am convertit torul său temporal la o sferă tridimensională. Cititorul își poate imagina cu ușurință o sferă mai mică aflată într-o sferă mai mare. Pentru a fi și mai clar. vom numi sfera din interior, Sfera A, care poate fi comparată cu o minge de softball. Sfera mai mare o vom numi Sfera B, care poate fi comparată cu o minge de baschet. Experiențele noastre din realitățile diferite au toate loc în interiorul Sferei A. Dacă porniți dintr-un punct de pe Sfera A și vă deplasați în linie dreaptă, veți ajunge în final exact în locul de unde ați pornit. În interiorul Sferei A totul este dinamic și în mișcare. Este timpul, așa cum îl percepem noi. Spațiul dintre Sfera A și Sfera B nu este deloc dinamic. De fapt, este considerat a fi în repaus. Putem numi această suprafață o mare de particule temporale. Acestea nu sunt particule în sensul obișnuit al cuvântului. De fapt, încercarea de a le descrie în acest univers tridimensional

este ceva mai dificilă. Putem doar presupune existența acestor particule stabile pentru că le putem simți (măcar în formă ideatică). Aceste particule care se află între Sfera A şi Sfera B sunt aceleaşi particule din timpul dinamic, cu diferența că sunt statice sau în repaus.

Noi nu suntem conştienți de timpul static, pentru că realitatea noastră „normală" este construită pe funcții dinamice sau pe aşa-zisul timp dinamic.

O anumită realitate temporală este creată atunci când Dumnezeu sau altcineva creează o presiune asupra peretelui Sferei A. Această presiune va cauza mişcarea şi deplasarea particulelor dinamice în interiorul Sferei A până se va realiza o buclă, astfel încheindu-se ciclul Alpha şi Omega (începutul şi sfârşitul).

Realitatea noastră poate fi considerată o gigantică buclă. E posibil să fi început printr-un big bang sau cu începutul universului şi se va încheia în cele din urmă tot acolo, dar, de fapt, va continua la nesfârşit. Când cineva sau ceva intervine în acea buclă în care noi ne aflăm şi creează o nouă deformare temporală, modificând realitatea, va crea o nouă buclă care este, de fapt, o realitate alternativă.

Bucla originală nu poate fi ştearsă sau negată. Ea va continua să existe. Noua buclă va putea fi modificată în orice mod alege cel ce operează modificările respective. Ar putea fi o deschidere în anul 1963 care merge până în 1983. Tot ce se petrece în această perioadă va reprezenta o buclă alternativă. Nu va fi o buclă întreagă de sine stătătoare, ci va fi adăugată buclei originale a realității noastre normale. Astfel, vor fi adăugate bucle parțiale liniei noastre de timp originale şi putem numi această conglomerare un complex de bucle. Fiecare buclă ar putea fi, de asemenea, considerată un complex de bucle (un complex se referă la ceva care are mai multe ramificații).

Indiferent câte realități alternative vor fi create din bucla originală, sferei i se vor adăuga realități suplimentare, „înfoindo". Pe lângă realitățile alternative create prin schimbarea unei

anumite linii temporale, mai pot exista realități paralele create la începutul timpului care îşi au, de asemenea, propriile lor bucle „originale”. Poate exista, astfel, un infinit număr de bucle şi de complexe de bucle.

Unii oameni se pot întreba cum e cu Sfera B din exemplul de mai sus. În principiu ea există pentru a face teoria funcțională. În această etapă nu mai pot adăuga alte semnificații Sferei B, care servește drept perete ce conține particule temporale deformatoare. Este posibil să fie un fragment dintr-o altă structură complexă din metafizică.

Acum, că aveți o idee despre cum se potrivesc aceste bucle şi complexe de bucle în imaginea globală a universului, mai există o întrebare cheie care trebuie formulată.

Este posibil să devenim conştienți de celelalte bucle şi complexuri de bucle? Da, este posibil. Aceasta este ceea ce s-a petrecut în cazul meu când mă aflam pe acoperişul casei şi instalam antena Delta T (elemente care au fost discutate în capitolul 6). Această antenă are un efect subtil interdimensional chiar asupra naturii timpului. Acel moment mi-a permis să-mi redobândesc conştiința unei linii temporale alternative pe care o uitasem împotriva voinței mele.

Prin urmare, călătoria de la o buclă la alta este perfect posibilă. De fapt, se pare că, în primul rând, acesta a fost motivul pentru care au avut loc Experimetul Philadelphia şi „Proiectul Montauk”. Această teorie arată că prin experimentele realizate nu a fost creată doar o buclă alternativă temporală, ci şi că această buclă a permis OZN-urilor să ajungă pe planeta noastră. OZN-urile ne-au fost în preajmă dintotdeauna, dar se cunoaşte faptul că numărul relatărilor şi al observațiilor a crescut brusc în anii '40.

Dacă nu acceptați ca fiind adevărat nimic din cele ce au fost prezentate în această carte, este foarte evident atunci că aceasta reprezintă tipul de avantaj pe care rasele de extratereştri îl au asupra noastră.

Următorul punct de vedere pe care doresc să-l prezint este

acela că realitățile paralele sunt fundamentate pe principiile comune din electromagnetică. De exemplu, se cunoaşte că curentul alternativ este creat prin alternarea diferențelor de potențial. Aceasta este cel mai bine demonstrat cu ajutorul unei bobine, unde curentul şi potențialitățile sunt prezentate în următoarea diagramă. Relația dintre voltaj şi curent este cea care face curentul alternativ să funcționeze. Mai departe, relația dintre curent şi voltaj este imposibil de explicat.

De asemenea, trasăm o diagramă analogică în care realitatea noastră este reprezentată prin unda „A" din diagrama anterioară, în vreme ce „B" este o realitate paralelă. La fel cum între voltaj şi curent există o interacțiune, în mod asemănător există una şi între cele două realități.

Extrapolând aceste principii, se poate înțelege că realitățile paralele sunt cu 90 de grade defazate de „realitatea noastră normală". Cu alte cuvinte, dacă există o realitate paralelă, atunci trebuie să înțelegem că ea este o energie potențială, adică nu este încă activă. Ea ar fi, de asemenea, cu 90 de grade dezechilibrată din punctul nostru normal de vedere. Faptul că este o energie potențială înseamnă că are capacitatea de a „curge" spre realitatea noastră şi viceversa.

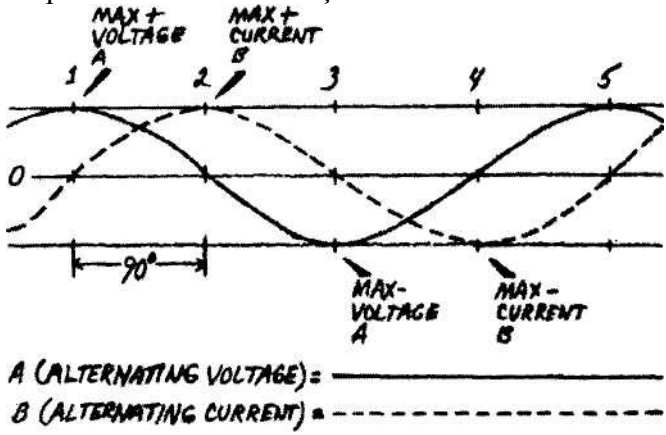

(Despre A şi B se spune că sunt la 90 de grade defazate. De la un punct de vârf la altul un „ciclu" de curent/voltaj este de 360 de grade. 90 de grade defazate înseamnă că, atunci când voltajul alternativ A se află în momentul

său de maximă intensitate, curentul alternativ B este în punctul său de intensitate 0.)

Aceasta explică faptul că între principiile electromagnetice şi celelalte universuri nu există doar o relație, ci se sugerează chiar că, utilizând principiile electromagnetice, o persoană poate pătrunde teoretic şi practic pe tărâmul altor realități, ceea ce include buclele temporale alternative despre care deja am vorbit.

Avem speranța că cele explicate mai sus vor oferi cititorului o înțelegere generală a modului în care principiile electromagnetice au fost folosite pentru manipularea timpului la Montauk.

G
GLOSAR

amplitron - amplificator UHF (frecvență ultraînaltă) de putere mare. La Montauk, acesta a servit drept amplificator final al transmițătorului înainte ca o aplicație să fie emisă prin antenă. Constă dintr-un tub electronic mare, cântăreşte 135 kg şi măsoară 90 cm în cea mai mare dimensiune a sa.

bioritm - termen ezoteric care se referă la orice funcții ciclice de viață din organism. Bioritmul este probabil cel mai bine înțeles în termenii orientali „Ki" sau „Chi", care reprezintă forța subtilă a vieții ce impregnează întregul corp. Acupunctura operează cu bioritmurile pentru a vindeca o boală. Dacă planeta este considerată precum un organism viu, atunci bioritmurile vor include toate funcțiile subtile care fac viața posibilă reglând-o în mod adecvat. Anotimpurile, rotația pământului şi mişcarea galaxiilor, toate pot fi luate aici în considerare. Locuri speciale, precum cel de la Stonehenge (Marea Britanie), sunt considerate a fi construite în armonie cu bioritmurile planetei.

bobine Helmholtz - în mod obişnuit, bobinele Helmholtz se referă la două bobine identice care sunt separate de o distanță de mărimea razei bobinelor. Când bobinele sunt conectate la curent, ele vor produce un câmp magnetic omogen ce se va întinde pe o suprafață mai mare decât ar fi generat una singură.

catod - într-un tub electronic cu vid, electrodul care emite semnalul material este numit catod. Într-o celulă de electrolit, curentul curge dinspre electrodul negativ. În esență, este o sursă de curent.

ciclu - o unitate de activitate în interiorul unei unde care se repetă în mod continuu. Un ciclu va oscila, înainte să se repete. Dacă vizualizați valuri de ocean care sunt toate uniforme, seria de valuri vor fi numite „ciclu".

componentă non-hertziană - acest termen nu există în ştiința

convențională. Se referă la componenta electrică a undelor electromagnetice. Teoretic, componenta non-hertziană este o funcție a undei. În locul oscilației transversale, va oscila pe direcția propagării sau va oscila longitudinal (cum ar fi undele sonore). Ar putea fi considerată precum o undă electromagnetică „acustică".

Delta T - prescurtare de la „Delta Timp". Delta este folosită în știință pentru a indica schimbarea, prin urmare „Delta T" indică o schimbare în timp.

antena Delta T - o antenă octaedră, proiectată să curbeze timpul. Arată precum două piramide cu aceeaşi bază. Prin definiție, poate facilita comutarea (acordarea) de la un interval temporal la altul. Două bobine sunt plasate în jurul muchiilor piramidei, la 90 de grade una de cealaltă. Comutarea de la un interval temporal la altul s-a realizat printr-o serie de impulsuri şi alimentarea cu energie electrică, aşa cum s-a discutat în capitolul 12. Chiar şi în momentele când antena nu este alimentată cu energie electrică, ea are un efect subtil interdimensional asupra naturii timpului.

DOR - provine de la „Dead ORgone" (vedeți definiția pentru „orgon"). Aceasta se referă la energia vieții care a stagnat sau a devenit negativă. DOR poate fi considerat antiteza energiei vieții.

fază - intervalul de timp între momentul când se produce un fenomen şi momentul când are loc al doilea fenomen.

frecvență - numărul de unde sau cicluri pe secundă.

Hertz - (abreviat Hz) este un ciclu sau o undă simplă. O undă constă din numeroase cicluri care reprezintă, de fapt, repetarea unui singur ciclu. Într-o formulare mai tehnică, un hertz este fluctuația completă a unei unde de la plus (cel mai înalt punct) la minus (cel mai de jos punct). De pildă, cinci hertz înseamnă cinci cicluri pe secundă.

MHz - MegaHertz, este echivalent cu 1.000.000 hertz.

modulație de impulsuri - acestea sunt trimise sub forma unei serii de impulsuri scurte care sunt separate de perioade relativ

îndelungate de timp, în care nu este transmis nici un semnal.
orgon - se referă la energia vieții sau energia sexuală așa cum a fost observată de dr. Wilhelm Reich. Este energia pozitivă, care ne face să „vibrăm”.
oscilator - un dispozitiv care echilibrează şi menține oscilațiile. În electronică, o oscilație se referă la o variație regulată între valori maxime şi minime, precum curentul şi voltajul.
Proiectul Phoenix - proiect secret care a început spre sfârşitul anilor '40. A cercetat utilizarea energiei orgonice, în special cu privire la controlul meteorologic. În cele din urmă a inclus „Proiectul Rainbow” şi însuşi „Proiectul Montauk”. „Phoenix” era un nume de cod oficial.
psiho-activ - se referă la orice activitate sau funcție care are efecte asupra minții sau a psihicului. În această carte, psiho-activ se referă, în primul rând, la funcțiile electromagnetice sau la echipamentul electromagnetic care influențează gândirea şi comportamentul uman.
psihotronie - știința şi disciplina modului în care „funcționează” viața. Include studiul modului în care tehnologia interacționează cu mintea, sufletul şi corpul uman. Știința, matematica, filozofia, metafizica şi studiile ezoterice sunt toate unite în studiul psihotroniei. Mai include, de asemenea, elemente despre alte realități paralele şi modul în care noi interferăm cu alte dimensiuni ale existenței.
recipient electromagnetic - se referă la „efectul de recipient” care este creat atunci când un anumit spațiu este înconjurat de un câmp electromagnetic. Spațiul respectiv se află în interiorul „recipientului”. Pereții vor fi câmpul electromagnetic. Când în acest spațiu se află oameni sau obiecte, ei se găsesc în interiorul „efectului de recipient”.
RF - Frecvență Radio. Frecvențele de peste 20.000 hertz sunt numite frecvențe radio pentru că sunt folosite în transmisiile radio.
referințe temporale - aceasta se referă la factori electromagnetici prin care suntem conectați la universul fizic şi la

fluxul timpului. Conştiința timpului poate fi asemănată cu o profundă stare de hipnoză care generează la o ființă starea de rezonanță cu diferite frecvențe şi impulsuri din universul fizic.

relativist - funcțiile relativiste se referă la activități care sunt în afara sferei noastre normale de referință. De asemenea, ele privesc modul în care activitățile din alte sfere de referință sunt în relație cu ale noastre. Relativitatea îmbrățişează conceptul că totul este nelimitat, incluzând alte dimensiuni, precum şi întregul univers.

spațiu-timp - când studiați fizica la un nivel avansat, devine clar că spațiul şi timpul sunt în mod inexplicabil relaționate unul cu celălalt. Se consideră improprii referirile doar asupra timpului sau spațiului (pentru că timpul şi spațiul nu există prin ele însele). Este ca şi cum am spune că gura noastră a mâncat cina.

transceptor - instrument care serveşte atât pentru emisia, cât şi pentru recepția anumitor semnale.

transmițător - dispozitiv care trimite semnale sau mesaje electronice.

undă - „stare de mişcare" ce se ridică şi cade în mod periodic. Poate fi transmisă dintr-un punct anume către altul fără să aibă loc vreun transport de materie. O undă constă din multe cicluri şi poate transporta semnale, imagini sau sunete.

undă electromagnetică - în jurul unei sarcini electrice care oscilează, este generat un câmp. Câmpul este atât de natură electrică, cât şi de natură magnetică şi oscilează, ceea ce duce la propagarea unei unde prin spațiu. Această undă este numită undă electromagnetică.

undă radio - undă electromagnetică ce transportă informații coerente (imagini, sunete etc.)